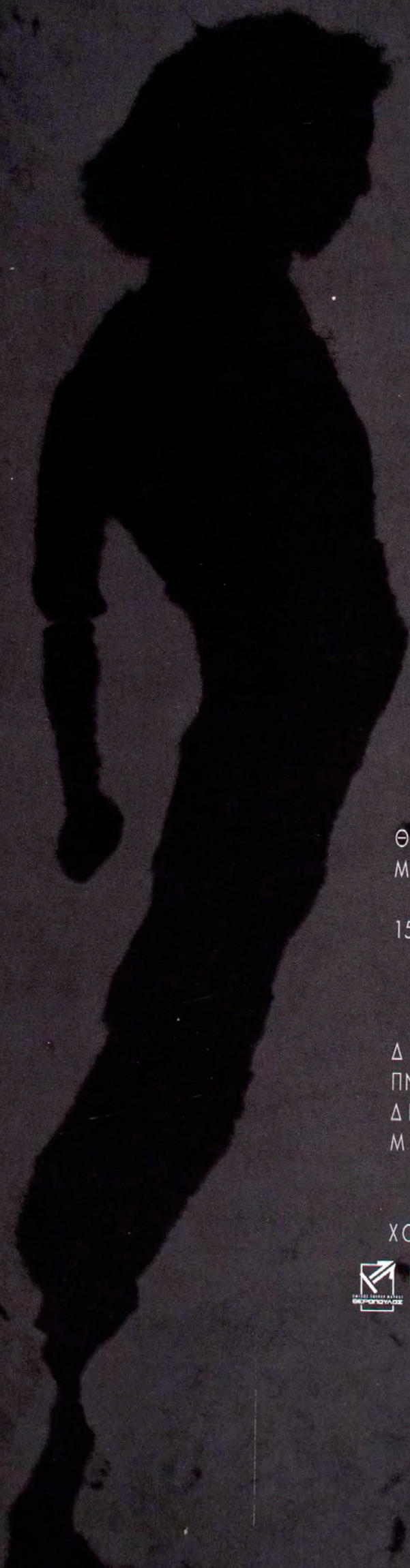

Φεστιβάλ
Βύρωνα
στη σκιά των
βράχων '94

ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ
ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

15 ΙΟΥΝΙΟΥ - 29 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ
ΜΕΛΩΔΙΑ FM-100

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
SPAR

στη *Μεδία Μερκούρη*

«Η πιο μεγάλη σοφία είναι να ξέρεις πότε ακριβώς πρέπει να φύγεις. Εγώ τό 'ξερα. Και έφυγα τότε που έπρεπε. Αποτραβήχτηκα! Πού; Σ' εκείνον το νεκρό πλανήτη, το φεγγάρι... Δεν υπάρχει άλλο μέρος ν' αποτραβηχτείς από την τέχνη.»

Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο
(Τένεσι Ουϊλιαμς «Το γλυκό πουλί της νιότης»)

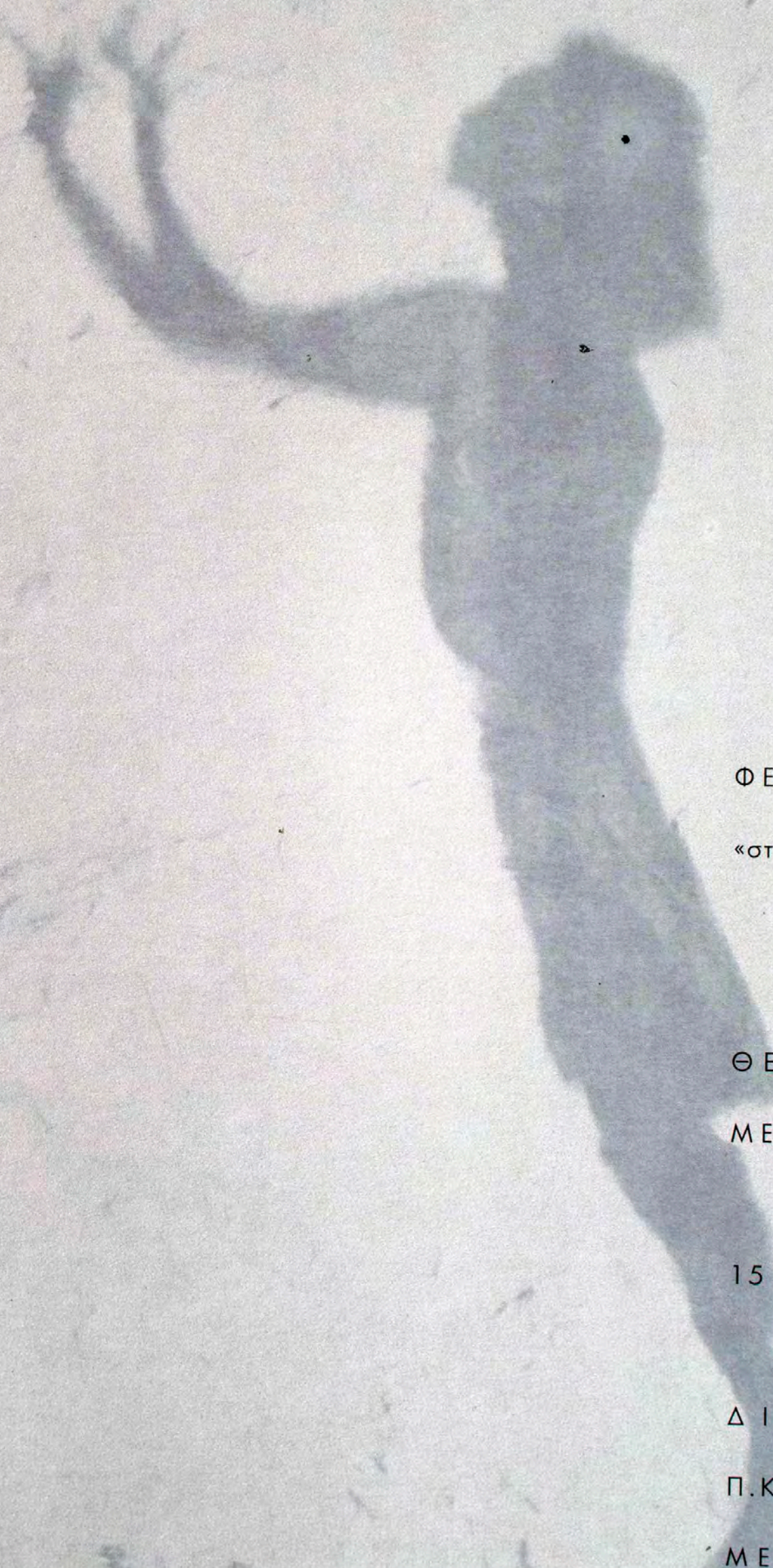

Πρόγραμμα
Εκδηλώσεων

A long, dark shadow of a person is cast across a sandy beach. The person's arms are raised in the air, and the shadow is cast from the upper right towards the lower left. The sand is light-colored and has some small pebbles and debris scattered on it.

Ευχαριστούμε
τα Super Market ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ,
για την έκδοση του προγράμματος
του ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ.

στη Μελίνα Μερκούρη

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

«στη σκιά των βράχων '94»

ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ

ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

15 Ιουνίου - 29 Ιουλίου

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

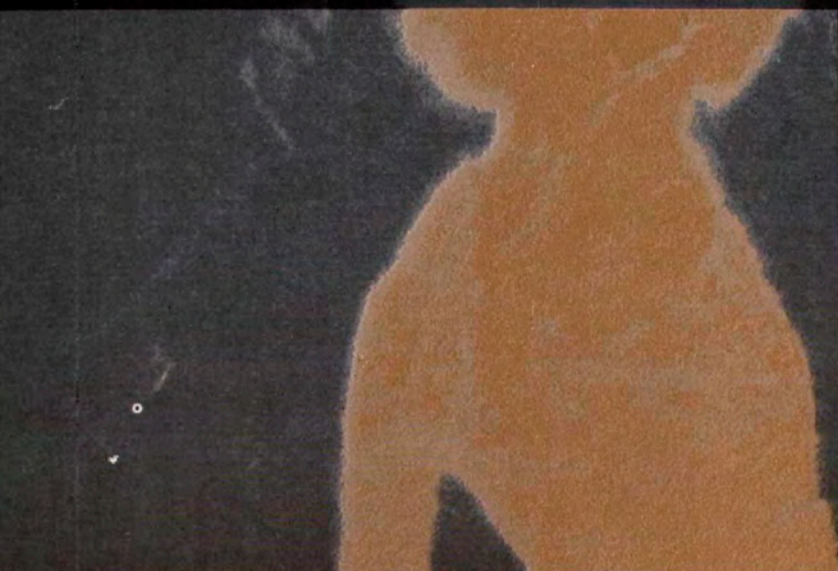
Π.Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

ΜΕΛΩΔΙΑ FM 100

Διοικητικό Συμβούλιο Πνευματικού Κέντρου Δήμου Βύρωνα

Πρόεδρος	Δημήτρης Νικολαΐδης, Δήμαρχος Βύρωνα
Αντιπρόεδρος	Απόστολος Χριστοδούλου, Δημ. Σύμβουλος
Γραμματέας	Μάκης Κλειδαράς
Μέλος	Στυλιανός Πανταζής, Δημ. Σύμβουλος
Μέλος	Κωνσταντίνος Βελώνης
Μέλος	Μιχάλης Χουρδάκης
Μέλος	Δήμητρα Πρασά
Μέλος	Λίλα Συμεωνάκη-Δαφνή
Μέλος	Χριστίνα Θωμοπούλου

Αγαπητοί φίλοι,

Ο Δήμος Βύρωνα συνεχίζοντας τη συμβολή του στα πολιτιστικά μας πράγματα, πραγματοποιεί για έκτη χρονιά το ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ. Το φεστιβάλ αυτό αποτελεί πλέον ένα δεσμό, συνέχεια της μακράς παράδοσης του Δήμου στην πολιτιστική μας πραγματικότητα.

Παρά τις οικονομικές —κυρίως— δυσκολίες που όλοι γνωρίζετε ότι αντιμετωπίζει η Τοπική Αυτοδιοίκηση, επιμένουμε στην προσπάθειά μας να διατηρηθεί το κύρος και το υψηλό καλλιτεχνικό επίπεδο των εκδηλώσεων. Ακόμη φροντίζουμε να βελτιώνουμε συνεχώς την υπάρχουσα υποδομή (θέατρο κ.λπ.) ώστε να καλύπτονται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο οι ανάγκες που επιβάλλει η φήμη του ΦΕΣΤΙΒΑΛ.

Ελπίζουμε ότι θα στηρίξετε και πάλι με την αγάπη σας το δεσμό και ευχόμαστε καλό καλοκαίρι.

Ο Δήμαρχος Βύρωνα

Δημήτρης Νικολαΐδης

Μάιος 1994

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής:

Θέμης Μουμουλίδης

Υπεύθυνη Οργάνωσης:

Αναστασία Σαρρίδου

Δημόσιες Σχέσεις:

Ειρήνη Λαγουρού

Ελληνικό Τραγούδι (κείμενα - συντονισμός):

Οδυσσέας Ιωάννου

Γραμματεία:

Μαρία Δαβερτζίκου - Χρυσάνθη Δημοπούλου

Υπεύθυνος Οικονομικών:

Δημοτική Επιχείρηση Ανάπτυξης Δήμου Βύρωνα

Ηλεκτρολόγοι:

Αντώνης Μιράμπιτας - Πέτρος Λειβαδίτης

Ήχος & Φως:

Κώστας Κωνσταντινόπουλος (Alfa Sound)

Φωτογραφίες δέρματος Φεστιβάλ Βύρωνα:

Γιάννης Βελισσαρίδης

Μακέτες - αφίσες:

Γεωργία Αλεβιζάκη

Επιμέλεια Εντύπων:

Γιώργος Ευσταδίου - Ελευθερία Μαχαίρα

Ταμεία:

Ερμίνα Φιλήρη - Γιάννης Αδαμόπουλος

Τεχνική Προετοιμασία:

Τεχνική Υπηρεσία Δήμου Βύρωνα

Με την γέννηση σχεδόν ενός ακόμη καλοκαιριού, στο μεσοδιάστημα συναντήσεων πολιτικών και αθλητικών, ένα ακόμη Φεστιβάλ στην Πόλη του Βύρωνα είναι γεγονός. Γεγονός, ελπίζω, σημαντικό όχι μόνο για τους διοργανωτές του, αλλά για την Αττική, τουλάχιστον, πολιτιστική πραγματικότητα.

Από 15 Ιουνίου, λοιπόν, μέχρι 29 Ιουλίου, εκεί, στο Θέατρο Βράχων «Μελίνα Μερκούρη»
«στη Μελίνα Μερκούρη»,

και σε ποιον άλλον θα μπορούσε να είναι αφιερωμένο αυτό το Φεστιβάλ, παρά στη Μελίνα Μερκούρη, στη Μελίνα που βοήθησε να έλθει το αμφιθέατρο από την Πετρούπολη στα Νταμάρια του Βύρωνα, και να στηθεί το δικό της «Θέατρο Βράχων».

«Στη Μελίνα» την πάντα παρούσα...

Έρχεται όμως αυτό το Φεστιβάλ, σε εποχή δύσκολη, σε εποχή όπου ο πολιτισμός καλείται όχι μόνο ν' αντέξει, αλλά και να προγραμματίσει, να ονειρευτεί...

Θεωρώντας υποχρέωσή μας, την κατάθεση, ενός άλλης αντίληψης προγράμματος, ενός προγράμματος όχι στερημένου από έλλειψη χρημάτων και σχεδιασμού, παρουσιάζουμε το πρόγραμμα του ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ, που κρατάτε στα χέρια σας.

Κύκλος Αρχαίου Δράματος - Πρόσωπα του Ελληνικού Τραγουδιού - Παράλληλες Εκδηλώσεις και Χορός, είναι οι θεματικοί άξονες αυτού του ΦΕΣΤΙΒΑΛ.

Σταθήκαμε ιδιαίτερα στο χορό αυτή τη χρονιά και στην παρουσίαση νέων προσώπων. Ήταν ανάγκη μας ή υποχρέωσή μας...

Για τρίτη χρονιά ο φίλος ΜΕΛΩΔΙΑ, συνυπάρχει και αποτελεί πλέον το «έτερον ήμισυ» του ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ. Η παρουσία του, είναι καθοριστική για την πορεία αλλά και την ολοκλήρωση της φυσιογνωμίας του ΦΕΣΤΙΒΑΛ.

Ιστορία για δύο λοιπόν κι αυτό το ΦΕΣΤΙΒΑΛ...

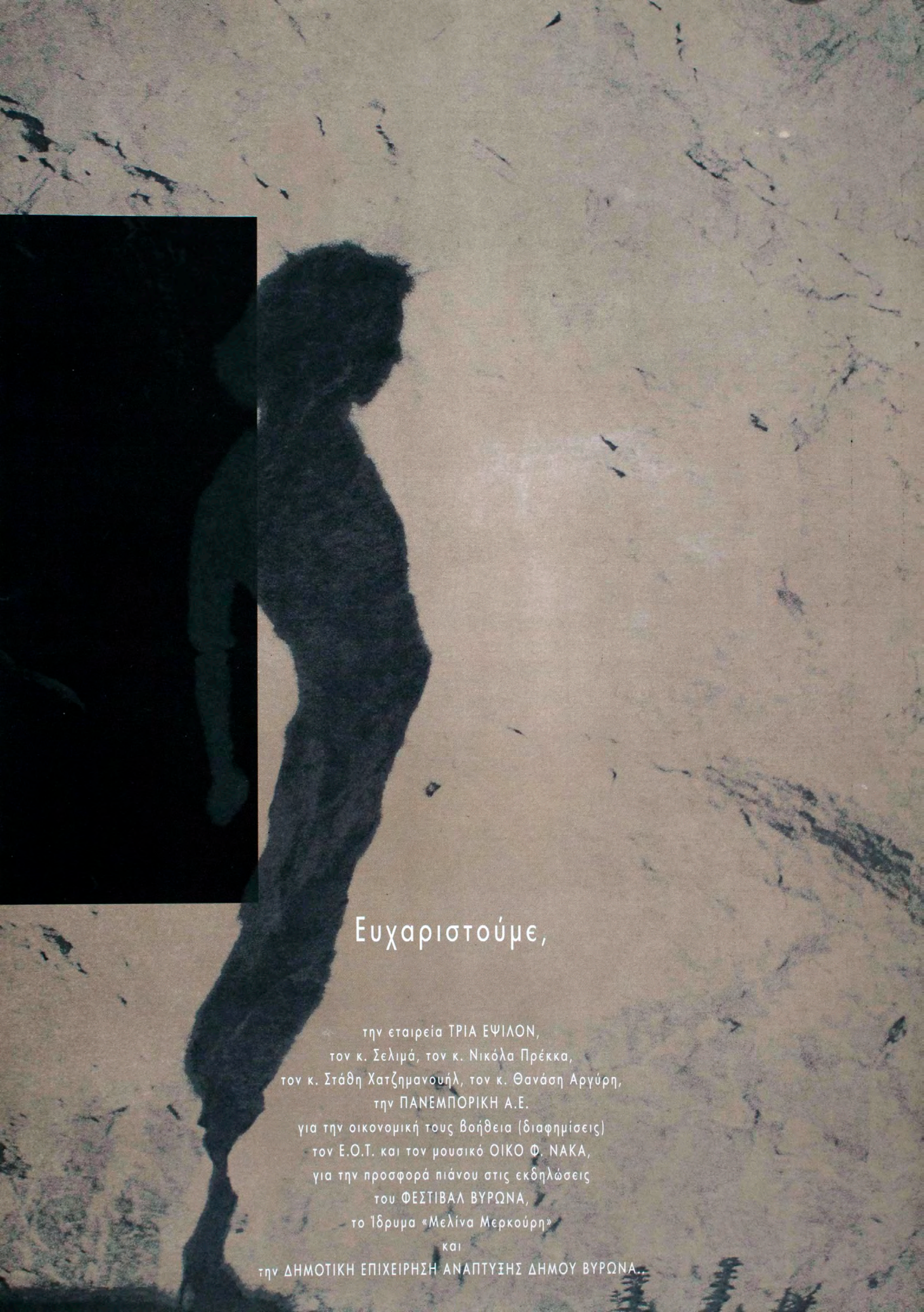
«στη σκιά των Βράχων»

«στη Μελίνα Μερκούρη»...

Θά 'μαστε εκεί για 26 νύχτες,
με την πίστη πως αυτό το ΦΕΣΤΙΒΑΛ
είναι το δικό σας ΦΕΣΤΙΒΑΛ
το ΦΕΣΤΙΒΑΛ της ΑΘΗΝΑΣ...
αγαπήστε το!

Θέμης Σ. Μουμουλίδης
Καλλιτεχνικός Διευθυντής Φεστιβάλ Βύρωνα

Μάιος 1994

Ευχαριστούμε,

την εταιρεία ΤΡΙΑ ΕΨΙΛΟΝ,
τον κ. Σελιμά, τον κ. Νικόλα Πρέκκα,
τον κ. Στάθη Χατζημανουήλ, τον κ. Θανάση Αργύρη,
την ΠΑΝΕΜΠΟΡΙΚΗ Α.Ε.

για την οικονομική τους βοήθεια (διαφημίσεις)
τον Ε.Ο.Τ. και τον μουσικό ΟΙΚΟ Φ. ΝΑΚΑ,
για την προσφορά πιάνου στις εκδηλώσεις
του ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ,
το Ίδρυμα «Μελίνα Μερκούρη»

και

την ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ.

ΤΟ ΜΟΥΝΤΙΑΛ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Αν ήμουν Πακέτο Ντελόρ θα γινόμουν χίλια κομμάτια για να φτάσει ένα απ' αυτά και στον Βύρωνα...

Αν ήμουν ΕΟΤ θα είχα τάσεις αυτοκτονίας...

Αν ήμουν Υπουργείο Πολιτισμού θα κινούσα αμέσως τη διαδικασία της υιοθεσίας ενός τέτοιου ζωντανού, πολύχρονου και πάντα φρέσκου Φεστιβάλ...

Επειδή είμαι ΜΕΛΩΔΙΑ, απλώς θα είμαι εκεί, όπως και άλλοτε.

Θα είμαι ψυχή τε και σώματι. Υπάρχει άλλωστε καλύτερη παρέα απ' αυτήν: εσείς, εμείς, τα παιδιά του Βύρωνα, η Ελευθερία, η Άλκηστη, ο Χάρης, ο Πάνος, ο Κώστας, η Τάνια, το θέατρο, ο χορός, τα τραγούδια μας και το ποτό μας —στη Σκιά των Βράχων!

Όχι, δεν είναι διάλειμμα του Μουντιάλ...

Το Μουντιάλ είναι διάλειμμα του Φεστιβάλ!

Γιώργος Θαλασσινός
Διευθυντής Ρ/Σ ΜΕΛΩΔΙΑ FM 100

Τετάρτη 15 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία **ΚΩΣΤΑ ΘΩΜΑΪΔΗ**

Συμμετέχει ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΣΙΜΟΣ

Φιλική συμμετοχή : ΤΑΝΙΑ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Επίσημη πρεμιέρα

Τιμή εισιτηρίου : 2.500 δρχ.

Πέμπτη 16 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Ρεσιτάλ **WIM MERTENS**

Τιμές εισιτηρίων : 3.500 δρχ.

και 2.500 δρχ. φοιτητικό

Δευτέρα 20 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία

ΣΩΚΡΑΤΗ ΜΑΛΑΜΑ, ΜΕΛΙΝΑΣ ΚΑΝΑ

Τιμή εισιτηρίου : 2.500 δρχ.

Τετάρτη 22, Πέμπτη 23 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Θέατρο **«ΣΤΟΑ»**

Μποστ **«ΜΗΔΕΙΑ»**

Σκηνοθεσία : Θ. Παπαγεωργίου

Μουσική : Β. Δημητρίου

με την ΛΗΔΑ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ

Τιμές εισιτηρίων : 3.000 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Παρασκευή 24 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

«...Για να θυμάσαι και να ιστορείς...»

Τραγούδια και χοροί από τις Πατρίδες της Ανατολής

(με το Αρχείο Ελληνικής Μουσικής)

Τραγουδούν : ΧΡΟΝΗΣ ΑΗΔΟΝΙΔΗΣ,

ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΤΑΛΑΚΙΔΟΥ, ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΝΔΡΕΑΤΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΡΕΜΠΕΗ κ.ά.,

με τη συνοδεία 12 παραδοσιακών μουσικών.

Τιμή εισιτηρίου : 2.500 δρχ.

Δευτέρα 27, Τρίτη 28 Ιουνίου, ώρα 9.00 μ.μ.

ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αισχύλου **«ΟΡΕΣΤΕΙΑ»**

Σκηνοθεσία : Γ. Μιχαηλίδης

Σκηνικά-κοστούμια : Δ. Φωτόπουλος

Με τους : Μ. Χατζησάββα, Μ. Σγουρδαίου, Ζ. Ρόχα, Ν. Μιχαηλίδη, Χ.

Σπηλιώτη κ.ά.

Τιμές εισιτηρίων : 3.000 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Τετάρτη 29, Πέμπτη 30 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία **ΑΛΚ. ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ**

«Ανδράπων Έργα»

... Στ. Κραουνάκη - Λ. Νικολακοπούλου

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Ανδρέας Βουτσινάς

ΣΚΗΝΙΚΑ : Μανόλης Παντελιδάκης

... Κ. ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ - Χ. ΣΤΕΡΓΙΟΓΛΟΥ - Σ. ΧΡΗΣΤΟΥ - Δ. ΜΠΑΣΗ Σ

... ΣΤ. ΚΡΑΟΥΝΑΚΗΣ

... Δελφίνος Οργανισμός - Γ. Παναγιώτης Στεφάνου

Τιμή εισιτηρίου : 3.500 δρχ.

Παρασκευή 1 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ **«ΑΡΓΩ»**

«Παραλογές» (μουσικό θέαμα)

Σκηνοθεσία : Σταύρος Τσακίρης

με την Αιμιλία Υψηλάντη

Τραγουδούν : Γιώτα Βέη, Χρήστος Τσιαμούλης

Τιμές εισιτηρίων : 2.500 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Κυριακή 3 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΧΗ (ΒΟΛΟΥ)

Σοφοκλέους **«ΑΝΤΙΓΟΝΗ»**

Σκηνοθεσία : Σπύρος Βραχωρίτης

Σκηνικά-κοστούμια : Σάββας Χαρασιδής

(η παράσταση παρουσιάζεται

στην αρχαία ελληνική γλώσσα)

Τιμές εισιτηρίων : 2.500 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Δευτέρα 4, Τρίτη 5 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλίες **JAN GARBAREK GROUP**

Τιμή εισιτηρίου : 5.000 δρχ.

Φεστιβάλ
Βύρωνας
στη σκιά των
βράχων '94

Διοργάνωση : Π. Κ. Δ. ΒΥΡΩΝΑ - ΜΕΛΩΔΙΑ FM 100

Τετάρτη 6 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία **ΕΛΕΥΘ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ**

Συμμετέχουν:

ΑΛΚ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ - Γ. ΠΑΛΑΜΙΔΑΣ

Τιμή εισιτηρίου : 3.500 δρχ.

Παρασκευή 8 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Αριστοφάνη «**ΑΧΑΡΝΗΣ**»

Σκηνοθεσία : Άρης Μιχόπουλος

με τον ΠΑΥΛΟ ΧΑΪΚΑΛΗ

Τιμές εισιτηρίων : 3.000 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Δευτέρα 11, Τρίτη 12 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ευριπίδη «**ΒΑΚΧΕΣ**»

Σκηνοθεσία : Γ. Μαργαρίτης

Με τους :

Γ. Μωρόγιαννη, Λ. Γεωργακόπουλο κ.ά.

Συμπαράγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Τιμές εισιτηρίων : 3.000 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Πέμπτη 14 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία **ΤΑΝΙΑΣ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ**

«**Εφ' όλης της ύλης**»

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Τιμή εισιτηρίου : 3.000 δρχ.

Δευτέρα 18 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΔΙΑΛΟΓΟΣ»

Κάρλο Γκολντόνι

«**Ο υπηρέτης δύο αφεντάδων**»

Σκηνοθεσία : Θέμης Μουμουλίδης

Με τους :

Χ. Σώζο, Γ. Φέστα,

Ν. Παπαδόπουλο,

Λ. Δημητρακοπούλου κ.ά.

Τιμές εισιτηρίων : 3.000 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Τρίτη 19 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία :

ΧΑΡΗ & ΠΑΝΟΥ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑ

Τιμή εισιτηρίου : 3.000 δρχ.

Παρασκευή 22, Σάββατο 23 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αριστοφάνη «**ΝΕΦΕΛΕΣ**»

Σκηνοθεσία : Κοραής Δαμάτης

με τον Γιώργο Μιχαλακόπουλο

Τιμές εισιτηρίων : 2.500 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Δευτέρα 25 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ «ΡΟΕΣ»

«**Ο Άγιος Βάκχος**»

σε δύο μέρη

(«ένα τραπέζι» - «Αριστοφάνης»)

Χορογραφίες : Σοφία Σπυράτου

Τιμές εισιτηρίων : 2.500 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Τετάρτη 27 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΧΗΣΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ «ΧΟΡΕΥΤΕΣ»

«**Κίνηση στο χρόνο**»

Χορογραφίες : Αλίκη Καζούρη

Τιμές εισιτηρίων : 2.500 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Παρασκευή 29 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΝΑΤΑΣΣΑΣ ΖΟΥΚΑ

«**Τα παραμύθια του κόσμου**»

ΝΑΤΑΣΣΑ ΖΟΥΚΑ - ΣΑΒΒΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ

Τιμές εισιτηρίων : 2.500 δρχ.

και 2.000 δρχ. φοιτητικό

Στο χώρο

του Θεάτρου Βράχων

«Μελίνα Μερκούρη»

λειτουργεί

έκθεση - πώληση

θεατρικού προγράμματος

και έκθεση - πώληση

CD's των καλλιτεχνών

που συμμετέχουν

στο Φεστιβάλ.

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΘΩΜΑΪΔΗΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΑΛΑΜΑΣ

ΜΕΛΙΝΑ ΚΑΝΑ

«...ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ

ΚΑΙ ΝΑ ΙΣΤΟΡΕΙΣ...»

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

ΤΑΝΙΑ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ

ΧΑΡΗΣ & ΠΑΝΟΣ

ΚΑΤΣΙΜΙΧΑΣ

ΚΥΚΛΟΣ
ΑΡΧΑΙΟΥ
ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

«ΟΡΕΣΤΕΙΑ»

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

(ΒΟΛΟΥ)

«ΑΝΤΙΓΟΝΗ»

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

«ΑΧΑΡΝΗΣ»

ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

«ΒΑΚΧΕΣ»

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

«ΝΕΦΕΛΕΣ»

Ε Β Δ Ο
Μ Α Δ Α
Χ Ο Ρ Ο Υ

WIM MERTENS

ΘΕΑΤΡΟ «ΣΤΟΑ»

«ΜΗΔΕΙΑ»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

«ΑΡΓΩ»

«ΠΑΡΑΛΟΓΕΣ»

JAN GARBAREK GROUP

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ

«ΔΙΑΛΟΓΟΣ»

«Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΔΥΟ ΑΦΕΝΤΑΔΩΝ»

Π Α Ρ Α Λ
Λ Η Λ Ε Σ
Ε Κ Δ Η
Λ Ω Σ Ε Ι Σ

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ «ΡΟΕΣ»

«Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΚΧΟΣ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΧΗΣΤΙΚΗΣ

ΤΕΧΝΗΣ «ΧΟΡΕΥΤΕΣ»

«ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ»

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ

ΝΑΤΑΣΣΑΣ ΖΟΥΚΑ

«ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Τετάρτη 15 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΒΡΑΔΥΑ

ΚΩΣΤΑ ΘΩΜΑΪΔΗ

«Φεγγάρι ερωτευμένο»

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Επίσημη Πρεμιέρα

στη Μελίνα Μερκούρη

«Αποτραβήχτηκα! Πού; Σ' εκείνον το νεκρό
πλανήτη, το φεγγάρι...

• Δεν υπάρχει άλλο μέρος ν' αποτραβηχτείς
από την τέχνη.»

Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο

(Τένεσι Ουϊλιαμς «Το γλυκό πουλί της νιότης»)

συμμετέχει ο
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΣΙΜΟΣ

φιλική συμμετοχή
ΤΑΝΙΑ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Ελληνικές μπαλάντες - Άριες - Καντσονέττες

ΚΩΣΤΑΣ ΘΩΜΑΪΔΗΣ - ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΣΙΜΟΣ

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Ελληνικό τραγούδι

ΚΩΣΤΑΣ ΘΩΜΑΪΔΗΣ - ΤΑΝΙΑ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ

Ενορχήστρωση :

Θ. Παπαδόπουλος (α΄ μέρος)

Γ. Παπαζαχαριάκης (β΄ μέρος)

Συμμετέχουν οι μουσικοί :

Σπύρος Γκούμας : μπουζούκι, μαντολίνο

Τάκης Φαραζής : πιάνο

Πλούταρχος Ρεμπούτσικας : τσέλο, ακορντεόν

Μίμης Ντούτσουλης : ηλεκτρικό μπάσο, κοντραμπάσο

Γιώργος Μανιάτης : κρουστά

Γιάννης Παπαζαχαριάκης : κιθάρες

Θύμιος Παπαδόπουλος : πνευστά

Οργάνωση παραγωγής, καλλιτεχνική επιμέλεια :

Οδυσσέας Ιωάννου

Φωτισμοί : Αντώνης Παναγιωτόπουλος

Ηχοληψία : Κώστας Κωνσταντινόπουλος

Σκηνοθετική επιμέλεια : Θέμης Μουμουλίδης

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...

Ένα καλοκαιρινό βράδυ του 1994 –στην καρδιά του Ιούνη– μέσα σε μια μεγαλούπολη που έβγαινε στη Μεσόγειο, συναντήθηκαν ένα μικρό κορίτσι που γεννήθηκε και ζούσε σε μία συνοικία της πόλης και ένας απόμαχος κοσμογυρισμένος πειρατής. Είχε ξεκινήσει τα ταξίδια του στις αρχές του 17ου αιώνα και μόλις εκείνο το βράδυ κατάφερε να πιάσει στεριά για να ξεκουραστεί, να αφηγηθεί, να μαλακώσει. Η μικρή ξεφύλλιζε ένα νεανικό κοριτσίστικο περιοδικό με μόδα απ΄ όλο τον κόσμο, καθισμένη στο παγκάκι της πλατείας δίπλα σε μία παιδική χαρά, και σιγοτραγουδούσε ένα εύθυμο τραγούδι για δύο ερωτευμένους που ‘λέγαν ότι ο έρωτας τους θα κυριεύσει όλο τον κόσμο, αλλά στο τέλος δείξανε μεγαλοψυχία και χωρίσανε για να μείνει ο κόσμος ελεύθερος...

Ο πειρατής που καθόταν στο διπλανό παγκάκι, πρώτη φορά το άκουγε φυσικά αυτό το τραγούδι, το οποίο δεν έμοιαζε καθόλου μ΄ αυτά που τραγουδούσε εκείνος με το αγριεμένο τσούρμο του. Την πλησιάσε ζητώντας της να του τραγουδήσει και άλλα. Η μικρή που δεν φοβήθηκε από το βαθιά σκαμμένο του πρόσωπο, αλλά αντιθέτως τον συμπάθησε γιατί της δύμισε τον παππού της, παλιό καπετάνιο σε σφουγγαράδικα, του ζήτησε να κάνουν μια συμφωνία και να λένε από ένα τραγούδι ο καθένας, εναλλάξ. Δηλαδή να «ανταλλάξουν» τραγούδια.

Όταν τραγουδούσε το κορίτσι εκείνος χαμογελούσε αμήχανα και το πρόσωπό του έπαιρνε μια μωρουδίστικη γαλήνη, κι όταν ερχόταν η σειρά του να τραγουδήσει, η μικρή αγρίευε, σκλήραινε και έβγαινε σε θυμωμένες θάλασσες κουρσεύοντας ανύποπτα καράβια.

Τραγούδησαν τόσο πολλά τραγούδια ώσπου στο τέλος, όταν πια τους είχε βρει το πρωί, είχαν αλλάξει τόσο πολύ κι οι δυο τους, που το κορίτσι σαλπάρισε για να μάθει τον κόσμο με το σπαδί της, και ο πειρατής έκανε κούνια στην παιδική χαρά τραγουδώντας ένα εύθυμο τραγούδι για δύο ερωτευμένους που ‘λέγαν ότι ο έρωτάς τους θα κυριεύσει όλο τον κόσμο, αλλά στο τέλος δείξανε μεγαλοψυχία και χωρίσανε για να μείνει ο κόσμος ελεύθερος...

Οδυσσέας Ιωάννου

ΚΩΣΤΑΣ ΘΩΜΑΪΔΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Από τα οκτώ του χρόνια άρχισε να ασχολείται με τη μουσική. Συγχρόνως πρωταγωνίστησε στο Παιδικό Θέατρο Θεσσαλονίκης, μέχρι τα 15 του. Το 1972 έρχεται στην Αθήνα όπου σπουδάζει φωτογραφία, για να αφοσιωθεί λίγο αργότερα αποκλειστικά στο τραγούδι. Συνεργάστηκε με τους συνδέτες : Χρήστο Λεοντή, Λουκιανό Κηληδόνη, Νότη Μαυρουδή, Θανάση Νικόπουλο, Θάνο Μικρούτσικο, Ανδρέα Μικρούτσικο.

Έχει τραγουδήσει σε συναυλίες σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, στην Κύπρο, Τουρκία, Βουλγαρία, Γερμανία, Βέλγιο, ΗΠΑ, Καναδά, Αυστραλία κ.ά.

Στο θέατρο συνεργάστηκε με το «ΑΜΦΙ-ΘΕΑΤΡΟ» του Σπ. Ευαγγελάτου στην τραγωδία του Ευριπίδη «ΡΗΣΟΣ». Από το 1982 συνεργάζεται με το NOUVEAU THEATRE DE BELGIQUE και τον σκηνοθέτη HENRI RONSE.

Έπαιξε και τραγούδησε στις παραστάσεις «Ο ΓΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ» σε ποίηση Κ.Π. Καβάφη (Βρυξέλλες, 1982), «ΣΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΟΣ» σε ποίηση Γιάννη Ρίτσου (Βρυξέλλες, 1985), «ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΩΣ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΥ» (Α΄ Φεστιβάλ Πάτρας, 1986), «ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ» σε ποίηση του Νίκου Καββαδία (Γ΄ Φεστιβάλ Πάτρας, 1988).

Τον Φλεβάρη του 1986 έδωσε συναυλία στο περίφημο BERLINER ENSEMBLE με έργα Ελλήνων συνθετών.

Ως τραγουδιστής συμμετείχε σε πολλούς δίσκους. Το καλοκαίρι του 1991 έλαβε μέρος στην παράσταση «Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ», που παρουσιάστηκε στο Α΄ Φεστιβάλ Πειραιά.

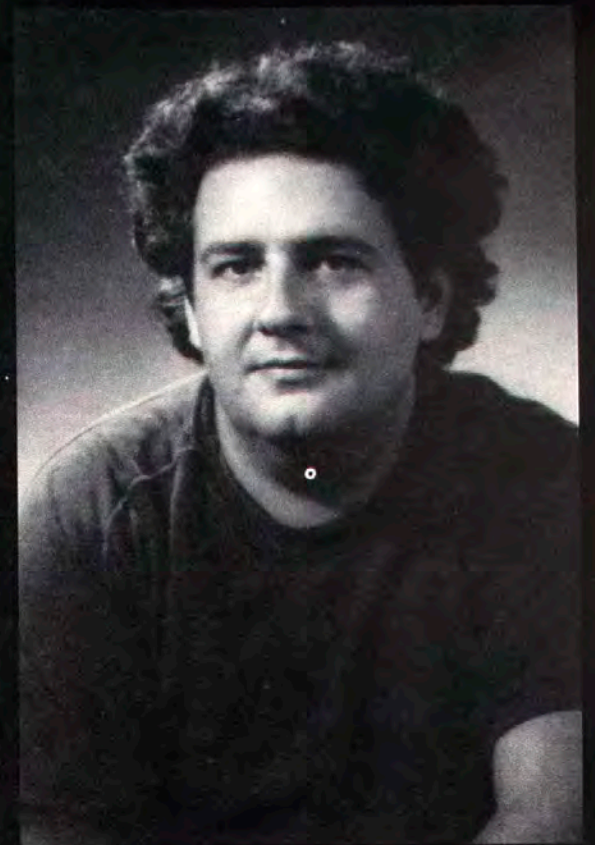
Τραγούδησε συνθέσεις του Θάνου Μικρούτσικου σε ποίηση Γιάννη Σκαρίμπα, καθώς και άριες από την όπερα «ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ» του R. LEONCAVALLO.

Τον Νοέμβριο του 1991, τραγούδησε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών στη βραδιά «ΚΑΒΑΦΗΣ-ΕΛΙΟΤ» τα μελοποιημένα από τον Θάνο Μικρούτσικο ποιήματα του Κ.Π. Καβάφη.

Τον Ιανουάριο του 1992 στο Μέγαρο Μουσικής και πάλι τραγούδησε στις δύο βραδιές του Μουσικού Αναλογίου με θέμα «ΠΟΙΗΣΗ-ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ», τραγούδια του Μάνου Χατζηδάκι από τον «Μεγάλο Ερωτικό» και τον «Κύκλο του CNS», του Μίκη Θεοδωράκη από τα «Λυρικά» και του Θάνου Μικρούτσικου από τα «Τροπάρια για Φονιάδες» και από τα μελοποιημένα ποιήματα του Χριστόφορου Λιοντάκη.

Τον Δεκέμβριο του 1993 έδωσε δύο συναυλίες στο Μέγαρο Μουσικής με «ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ».

Ασχολείται με το ραδιόφωνο, με εκπομπές στον ΜΕΛΩΔΙΑ FM 100 και στον SKY 100.4.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΣΙΜΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1963. Αποφοίτησε από το Ωδείο του Πειραιϊκού Συνδέσμου (τάξη μονωδίας της Θ. Μοίρα). Έχει παρακολουθήσει master classes και μαθήματα των J. Cotrubas, L. Alva, Κ. Πασχάλη.

Από το 1988 εμφανίζεται ως σολίστ σε συναυλίες, παραστάσεις όπερας, ορατόρια και συμφωνικά έργα. Έχει συνεργαστεί με ελληνικές και ξένες ορχήστρες : Κρατική Ορχήστρα της Κυπριακής Δημοκρατίας («Η Δημιουργία», **Ρέκβιεμ** του Μότσαρτ), Φιλαρμονική Χορωδία και Ορχήστρα της Σιλεσίας (**Πύρινες Γλώσσες** του Γιάννη Χρήστου), Χορωδία και Ορχήστρα της ΕΡΑ (**Carmina Burana** του Καρλ Ορφ), Ορχήστρα και Χορωδία της Εθνικής Λυρικής Σκηνής (**Τανγώυζερ** του Βάγκνερ, **Ρέκβιεμ** του Βέρντι).

Το καλοκαίρι του 1992 παρουσίασε σε παγκόσμια πρώτη το **Canto Olympico** του Μίκη Θεοδωράκη, το οποίο ηχογράφησε.

Συνεργάζεται με το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών («Επιστροφή της Ελένης» του Θ. Μικρούτσικου - 1993, «Ιστορίες αγάπης και τρέλλας» - 1994).

Συνεργάσθηκε με την Εθνική Λυρική Σκηνή (1994) στην Όπερα του Πουτσίνι «Τόσκα» (Καβαρναντόσι).

П А Н Т А

Coca-Cola®

Πέμπτη 16 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Ρεσιτάλ

WIM MERTENS

«Εγώ δεν θέλω αλήθεια, θέλω μαγεία.

Ναι, μαγεία θέλω. Αυτό αγωνίζομαι να προσφέρω στους άλλους.

Τους μεταμορφώνω τα πράγματα...»

Μιλανς Ντιμπούά

Τεν. Ουίλιαμς «Λεωφορείον ο Πόθος»

Α' Μέρος

Epic That Never Was (1994)

Circular Breathing

Multiple 12

The Land beyond the Sunset

Voo Outro

Humility

La Femme de Nulle Part

Iris

Kanaries/Night Creature

The Belly of an Architect

Close Cover

Β' Μέρος

and a selection from:

A Man of No Fortune,

and with a Name to Come (1986)

After Virtue (1988)

Strategie de la Rupture (1991)

Gnot and Echo (1993)

Vim Mertens : πιάνο, φωνή

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μια πόρτα, ένα κλειδί... η δεκαετία του '80, και το πέρα από αυτήν ηχητικό στερέωμα, και η μουσική του Wim Mertens : το κλειδί για τη βασική κωδική σχέση με μια σχέση ήχων, που η εποχή και μόνον θα μπορούσε να εμπνεύσει και θα τολμούσε να επιβάλει. Την σχέση απόλαυσης και κατανόησης. Κατανόησης και απόλαυσης. Χωρίς συγκεκριμένη σειρά. Οποιαδήποτε όμως μαζί, άρρηκτα και σε συνεχή αλληλεπίδραση. Είναι ο μόνος ίσως τρόπος να αποκτήσουμε σαφή αίσθηση της θέσης και της τέχνης –και ίσως και της δικής μας θέσης– σε αυτό το τέλος του εικοστού αιώνα.

Όσο για τη μουσική του Wim Mertens παρέχει το κλειδί προς το σύνθετο μηχανισμό της, προς την «απόλαυση και κατανόηση» των δικών μας μικρών συναισθηματικών και μεθοδολογικών μυστικών.

Ο Βέλγος Wim Mertens γεννήθηκε το 1953. Άρχισε τις σπουδές του στο τμήμα Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Λουβίν. Μετά την αποφοίτησή του, συνέχισε σπουδάζοντας μουσικολογία.

Ο Mertens άρχισε να ηχογραφεί το υλικό του, σχετικά αργά, στην ηλικία των εικοσοκτώ ετών. Το 1981, κυκλοφορεί το «For Amusement Only». Η μουσική εμπνευση προέρχεται από το ηλεκτρονικό δυναμικό των μικροϋπολογιστών, που υπάρχουν στα φλιπεράκια.

Ο Mertens συναντά σύντομα το γκρουπ «Soft Verdict». Αρχίζουν με συναυλίες στις Βρυξέλλες και συνεχίζουν με παραστάσεις στην Γαλλία, Ιταλία, Ολλανδία και Βρετανία. Τον Οκτώβριο του 1981, ηχογραφούν το single «At Home/Not at Home».

Το άλμπουμ «Vergessen» που κυκλοφορεί το 1982, περιλαμβάνει έξι κομμάτια για διάφορα μουσικά όργανα.

Το «Struggle for Pleasure» εμφανίζεται τον επόμενο χρόνο και μπορεί να θεωρηθεί σαν η λογική τους συνέχεια. Υπό τον τίτλο «Petite Musique de Chambre», παρουσιάζει έξι ορχηστρικά κομμάτια γραμμένα στη Νότια Γαλλία.

Στο μεταξύ, το βιβλίο του «Αμερικάνικη Μινιμαλιστική Μουσική», μεταφράζεται στα αγγλικά και στα γαπωνέζικα και εκδίδεται στο Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη και το Τόκιο.

Το καλοκαίρι του 1984, ο Mertens ετοιμάζει τη μουσική επένδυση του «Power of Theatrical Madness», που σκηνοθετεί ο Jan Fabre.

Το διπλό άλμπουμ «Maximizing the Audience» κυκλοφορεί την άνοιξη του 1985 και είναι το πρώτο πειστήριο της στροφής του Mertens προς τη φωνητική μουσική φόρμα.

Το Δεκέμβριο του 1985, ηχογραφεί το άλμπουμ «Instrumental Songs», επτά κομμάτια για επτά σοπράνο σαξόφωνα με πλήρη ομοφωνία από έναν από τους αγαπημένους μουσικούς του Mertens, τον Dirk Descheememaker. Το άλμπουμ κυκλοφορεί από τη νέα εταιρεία Lome Amre, που στήθηκε από τον Mertens και παράγει κλασική μουσική μέσα από την εταιρεία Les Disques Du Crepuscule.

Το 1986 κυκλοφορεί το «A Man of no Fortune and with a Name to Come», έξι κομμάτια για σόλο πιάνο και φωνητικά. Ακολουθούν συναυλίες στην Γαλλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Ιαπωνία, Αμερική και Μεγάλη Βρετανία, ενώ η ειδικευμένη στην αμερικάνικη new age εταιρεία Windham Hill, υπογράφει με τον Mertens για όλες τις αμερικάνικες κυκλοφορίες των δίσκων του.

Τον Δεκέμβριο του 1986, στην Βαλενσία της Ισπανίας συναντά τον Βρετανό σκηνοθέτη Peter Greenaway, ο οποίος του ζητά να γράψει τη μουσική για την ταινία του «Η Κοιλιά του Αρχιτέκτονα», που γυρίζεται στη Ρώμη.

Την άνοιξη του 1987 κυκλοφορεί το άλμπουμ «Eduses Me», που βασίζεται κυρίως σε μουσική για άρπα αλλά και σε φωνητικά.

Το φθινόπωρο του 1988, ο Mertens ταξιδεύει στην Ιρλανδία για το φεστιβάλ του Θεάτρου του Δουβλίνου. Και αποδεικνύει για ακόμα μια φορά το πόσο πολύπλευρος είναι, γράφοντας μουσική για το «Torchlight and Laser Beams», ένα έργο του νεαρού Ιρλανδού θεατρικού συγγραφέα Christopher Nolan.

Το 1991 είναι σημαντικός σταθμός στην πορεία του Wim Mertens. Ολοκληρώνει και ηχογραφεί, αυτό που ο ίδιος ονομάζει «έργο ζωής», την τριλογία του με τίτλο «Alle Dinghe». Επτά CD διάρκειας 5 ωρών και 10 λεπτών, βασισμένη στην λαϊκή παράδοση του Βελγίου.

Όμως και το 1992 είναι μια ιδιαίτερα δημιουργική χρονιά. Κυκλοφόρησαν και στη χώρα μας δύο ακόμη δίσκοι του, μια συλλογή με τις πιο γνωστές συνθέσεις του και το καινούργιο «Strategie De La Rupture».

Πρόσφατα κυκλοφόρησε η νέα του δισκογραφική δουλειά –σόλο πιάνο με φωνητικά– με τίτλο «Epic That Never Was/Live in Lisbon» η οποία αποτελείται από παλιότερα, αλλά και ανέκδοτα κομμάτια του.

Δευτέρα 20 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία

ΣΩΚΡΑΤΗ ΜΑΛΑΜΑ - ΜΕΛΙΝΑΣ ΚΑΝΑ

Απ' το παράθυρό μου στέλνω

ένα δύο και τρία και τέσσερα φιλιά...»

Ίλια

Ζ. Ντασέν «Ποτέ την Κυριακή»

Δημήτρης Αναγνωστόπουλος : μπουζούκι

Κώστας Θεοδώρου : μπάσο

Άκης Κατσουπάκης : πιάνο

Κώστας Τσούγκρας : ακορντεόν

Νίκος Χασάπης : κρουστά

Σωκράτης Μάλαμας : κιθάρα, τραγούδι

Μελίνα Κανά : τραγούδι

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΑΛΑΜΑΣ

Ο Σωκράτης Μάλαμας, από τους ταλαντούχους δημιουργούς της Βόρειας Ελλάδας, κατάγεται από την Χαλκιδική και ζει και εργάζεται στην Θεσσαλονίκη. Μαθητής ακόμη ασχολείται με τη μουσική και στα δεκατρία του αποκτά την πρώτη του κιθάρα, δώρο του πατέρα του για τις επιδόσεις του στα μαθήματα.

Δεκαεπτά χρόνων παίρνει μαθήματα κιθάρας στο Μακεδονικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και μόλις τελειώνει το Λύκειο φεύγει στη Γερμανία, όπου παρακολουθεί μαθήματα μουσικής στο Ωδείο της Στουτγάρδης. Επιστρέφει ύστερα από δύομισι χρόνια και συνεχίζει τα μαθήματα στο Εθνικό Ωδείο της Αθήνας, με τον Ευάγγελο Ασημακόπουλο στην αρχή και με τον Νότη Μαυρουδή αργότερα. Δούλεψε σε μπουάτ και μέχρι το 1991 ήταν κιθαρίστας στην ορχήστρα του Νίκου Παπάζογλου.

Ο Σωκράτης Μάλαμας έχει γράψει μουσική για θεατρικές παραστάσεις και για ένα μεγάλο διάστημα δίδασκει μουσική στο Ωδείο.

Μετά τους δίσκους του «Ασπρόμαυρες Ιστορίες» (1989) και «Παραμύθια» (1991), παρουσιάζει τη νέα δισκογραφική του δουλειά. Πρόκειται για το δίσκο «Της Μέρας και της Νύχτας», αποτέλεσμα της συνεργασίας του συνθέτη από στιχουργικής πλευράς με τον Μανώλη Ρασούλη και τον πρωτοεμφανιζόμενο Θεσσαλονικιό Γιάννη Τσατσόπουλο και τη Μελίνα Κανά στην ερμηνεία των τραγουδιών.

Το Δεκέμβριο του 1993 κυκλοφόρησε ο τέταρτος προσωπικός του δίσκος με τίτλο «Κύκλος», με δικές του συνθέσεις που τις ερμηνεύει ο ίδιος.

Γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη, όπου και σπούδασε ελληνική φιλολογία.

Στη δισκογραφία πρωτοεμφανίσθηκε με τον δίσκο του Νίκου Μαμαγκάκη «Μυστικά Τραγούδια», σε στίχους Μιχάλη Γκανά. Συμμετείχε επίσης στα «Παραμύθια» του Σωκράτη Μάλαμα και στον δίσκο «Πάμε Τσάρκα» με τραγούδια της Θεσσαλονίκης.

Ο δεύτερος προσωπικός της δίσκος «Της Μέρας και της Νύχτας», σε μουσική Σωκράτη Μάλαμα και στίχους του συνθέτη, του Γιάννη Τσατσόπουλου και του Μανώλη Ρασούλη σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Ιδιαίτερα τα τραγούδια «Να βάλω τα μεταξωτά», «Η Μοιραία» και «Πιές».

Η Μελίνα Κανά πήρε μέρος στις συναυλίες της Χαρούλας Αλεξίου, του Νίκου Παπάζογλου, του Σταύρου Κουγιουμτζή, του Νίκου Χουλιαρά και του Νίκου Ξυδάκη.

Τελευταία, συμμετείχε στο δίσκο «Βασίλης Τσιτσάνης, 10 χρόνια μετά», ζωντανή ηχογράφηση στην «Αίγλη» της Θεσσαλονίκης, αλλά και στον καινούργιο δίσκο του Πέτρου Δουρδουμπάκη «Από όνειρο... σε όνειρο».

Με το βλέμμα στραμμένο προς κάποια Ανατολή, η οποία με την πάροδο των χρόνων «αγριεύει» τις μελωδίες της, και ψάχνει για λόγια μεγαλωμένα στους δρόμους, ο Σωκράτης Μάλαμας επαναπροσδιορίζει τους κώδικες και τους δρόμους προσέγγισης του σύγχρονου λαϊκού τραγουδιού. Το θέμα είναι να είσαι ανεκτικός με την «τρέλλα» των άλλων και να μπορείς ταυτόχρονα να αντέχεις την «τρέλλα» τη δικιά σου. Να κάνεις την βόλτα σου και να μαζεύεις ιστορίες αλλά ταυτόχρονα να φυλάς και την αμπάριζά σου γιατί την έχουν βάλει πολλοί στο μάτι.

Όσο για την Μελίνα Κανά, ανέβηκε στο πάλκο σε μια εποχή που πιστεύαμε πως είχαμε ξεμπερδέψει με τις νεράιδες. Αλλά φαίνεται πως δεν είχαν ξεμπερδέψει εκείνες μαζί μας...

Γιατί έχουμε μέσα μας ακόμη πολύ χώρο απάτητο. Σε μία εποχή που μοιάζουν σαν να έχουν ειπωθεί, χορευτεί και τραγουδηθεί τα πάντα, η γοητεία βρίσκεται στο να τα ξαναανακαλύπτεις και να τα λες από την αρχή. Τίποτε δεν είναι δεδομένο μέχρι να το νιώσεις ο ίδιος.

Κι όλα αυτά μέσα σε πόλεις που ο κακός δράκος παραμονεύει. Αλλά εμείς δεν πιστεύουμε ότι υπάρχουν κακοί δράκοι. Αυτά είναι για τα μικρά παιδιά. Αντιθέτως εμείς πιστεύουμε ότι όλοι οι δράκοι στο βάθος τους είναι καλοί...

Τετάρτη 22, Πέμπτη 23 Ιουνίου,

ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ «ΣΤΟΑ»

Μποστ

«ΜΗΔΕΙΑ»

«Μια ημέρα. Μονάχα μια μέρα.

Μια ημέρα σου ζητάω να μ' αφήσεις να μείνω.

Σήμερα μόνο αφήσέ με να μείνω...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

ΜΗΔΕΙΑ

- Σκηνοθεσία : Θανάσης Παπαγεωργίου
 Μουσική : Βασίλης Δημητρίου
 Σκηνικό - κοστούμια : Μποστ
 Χορογραφίες : Μαρία Αλβανού
 Μουσική Διδασκαλία : Ολυμπία Κυριακάκη

ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΣΕΙΡΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ

- Τροφός : Θαν. Παπαγεωργίου
 Καλόγρια : Αιμιλία Φουντούκη
 Ψαράς : Γιάννης Αναστασάκης
 Μήδεια : Λήδα Πρωτοψάλτη
 Οιδίπους : Πάνος Βασιλειάδης
 Αντιγόνη : Μαρία Αλβανού
 Ευριπίδης : Δημοσθένης Παπαδόπουλος
 Καλόγερος : Γιάννης Αναστασάκης
 Ιάσων : Παύλος Ορκόπουλος
 Εξάγγελος : Γιάννης Αναστασάκης
 Κορυφαίες : Μαρία Αλβανού
 Ελένη Κουλουριώτη
 Αιμιλία Φουντούκη
 Νίκη Χατζίδου
 Χορός : Γιάννης Αναστάσας
 Ελπίδα Βιάννη
 Δημοσθένης Παπαδόπουλος
 Μίνα Λαμπροπούλου
 Τάνια Χαντζάρα
 Συμπλήρωμα χορού : Λένα Φραγκούλη
 Ηλέκτρα Γεννατά
 Βέρα Χατζηϊακώβου
 Κατερίνα-Γαβριέλλα
 Γονέμπστερ
 Αγγελική Σταδοπούλου
 Φωτισμοί : Θαν. Παπαγεωργίου
 Ζωγραφική σκηνικού : Άρης Γεωργακόπουλος
 Περούκες : Φίλιππος Καψάλης
 Μηχ. Ήχου : Νίκος Παντελούς
 Μοδίστρα : Γεωργία Φακιολά

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Είναι, πραγματικά, ενδιαφέρον και, άλλοι, πιο ειδικοί από τον υπογράφοντα, δά 'πρεπε να ασχοληθούν με αυτό που κάνει τον Μποστ να γίνεται τόσο «εμπορικός», να συγκινεί, δηλαδή, όχι μόνο τους λόγιους, αυτούς που καταλαβαίνουν και διακρίνουν τους γλωσσικούς ακροβατισμούς του και την σαρκαστική του διάθεση με αυτό που θέλει να λέγεται ελληνική γλώσσα, αλλά και το πλατύ λαϊκό κοινό, εκείνο που συγγέει την γενική «του σαλώνας» με τα Σάλωνα κι όχι με το σαλόνι της Φαύστας.

Είναι ενδιαφέρον να εξετάσουμε το χιούμορ του, την κριτική του, τον αυτοσαρκασμό του, τη λύπη για τα τεκταινόμενα της εποχής μας, τη λατρεία του για την Ελλάδα, για τους μύθους της και την απομυθοποίησή τους, για τους άρχοντές της, που με τρυφερότητα διασύρει, για ό,τι τέλος πάντων αποτελεί την εποχή του. Και είναι ενδιαφέρον, γιατί θα καταλήξουμε σ' αυτό που πολύ εύστοχα διέκριναν μερικοί, ότι ο Μποστ είναι ο σύγχρονος Αριστοφάνης. Όπως εκείνος δεν άφηγε τίποτα όρδιο στην δική του εποχή, έτσι κι ο Μποστ αρνείται να αποδεχθεί σπιδήποτε συμβαίνει στη σημερινή. Και αυτό που συνδέει και τους δυο, δεν είναι τίποτ' άλλο από την μεγάλη και άδοξη αγάπη τους για την Ελλάδα. Γι' αυτή τη Χώρα που, ως φαίνεται, τίποτα δεν πρόκειται να την αλλάξει προς το καλύτερο και που πάντα δά 'χει ανάγκη από Αριστοφάνηδες για να την συνεφέρουν και να της τραβούν τ' αυτό, κάθε στιγμή που παρεκτρέπεται.

Όταν τα κείμενα γίνονται κλασικά και διαχρονικά, τότε κάτι συνδέει τις εποχές μεταξύ τους, αφού οι σημερινές βρίσκουν ομοιότητες με τις χθεσινές και οι αυριανές δεν δά 'χουν να προσφέρουν τίποτα περισσότερο από το αναμύσημα των ίδιων και των ίδιων απαράδεκτων πράξεων...

Θανάσης Παπαγεωργίου

Γεννήθηκε στην Καισαριανή. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Χ. Βαχλιώτη το '60 και το '62 εμφανίζεται στο θέατρο ερμηνεύοντας τον Κρέοντα από τον «Οιδίποδα Τύραννο» με το θίασο του Κ. Λειβαδέα. Ακολουθούν συνεργασίες με τους θιάσους Διαμαντόπουλου - Αλκαίου, Τίτου Βανδή, Μιράντας - Μπάρκουλη, Ηνωμένων Καλλιτεχνών, Ελευθέρας Σκηνης παίζοντας σε έργα των Κασόνα, Πιραντέλο, Σώου, Μίλλερ, Χάνσπερι, Μπήσαν, Φραγκιά - Σταύρου, Πάρνη, Ρούσσου, Κουνελάκη και Χριστοδούλου. Το '65 αποφασίζει να εγκαταλείψει το θέατρο και ασχολείται με τον κινηματογράφο γυρίζοντας την ταινία «Επί εσχάτη προδοσία» που προβάλλεται το '68. Το '69 ξαναγυρίζει στο θέατρο δημιουργώντας μαζί με την Λήδα Πρωτοψάλτη και τον Τ. Καλόπουλο το θίασο «ΒΗΜΑΤΑ», σκηνοθετώντας για πρώτη φορά («Αυλή των Θαυμάτων») και δίνοντας παραστάσεις στην Κοκκινιά και Αθήνα, ανεβάζοντας άλλα δύο έργα, την «Ενοχή» του Μ. Χάικα και την «Αντιγόνη» του Ανούιν. Η δικτατορία διαλύει τον θίασο αλλά το '71 δημιουργεί μαζί με την Ε. Καρπέτα τη «ΣΤΟΑ» την οποία διευθύνει μόνος του από το '74, με βασικό συνεργάτη την Λήδα Πρωτοψάλτη. Στη Στοά έχει σκηνοθετήσει 46 έργα, μονόπρακτα και δίπρακτα, από τα οποία τρία ξένα («Ο Μανδραγόρας» του Μακιαβιέλι, «Άσμα για το σκιάχτρο της Λουσιτανίας» του Πέτερ Βάις, «Ματωμένος γάμος» του Λόρκα) μια αρχαία τραγωδία («Τρωαδίτισσες» του Ευριπίδη) και τα υπόλοιπα νέων ελλήνων συγγραφέων. Στα 34 απ' αυτά τα έργα έχει παίξει και σαν ηθοποιός. Έχει σκηνοθετήσει στο Άρμα Θεσπίδος (Κεχαϊδή «Το τάβλι», Χριστοφιλάκη «Το τέλος», Σαρρή «Το γαϊτανάκι») και στο Εθνικό Θέατρο (Κορδάτου «Λίγο πριν, λίγο μετά», Καρρά «Μπουλουκστήδες» και Μουρσελά «Μαχαίρι στο κόκαλο»). Στο εμπορικό θέατρο το «40 χρόνια Μποστ» στις επιχειρήσεις Λιβαδά (Θέατρο Σμαρούλα), «Τζην Γέιμ» με τον Τίτο Βανδή και την Μπέττυ Βαλάση και «Φαύστα» του Μποστ με το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων. Ακόμα έξι έργα για την τηλεόραση, από τα οποία έχει παίξει στα τρία (Παπαδογεώργου «Την άλλη Κυριακή», Μουρσελά «Οι φίλοι» και Θωμόπουλου «Ο Νάσος»), έχει πρωταγωνιστήσει σε άλλα δύο (Ποντίκα «Το τρομπόνι» και «Πανοραμική θέα μιας νυχτερινής εργασίας») καθώς και στις τηλεοπτικές σειρές «Το Λαχείο», «Μαντάμ Σουσου» την οποία και σκηνοθέτησε μαζί με τον Πολ Σκλάβο, «Μικροί - Μεγάλοι» και το «13ο Κιβώτιο» σε σκηνοθεσία Τάσου Ψαρά. Έγραψε δύο θεατρικά έργα που παίχτηκαν στη ΣΤΟΑ: «89,90 FM Stereo» (1989) και «Άντε Γειά» (1991).

Γεννήθηκε στον Πειραιά. Μεγάλωσε και σπούδασε στην Αθήνα και μαζί με τις γυμνασιακές της σπουδές τελείωσε και το επαγγελματικό τμήμα της σχολής Χορού Π. Ματέυ - Ρουσοπούλου. Σπούδασε θέατρο στη σχολή του «Θεάτρου Τέχνης» του Κ. Κουν. Επαγγελματίας πια το 1959 παίρνει μέρος σ' ένα πρόγραμμα μονόπρακτων του ίδιου θεάτρου. Συνεργάζεται με τη Λαϊκή Σκηνή του Χρήστου Μπίση στο έργο του Τζ. Μιλ. Συγκ. «Η Ντίαρντρη των θλιψέων». Από το 1960 μέχρι το 1965 συνεργάζεται με το «Νέο Θέατρο» των Βασ. Διαμαντόπουλου - Μαρ. Αλκαίου, παίρνοντας μέρος στα έργα: «Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια» του Κασόνα, «Γαλλία Γαλιλέι» του Μπρεχτ, «Όλα σε καλό» του Πιραντέλο, «Σάββατο, Κυριακή, Δευτέρα» του ντε Φίλιππο, «Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν» διασκευή του Γ. Γιαννίση από το μυθιστόρημα της Μπέτυ Σμιθ, «Το έμπα και το έβπα του κόσμου» των Γκούφα - Ανδρέοπουλου, «Ήταν όλοι τους παιδιά μου» του Α. Μίλλερ, «Υπόθεση Ουίνσλοου» του Ράιγκαν, «Πέντε στρέμματα παράδεισος» των Φραγκιά - Σταύρου, «Τρίτη και 13» του Γ. Ρούσου, «Το νησί της Αφροδίτης» του Α. Πάρνη, «Το φιορό του λεβάντε» του Γρ. Ξενόπουλου, «Μια γυναίκα χωρίς σημασία» του Ουάιλντ. Το 1965 παίζει στο έργο του Δημ. Χριστοδούλου «Ξενοδοχείο η Κίρκη» με την Ελεύθερη Λαϊκή Σκηνή του Γ. Εμιρζά. Την ίδια χρονιά με τον θίασο του Τίτου Βανδή στο «Ένας Όμηρος» του Μπρ. Μπρίαν. Στη συνέχεια συνεργάζεται με το Ελληνικό Λαϊκό Θέατρο του Μάνου Κατράκη παίζοντας στο «Ξενοδοχείο η Ευτυχία» του Σοβαζόν και τον Τρελό στον «Βασιλιά Ληρ» του Σαίξπηρ. Με τον θίασο Φέρτη - Καλογεροπούλου παίζει τον Πινόκιο στο ομώνυμο έργο. Το 1960 παίζει με το θίασο Βήματα, που αργότερα έγινε η σημερινή Στοά, στην «Αυλή των Θουμάτων» του Καμπανέλλη, και στην «Αντιγόνη» του Ανούι. Από το 1974 συνεργάζεται μόνιμα με τη Στοά παίρνοντας μέρος σε όλα τα έργα του θιάσου. Το καλοκαίρι του '93 ερμήνευσε τη «Φαύστα» του Μπρεχτ με το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων. Από το 1972 μέχρι το 1975 παίζει στην τηλεόραση στη σειρά «Άνθρωπος δίχως πρόσωπο» της Πανταζώνη σε σκηνοθεσία Μ. Λυγίζου, στο «Αναμορφωτήριο» της ίδιας, «Η Θέμις έχει κέφια» του Ψαδά, «Χαίρε Τάσο Καρατάσο» σε σενάριο Γ. Αρμένη και σκηνοθεσία Γ. Σμαραγδή, «Δεσμώτες» του Πλ. Γκαϊτατζή, «Μικροί - Μεγάλοι» του Άρη Παπαθεοδώρου και «Οδός Ιπποκράτους» του Γ. Ξανθούλη.

Ακόμα έχει πρωταγωνιστήσει σε όλα τα έργα που γύρισε η ΣΤΟΑ για την Τ.Β. καθώς και στους «Φίλους» του Μουρσελά. Πρωταγωνίστησε μαζί με τον Ντ. Ηλιόπουλο στην τηλεταινία του Γ. Σκούρτη «Σχεδόν τίποτα, σχεδόν κανείς» σε σκηνοθεσία Χρ. Παληγιαννόπουλου.

Τέλος, στον κινηματογράφο, έχει δουλέψει στις ταινίες «Επί εσχάτη προδοσία» των Παπαηλία - Παπαγεωργίου, «Βαρύ πεπόνι» του Π. Τάσιου, «Ανατολική περιφέρεια» του Β. Βαφέα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΟΣΤ

Γεννήθηκε στην Κων/πολη το 1918. Τέλειωσε το Η' Γυμνάσιο και τον ίδιο χρόνο γράφτηκε στη Σχολή Καλών Τεχνών όπου παρακολούθησε μαθήματα μόνο ένα εξάμηνο. Πρωτάρχησε σαν εικονογράφος βιβλίων και περιοδικών και συνεργάστηκε αργότερα σαν πολιτικός γελοιογράφος και χρονογράφος σε πολλές εφημερίδες. Παράλληλα ασχολήθηκε με το θέατρο και την ζωγραφική. Εγράφη 10 περίπου θεατρικά έργα, έκανε 15 ατομικές εκθέσεις κι έβγαλε αρκετά βιβλία. Το 1966 άνοιξε κατάστημα με την επωνυμία ΛΑΪΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΙ, διακοσμώντας πάνω από 20.000 αντικείμενα δώρων.

Χαρακτηριστικό της θεατρικής του τεχνικής είναι ο «ηθελμένος πλατυσμός» και οι αφελείς επεξηγήσεις, πράγμα που δυσχεραίνει μερικούς κακόπιστους κριτικούς και πολύξερους Θεατρολόγους.

ΟΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΒΟΣΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ, ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ο κύριος Χρυσάνθος Βοσταντζόγλου ή Μποσταντζόγλου -πέστε το όπως θέλετε, το ίδιο κάνει- είναι ένας βλοσυρός κι απελπιστικά σοβαρός βιβλιοφάγος. Σαν τον κύριο Μπάστερ Κήτον (που λατρεύει), χωρίς να γελά ο ίδιος, βγάζει γέλιο. Αντιμετωπίζει τη ζωή με φρικτική λογική. Ξέρει καλά, πως όσο πιο λογικά είναι τα πράγματα, τόσο πιο παράλογα φαίνονται όταν τα συνδυάσεις. Ο κύριος Χρυσάνθος τα συνδυάζει σαν αλχημιστής για να βγάλει από τα πιο λογικά πράγματα -μπρος στα έκπληκτα μάτια μας- τα πιο απροσδόκητα αποτελέσματα. Σε αυτό τον βοηθάει η τέλεια γνώση του της ελληνικής γλώσσας και της ορθογραφίας της. Χρησιμοποιεί τις διαφορούμενες έννοιες των λέξεων σαν μάγος, για να μας παραπέμψει όπου θέλει εκείνος. Έτσι στον πίνακά του «Νάφτης με υποβρύχιον», είναι απόλυτα λογικό το ότι μας δείχνει τον «νάφτη» του να τρώει το γλυκό υποβρύχιον με το κουταλάκι του μέσα στο ποτήρι του νερού, όσο λογικό είναι το ότι μας είχε στείλει με την επιγραφή του να ψάχνουμε στον πίνακα για το ανύπαρκτον υποβρύχιον του «νάφτη». Ο κύριος Χρυσάνθος διαθέτει ένα ανεξάρτητο απόθεμα τέτοιων τεχνασμάτων -που προϋποθέτουν εγκεφαλική λειτουργία-, για να καταφέρει να αποσπάσει το χαμόγελό μας. Γνωρίζει πολύ καλά την τέχνη του να μην ευφυολογεί κανοντας χιούμορ. Το ευφυολόγημα είναι εύκολο και γι' αυτό το καταδίκασε και το απέρριψε πάντοτε μετά βδελυγμίας. Το χιούμορ του ήταν και είναι προϊόν επίμονης πνευματικής εργασίας και τεράστιων γνώσεων. Τον θυμάμαι ακόμα να απομωνώνεται σε ένα δωμάτιο για να γράψει ή να ζωγραφίσει και να εκνευρίζεται με τον παραμικρό περισπασμό. Η απεγνωσμένη κραυγή του «ησυχία», στον παραμικρό θόρυβο, συνόδευσε τα αυτά των δικών του χρόνια ολόκληρα. Βλέπετε, ο κύριος Χρυσάνθος, αν και δουλεύει αδιάκοπα, «γεννάει» δύσκολα ό,τι κάνει. Σίγουρα τίποτα δεν γεννιέται εύκολα. Τέτοιες «ωδίνες τοκετού» όμως, δείχνουν πως το χαμόγελο γεννιέται δυσκολότερα από οτιδήποτε άλλο. Γι' αυτό και ο κύριος Χρυσάνθος γελάει σπάνια. Είναι το τίμημα που πληρώνει για το χιούμορ του. Αν κάποτε σαρκάζει, το κάνει χωρίς κακία. Είναι ανεκίκακος. Σαν κακός άνθρωπος θα ήταν απόλυτα αποτυχημένος. Σαν σκληρός επίσης. Βλέπετε, πριν κοροϊδέψει εμάς, κοροϊδεύει πρώτα τον εαυτό του. Χρόνια ολόκληρα μελετούσε -κι όταν λέμε μελετούσε, εννοούμε μελετούσε- τη Βυζαντινή τέχνη, τον Καραγκιόζη, τους λαϊκούς ζωγράφους και τα θέματά τους για να «ξαναμάθει» ζωγραφική. Έτσι, κατάφερε να ζωγραφίζει χωρίς προοπτική (κι έτσι το κύριο πρόσωπο διαφέρει σε μέγεθος από τα διπλανά του ή οι άνθρωποι του είναι μεγαλύτεροι από τα κτίρια και τα βουνά), χωρίς αναλογίες (και οι Μεγαλέξανδροί του είναι κοντοπόδαροι), χωρίς λογική (κι έτσι οι σημαίες στο ίδιο καράβι κυματίζουν εντελώς αντίθετα, εφόσον αυτό τον βολεύει) χωρίς τεχνική (μόνο να 'ξερε κανείς πόσο προσπάθησε να την αποβάλλει) και κυρίως χωρίς να προσπαθεί να αποδείξει τι καλός ζωγράφος είναι ή θα μπορούσε να έχει γίνει. Χρησιμοποιεί λίγα και φτηνά χρώματα (ο καλός ζωγράφος μπορεί να ζωγραφίσει και με βερνίκι παπουτσιών, είναι η αγαπημένη ρήση του) κι όμως οι πίνακές του φαντάζουν σαν να 'πεσε πάνω τους το ουράνιο τόξο. Αφαιρεί ένα σωρό πράγματα για να υπαινιχθεί άλλα κι όμως νομίζεις πως άλλη δουλειά δεν έκανε παρά να ασχολείται με λεπτομέρειες κεντριών π.χ. που τόσο συνηθίζονται στους αυτοδιδάκτους. Ζωγραφίζει απλά πράγματα. Φεμινιστικά. Σαν τον Νάω, τη σύζυγό του και άλλα ζώα. Γνώριμα και οικεία σε όλους μας. Σαν τον Κολόμβο, την Λαϊδή Χάμιλτον, τον γενναίο ήρωα Σκαλτσόδημο.

Ζωγραφίζει σκηνές παραδείσιες με κροκόδειλους, λέοντες και καμηλοπαρδάλεις. Εξωτικά τοπία με γοργόνες, κάνιστρα και πουλιά. Τον Ερωτόκριτο και την Αρετούσα, πλοία, ιππείς, πανοράματα της Κωνσταντινούπολης, μαθητρίες λυκείου, μουζουκτσήδες και τον Λίντμπεργκ. Ό,τι του κατέβει. Κι όμως όλα αυ-

τά είναι ελληνικά με έψιλον κεφαλαίο. Γιατί ο Κολόμβος του είναι ένας δημόσιος υπάλληλος και η Λαϊδή Χάμιλτον, η Γενοβέφα μιας ρομβίας. Γιατί ο Λίντμπεργκ του, ίσως είναι ο κουρέας της γειτονιάς μας και ο Νάω του, ο Τσαρούχης. Αυτά αποτελούν όχι μόνο την απάντηση του κυρίου Χρυσάνθου στο αλαλούμ που ζούμε, μα και την επανάστασή του απέναντι στο μπετόν. Την ανάσα του και τη δροσιά του, απέναντι στο γέρο με το τσιμπούκι, τα φαστ-φουντ και το κιτς που μας περιβάλλει πανταχόθεν. Ο κύριος Χρυσάνθος είναι ντροπαλός. Όλη του η άνεση είναι μια αγωνιώδης προσπάθεια να κοιμουφλάρει την αμηχανία που του προκαλούν όσοι τον δαυμάζουν.

Ο ίδιος δεν θεωρεί τον εαυτό του κάτι εξαιρετικό. Νομίζει πως απλά κάνει μια δουλειά, και προσπαθεί να την κάνει καλά. Τώρα γιατί τον δαυμάζουν, προσπαθεί να το καταλάβει χρόνια ολόκληρα ανεπιτυχώς. Ο ίδιος δαυμάζει απεριόριστα άλλους ανθρώπους και δεν του φαίνεται καθόλου παράξενο. Κάποτε που του ανάφερα την αντίφαση, με κοίταζε με μάτια γυάλινα. Δεν θα το καταλάβει ποτέ. Πάει τελείωσε. Ο κύριος Χρυσάνθος συναρπάζεται από τις ωραίες γυναίκες. Είναι τρυφερός, μα δεν ξέρει να το δείξει και καταντάει γλυκύτητα άγαρμπος. Γεννήθηκε για έμπορος. Πουλάει στη μισή τιμή που αγόρασε, έχοντας την ακράδαντη πεποίθηση πως κερδίζει. Στις ισχνές διαμαρτυρίες της οικογένειάς του -τον ξέρουν πια- απαντάει μεγαλόπρεπα: «Ξέρω εγώ. Κάντε τη δουλειά σας!». Αγαπάει τα παλιά πράγματα και γι' αυτό απέτυχε σαν αντικέρ. Ό,τι του άρεσε το κράταγε και δεδομένου ότι όλα όσα αγόραζε για να εμπορευθεί έπρεπε να του αρέσουν, το σπiti του έγινε μουσείο. Δεν κατάφερε ποτέ του να πει ένα ψέμα της προκοπής και γι' αυτό εν πλήρει αθωότητι, κάνει γκάφες. Ο ίδιος το θεωρεί φυσικό. Απλά, σαν όλους της οικογενείας του, έχει το θείο χάρισμα πρώτα να μιλάει και μετά να σκέφτεται. Λατρεύει τα ζώα. Έχει τέσσερις μεγάλους εχθρούς. Τον καπιταλισμό, το ποδόσφαιρο στην τηλεόραση, την εφορία και την πεδερά του. Αγωνίζεται εναντίον τους με σθένος και συνέπεια, μα συνεχώς χάνει. Ζητάει συγγνώμη όταν κάνει λάθος. Μεταμελείται φρικτά και ενώπιον της μονίμως εντρόμου συζύγου του, το ξανακάνει. Είναι στοργικός πατέρας και παπούς. Ιδιόρρυθμος βέβαιο και μέχρις παρεξηγήσεως ευγενής. Ζει σε έναν κόσμο περιέργο και προσεγγίζει το σήμερα, σαν ένα «πλοίοιον ταξιδεύον με υπέροχον καιρόν» που «δυστυχώς ολίγον αργότερον εβυδίσθη». Τραγικό και κομικό είναι αζεδιάλυτα μέσα στη ρομαντική Δονκιχωτική του ψυχή. Είναι φοβερά ευαίσθητος ο κύριος Χρυσάνθος, και γι' αυτό πληγώνεται εύκολα. Δεν μπορεί να ηγωνιστεί ούτε ένα αυγό μόνος του, μα ξέρει να κάνει τόσα άλλα πράγματα, που αυτό συγχωρείται. Σκορπίζει -σθεράπευτα σπάταλος- την ομορφιά γύρω του. Είναι ένας δαυμάσιος άνθρωπος, ερωτευμένος παράφορα με κάθε δουλειά που καταπιάνεται. Θα μπορούσα να συνεχίσω γράφοντας σελίδες ολόκληρες με τα καλύτερα λόγια, μα ξέρω πως θα θυμάσαι. Τον δαυμάζω, τον σέβομαι, τον αγαπάω και φιλώ το χέρι του. Τον ξέρω καλά. Ζω στη σκιά του. Είμαι ένας από τους γιούς του και είμαι περήφανος γι' αυτό.

Κώστας Βοσταντζόγλου

Απολαύστε

Sprite

ΣΗΜΑ ΚΑΤΕΓΕΘΕΝ

Παρασκευή 24 Ιουνίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Βραδιά Δημοτικής Μουσικής

«...ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΙΣΤΟΡΕΙΣ...»

(Τραγούδια και χοροί από τις πατρίδες της Ανατολής)

με το Αρχείο Ελληνικής Μουσικής

«Όσο κι αν ψάξω δεν βρίσκω
άλλο λιμάνι τρελή να μ' έχει
κάνει, όσο τον Πειραιά».

Ίλια

Ζ. Ντασέν «Ποτέ την Κυριακή»

«...Για να θυμάσαι και να ιστορείς...»

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ :

Χρόνης Αηδονίδης : τραγούδι

Ελένη Κουταλακίδου : τραγούδι

Χρυσόστομος Μητροπάνος : τραγούδι

Γεράσιμος Ανδρεάτος : τραγούδι, τζουράς

Τάσος Αλούπης : τραγούδι

Νίκος Κωνσταντινόπουλος : τραγούδι

Κάτια Παπαδοπούλου : τραγούδι, ούτι

Ειρήνη Δερέμπεη : τραγούδι

Πέτρος Ταμπούρης : κανονάκι, σαντούρι, μαντολίνο

Σωκράτης Σινόπουλος : πολιτική και θρακιώτικη λύρα, λάφτα

Αριστείδης Βασιλάρης : ζουρνάδες, φλογέρα, κλαρίνο

Αντώνης Απέργης : ούτι, κιθάρα, νεί

Χρήστος Τσιαμούλης : γιαλί ταμπούρ, μαντολίνο, ούτι

Βαγγέλης Καρίπης : κρουστά

Γιάννης Ζευγόλης : βιολί

Κυριάκος Γκουβέντας : βιολί

Κάρολος Κουκλάκης : σάζι, μαντολίνο

Στέλιος Κατσιάνης : λαούτο, κιθάρα

Νίκος Λαζαρίδης : ποντιακή λύρα

Βαγγέλης Ζωγράφος : κοντραμπάσο

Η πολιτιστική μας κληρονομιά μας ακολούθησε πιστά, αιώνες τώρα, σε όλες τις περιπέτειες της φυλής μας. Άντεξε στη σκλαβιά και τον ξεριζωμό ολοκληρώνων πληθυσμών από τις πατρίδες τους. Διατηρήθηκε αναλλοίωτη στις μακρινές χώρες των Ελλήνων μεταναστών και γαλούχησε δεκάδες γενιές στα εθνικά μας ιδανικά. Σήμερα όμως κινδυνεύει να χαθεί αποκλειστικά και μόνο από την αδιαφορία μας. Το Αρχείο μας προσπαθεί με συναυλίες να αναθερμάνει τη σχέση των νέων Ελλήνων, που μεγάλωσαν χωρίς εκείνα τα βιώματα, με την πολιτιστική μας ταυτότητα.

Στο Πρώτο μέρος του προγράμματος θα παρουσιαστούν τραγούδια και χοροί από την Ανατολική Θράκη, την Ανατολική Ρωμυλία, τη Φιλιππούπολη. Οι χαρακτηριστικοί χοροί εδώ είναι ο Ζωναράδικος, ο Συγκαθιστός ο Μπαϊντούσκος, ο Ταπεινός και ο Μαντηλάτος, ενώ δεν λείπουν και ο Χασάπικος, ο Συρτός, ο Καλαματιανός και ο Αντικρυστός που συναντάμε και σε άλλες περιοχές.

Τα τραγούδια του Πόντου είναι μοναδικά. Με χιλιόχρονη ιστορία τα περισσότερα, μας μιλάνε για τα κατορθώματα των Ακριτών και για τον έρωτα. Οι Ποντιακοί χοροί είναι το Τικ, ο Ομάλ, ο Σέρρα, το Κοτσαγκέλ, ο Μονός, το Τρεμιχτόν, ο Λαγκευτός κ.ά.

Η Μουσική στην Κωνσταντινούπολη γνώρισε μεγάλη άνθηση από τα Βυζαντινά χρόνια κυρίως μέσα στις εκκλησίες και τα μοναστήρια. Μετά την Άλωση διατηρήθηκε αναλλοίωτη, αλλά όλο και λογότεροι ήξεραν να ερμηνεύσουν όλα τα σημάδια της Βυζαντινής Παρασημαντικής. Η «Θύραθεν» (δηλαδή εκτός εκκλησίας) μουσική παραμένει σε επιτρεπτά παραεκκλησιαστικά πλαίσια με τους Καλοφωνικούς Ειρμούς και τα Κρατήματα με κάποιες επιρροές από την Αραβοπερσική μουσική. Παράλληλα όμως ανθεί και η παραδοσιακή μουσική, ιδιαίτερα στα περίχωρα διατηρώντας αναλλοίωτους τους Ακριτικούς κύκλους και τις παραλογές.

Οι χοροί της Πόλης ήταν πολλοί, ξεχωρίζει όμως ο Χασάπικος, ο Συρτός, ο Καρσιλαμάς και ο Μπάλλος.

Στο δεύτερο μέρος παρουσιάζεται ένα Πανόραμα Μικρασιατικής Μουσικής από τη Σμύρνη και τα Μικρασιατικά παράλια. Στη Σμύρνη συναντάμε αρκετές κατηγορίες τραγουδιών που οφείλονται εν μέρει και στον πολυεδνικό χαρακτήρα της στον οποίο πάντως κυριαρχούσε το Ελληνικό στοιχείο. Έτσι στα μέσα του 19ου αιώνα έχουμε τα Αστικά Λοϊκά τραγούδια, που είναι πρόγονοι των Ρεμπέτικων, με θέματα από την καθημερινή ζωή και μουσική επηρεασμένη από τη Βυζαντινή παράδοση. Σ' αυτά μπορούν να ενταχθούν και τα τραγούδια από τις Θεατρικές επιδρασηρές, τις καντάδες και άλλα που παιζόντουσαν από μικρές μπάντες ή ανάμικτες ορχήστρες «Αλά Φράγκα». Ένα άλλο είδος είναι και τα τραγούδια που είναι επηρεασμένα από την Ανατολική παράδοση των άλλων λαών που συζούν αρμονικά με τους Έλληνες (Αρμένιοι, Εβραίοι, Τούρκοι) και μοιράζονται τη μουσική τους. Οι Μανέδες ήταν εξέλιξη του Αρχαίου Ελληνικού (Ιωνικού) Μανέρωτος, μακρόσυρτα θλιμμένα τραγούδια πάνω σε σταθερά μουσικά πρότυπα όπως το Τζιβαέρι, το Μπουρνοβαλιό, το Ταμπαχανιώτικο, το Μινόρε κ.ά. Τέλος δεν λείπουν και τα Δημοτικά τραγούδια των περιγάρων καθώς και οι Σμυρναϊκοί χοροί όπως ο μπάλλος, ο συρτός, το βαλίσμα, ο καρσιλαμάς, ο καλαματιανός κ.ά., ενώ στα παράλια έχουμε και τραγούδια σε ρυθμούς μη Ελληνικούς, όπως το Ζεϊμπέκικο και το Τσιφτετέλι.

Μετά την Μικρασιατική Καταστροφή, η μουσική αυτή μεταλαμβάνει στην Ελλάδα και δημιουργήσε τα τραγούδια σε Σμυρναϊκό ύφος των Τούντα, Παντελίδη κ.ά. Οι Μικρασιάτες διατήρησαν ζωντανή την εικόνα της πατρίδας τους και της καταστροφής, μέσα στα τραγούδια που γράφτηκαν τα πρώτα χρόνια της προσφυγιάς.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Το Αρχείο Ελληνικής Μουσικής είναι δημιούργημα του Εργαστηρίου Παλιάς Μουσικής και συνέχεια της πολιτιστικής προσφοράς του στην έρευνα, συγκέντρωση και διάδοση, αποκλειστικά της Ελληνικής Μουσικής Δημιουργίας. Απαρτίζεται από μια ομάδα καλλιτεχνών πλαισιωμένη από πολλούς συνεργάτες, όλους καταξιωμένους εκπροσώπους του γνήσιου παραδοσιακού αλλά και του έντεχνου μουσικού χώρου. Ένας από τους πρωταρχικούς σκοπούς του είναι η συγκέντρωση αρχείου από παρτιτούρες, μουσικές καταγραφές, ηχητικά ντοκουμέντα, δίσκους, μουσικά και λαογραφικά βιβλία, παλιά μουσικά όργανα και φωτογραφικό υλικό σχετικά με την Ελληνική Μουσική και την ιστορία της. Ήδη κληρονόμησε από το Εργαστήριο Παλιάς Μουσικής, ένα πολύτιμο μουσικό αρχείο αποτελούμενο από 10.000 περίπου Ελληνικά έργα, κυρίως τραγούδια, καθώς και αρκετά παραδοσιακά μουσικά όργανα. Διαθέτει επίσης δικό του studio ηχογραφήσεων και επεξεργασίας ήχου καθώς και τον απαραίτητο εξοπλισμό και πείρα για την πραγματοποίηση σεμιναρίων, εκδόσεων βιβλίων και δίσκων κ.ά. Ξεχωριστή θέση στις δραστηριότητές του αποτελούν οι συναυλίες Ελληνικής Μουσικής. Στα προσεχή σχέδιά του είναι η πραγματοποίηση μουσικών αποστολών με ειδικό, ψηφιακό, ηχοληπτικό συνεργείο του Αρχείου, στις απομακρυσμένες και απομονωμένες περιοχές της πατρίδας μας, όπου θα ηχογραφήσει επί τόπου μερικές πραγματικές κιθαρούς της παράδοσης που έχει επισημάνει και συνεργασθεί στο παρελθόν. Το υλικό από αυτές τις αποστολές θα ταξινομηθεί και θα εκδοθεί σε βιβλία και δίσκους.

Όσον αφορά στην Έντεχνη Ελληνική Μουσική, συνεχίζονται οι έρευνες που άρχισαν πριν από μια δεκαετία από το Εργαστήριο Παλιάς Μουσικής, οι οποίες οδήγησαν στην ανακάλυψη και παρουσίαση του μουσικού αρχείου πολλών Ελλήνων συνθετών που έζησαν την εποχή της Τουρκοκρατίας ή και αργότερα. Εν τω μεταξύ συνέλαβε την ιδέα και ξεκίνησε την προετοιμασία του Πρώτου Πανελληνίου Μουσικολογικού Συνεδρίου, που θα γίνει στην Αθήνα, στις αρχές του 1995, με θέμα την Ελληνική Μουσική Δημιουργία από την Άλωση μέχρι την Ένωση της Επτανήσου. Στις δραστηριότητές μας για την έντεχνη Ελληνική μουσική που προετοιμάζουμε περιλαμβάνονται επίσης συναυλίες με έργα των Ελλήνων συνθετών του 19ου αιώνα, καθώς και εκδόσεις των έργων τους σε δίσκους και παρτιτούρες.

Δευτέρα 27, Τρίτη 28 Ιουνίου,

ώρα 9.00 μ.μ.

ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αισχύλου

«ΟΡΕΣΤΕΙΑ»

A theatrical performance scene. The stage is lit with a strong red light, creating a dramatic atmosphere. A central figure stands with arms outstretched, while another figure is visible in the background. The foreground shows the dark silhouettes of audience members watching the performance.

«...σε όλη τη χώρα Εορτή Σεμνή
θα κηρύξω, για να καθαρισθεί
αυτός ο φριχτός χαμός...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Μετάφραση : Κώστας Γεωργουσόπουλος

Σκηνοθεσία : Γιώργος Μιχαηλίδης

Σκηνικά - Κοστούμια : Διονύσης Φωτόπουλος

Μουσική : Θόδωρος Αντωνίου

Χορογραφίες : Δόνη Μιχαηλίδου

Μουσική Διδασκαλία : Νένη Ζάππα

ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

Φύλακας : Δημήτρης Γιαννόπουλος

Κλυταιμνήστρα : Μαριέττα Σγουρδαίου

Κήρυκας : Γιάννης Μαυριτσάκης

Αγαμέμνων : Μηνάς Χατζησάββας

Κασσάνδρα : Ντίνα Μιχαηλίδη

Αίγισθος : Κώστας Φαλελάκης

Ορέστης : Ζαχαρίας Ρόχας

Πυλάδης : Μανώλης Σειραγάκης

Ηλέκτρα : Χρύσα Σπηλιώτη

Τροφός : Μπέλλα Μπερδούση

Οικέτης : Δημήτρης Γιαννόπουλος

Προφήτισσα : Χριστίνα Σιμοπούλου

Απόλλων : Κώστας Γαλανάκης

Αθηνά : Ανθή Ανδρεοπούλου

ΧΟΡΟΣ :

Βίκυ Βολιώτη, Ράνια Γκιώνη, Δήμητρα Καλπάκη,

Δημήτρης Καραμπέτσης, Αργυρώ Λούπη,

Νίνα Μιχαλοπούλου, Έλλη Παπαγεωργακοπούλου,

Άντρια Ράπτη, Κώστας Σερίφης,

Μαίρη Σταυρακέλη, Ελεονώρα Φραντζεσκάκη

ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ :

Νίκος Κατριτζιδάκης, Νίκος Καρατζάς,

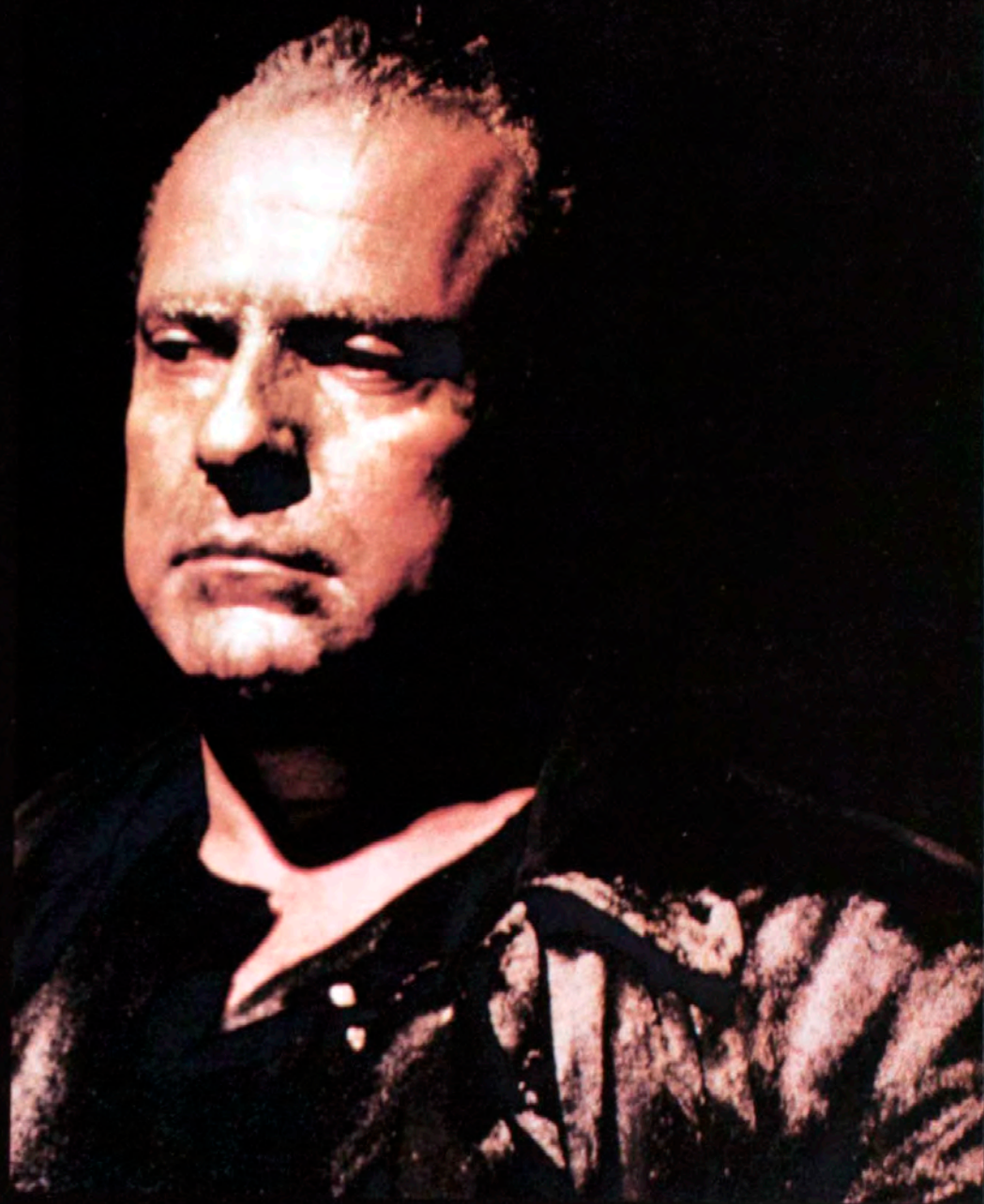
Τηλέμαχος Κρεβαίκας

Κατασκευή σκηνικού : Γιάννης Μπαράτας

Ενδυματολογικές Κατασκευές : Γκυ Ματίς

Εκτέλεση Φωτισμών : Αντρέας Αλεξόπουλος

Αόρατος Θυρωρός : Αντώνης Μιχαηλίδης

Αν ο πνευματικός μας βίος είχε συνέχεια και συνέπεια, η διδασκαλία της «Ορέστειας» κάθε δέκα χρόνια θα μπορούσε να αποτελεί το κριτήριο για την ωριμότητα κάθε γενιάς και να διαγράφει με σαφήνεια τις καμπύλες της πνευματικής μας πορείας. Στην Αγγλία αυτό γίνεται με τον «Άμλετ» κυρίως, στη Γερμανία με τον «Φάουστ».

Ερμηνεύοντας τους κλασικούς ερμηνεύουμε τον εαυτό μας, εντοπίζουμε το στίγμα, προσδιορίζουμε το δυναμικό πεδίο της μελλοντικής μας δραστηριότητας.

Η «Ορέστεια» είναι το όριο του λεγόμενου δυτικού πολιτισμού. Ο Χριστιανισμός όχι μόνο δεν το μετέθεσε, αλλά, αντίθετα, το έκανε ευκρινέστερο και απαιτητικότερο.

Ο Μύθος των Ελλήνων είναι μύθος της Ανατολής. Η Ανατολή είναι η πατρίδα του παραδείσου και της πτώσης. Δεν μπορεί π.χ. να μας διαφεύγει το γεγονός της κοινής καταγωγής της πτώσης και της κατάρτας του Τάνταλου και του Αδάμ. Ο πρώτος, συνδαιτυμόνας των θεών, κλέβει αμβροσία και νέκταρ, ο δεύτερος δρέπει τον απαγορευμένο καρπό. Από την ανταρσία τους αρχίζει η μεγάλη καταραμένη πορεία του γένους τους, η μεταδοτική σκυταλοδρομία, που βαθαίνει περισσότερο το χάσμα και μεγαλώνει τη δίψα της επιστροφής.

Δεν έγραψα τυχαία κάποτε πως ο Αισχύλος και ιδιαίτερα η «Προμήθεια» και η «Ορέστεια» είναι η Παλαιά Διαθήκη της ελληνικής θεολογίας.

Όλα τα μεγάλα ανδρώπινα κείμενα είναι θεολογικά. Ο Όμηρος, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής, ο Δάντης, ο Σαίξπηρ, ο Γκαίτε, ο Νίτσε, ο Λάο Τσε, ο Ντοστογιέβσκι, ο Έλιοτ, ο Σαρτρ, ακόμα και ο Μαρξ είναι «θεολόγοι». Συζητούν για το θεό, δεν έχει σημασία αν τον θέτουν ή τον αίρουν.

Δεν υπάρχει Μύθος μη θεολογικός. Και θα ήταν απλοϊκή αφέλεια, αν εξετάζαμε τον Αισχύλο μόνο επιφανειακά, χωρίς να διακρίνουμε την Θεία Επιφάνεια στο έργο του. Οι ηθικές, πολιτικές, κοινωνικές, ερμηνείες της «Ορέστειας», αν δεν αντιμετωπιστούν με το κριτήριο της Αισχύλειας θεολογίας, θα οδηγήσουν ασφαλέστατα στις υπεραπλουστεύσεις και στις αμφίβολες αναλογίες που εφευρίσκουν μερικοί.

Ας δούμε το Μύθο στην κίνησή του.

Όταν ο Τάνταλος έκλεψε τη θεία τροφή φορτώθηκε μια κληρονομική κατάρα. Ο γιός του Πέλοψ, «φυγός θεόθεν και αλήτης» έρχεται στην Ελλάδα, σκοτώνει τον Οινόμαο και μεταφέρει την κατάρα στους γιούς του, Ατρέα και Θυέστη. Ο αλληλοσπαραγμός των δύο μεταδίδει τον κλήρο στα παιδιά τους, Αγαμέμνονα και Αίγισδο. Ο Αγαμέμνων δισιάζει την Ιφιγένεια, ο Αίγισδος παρανομεί με την Κλυταιμνήστρα. Από κοινού σκοτώνουν τον Αγαμέμνονα και κείνους εξοντώνει, κρατώντας την άκρη του καταραμένου νήματος, ο Ορέστης. Αυτός ο τελευταίος δικάζεται και αδώνεται από τον Άρειο Πάγο, στην Αθήνα και ο κύκλος του αίματος κλείνει.

Ο Αισχύλος δεν είναι επικός, είναι δραματικός ποιητής. Ασχολείται με την τελευταία φάση πυκνώνοντας τα προηγούμενα μέσα στο θεατρικό χρόνο.

Παράλληλα με την πορεία των ανθρώπινων γεγονότων υπάρχει κι η πορεία των ουρανίων.

Οι Ερινύες αντιπροσωπεύουν μια παλιά θεϊκή τάξη πραγμάτων, οι «νέοι θεοί» (ο Απόλλων και η Αθηνά), με πανταχού ακουγόμενο το Δία επί κεφαλής, εκπροσωπούν τη νέα τάξη και χρησιμοποιούν μια νέα δογματική αρχή: «πάθει μάδος». Όπως μπορεί κανένας να εικάσει η νέα αυτή αρχή έρχεται να καταλύσει την παλιότερη Δίκη.

Η Δίκη, όπως τουλάχιστον ανιχνεύεται στα σπαράγματα των Ιώνων Φιλοσόφων, σημαίνει ούτε λίγο ούτε πολύ Ισορροπία, δυναμική όμως. Είναι εκείνη η ευπαθής «αρμονία» του Ηράκλειτου «εκ των διαφερόντων». Η σύνδεση των αντιθέτων.

Οι παλιοί θεοί κατοικούν το Μύθο, οι νέοι εισάγουν την ανθρωπότητα στην Ιστορία. Να γιατί ο Ευριπίδης ήταν ο τραγικότερος των τραγικών, γιατί ήταν περισσότερος «ιστορικός». Η γνώση, το μάδος μεταδίδει την ευθύνη στον άνθρωπο.

Τώρα η επιστροφή είναι δυσκολότερη, γιατί είναι συνειδητή. Αυτό το νόημα έχει η παρουσία των Αθηναίων δικαστών στον Άρειο Πάγο. Έχει το ίδιο νόημα με την παράδοση του Νόμου στο Μωϋσή, στο Σινά. Οι θεοί, παλιοί και νέοι, συμφιλιωμένοι, αποσύρονται και εποπτεύουν, δεν μετέχουν πια στα ανθρώπινα. Η φύση συνεχίζει να κινείται «κατ' έριν και χρεών», ο άνθρωπος γίνεται ιστορικός, πορεύεται «κατά φόβον και πειδώ».

Κώστας Γεωργουσόπουλος

(Αποσπάσματα από δημοσιευμένα κείμενα)

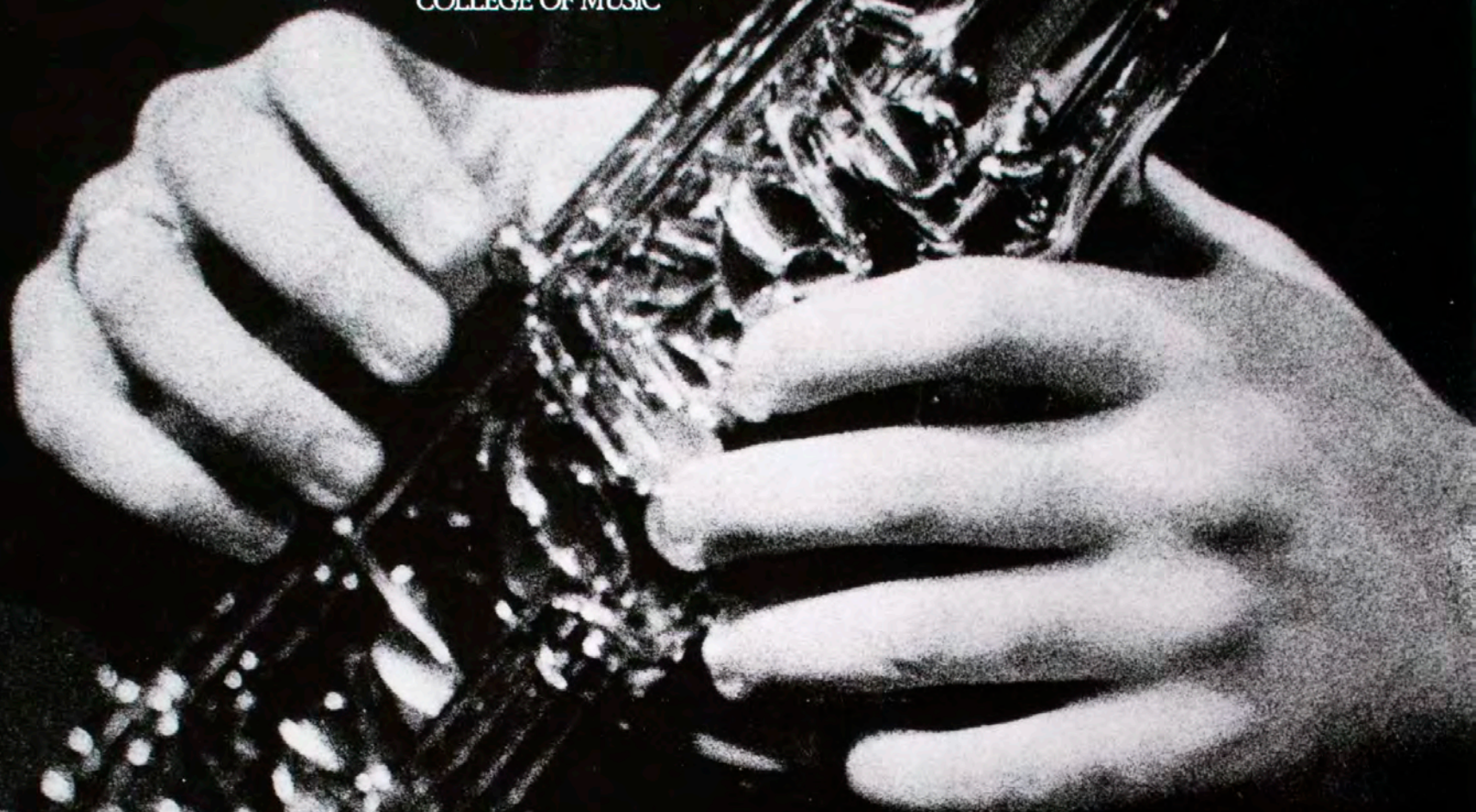

ΚΕΝΤΡΟ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΝΑΚΑΣ

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ

Berklee

COLLEGE OF MUSIC

Δ Ι Δ Α Σ Κ Ο Ν Τ Α Ι

ΣΑΞΟΦΩΝΟ

Τάκης Πατερέλης, Δημήτρης Βασιλάκης, Αντώνης Λαδόπουλος

JAZZ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Μάρκος Αλεξίου

JAZZ ΠΙΑΝΟ

Τάκης Πατερέλης

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΙΘΑΡΑ

Κώστας Μπαλταζάνης, Γιώτης Σαμαράς

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΠΑΣΟ

Γιώργος Ζηκογιάννης, Γιώτης Κιουρτσόγλου

DRUMS

Ηλίας Δουμάνης, Σπύρος Παναγιωτόπουλος

ΚΡΟΥΣΤΑ

Πέτρος Κούρτης

ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ

Δημήτρης Αρναούτογλου

**ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
& ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

Γιώργος Μπουντουβής, Δημήτρης Παπαδημητρίου

ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Θεωρία-Jazz Αρμονία, Ear Training-Dictée
Ενορχήστρωση, Πρακτική στον Αυτοσχεδιασμό.

Τετάρτη 29, Πέμπτη 30 Ιουνίου,
ώρα 9.30 μ.μ.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ

«ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΕΡΓΑ»

ΣΤΑΜΑΤΗ ΚΡΑΟΥΝΑΚΗ

ΛΙΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Ζει έτσι ο άνθρωπος ώστε ξεχνάει πως είναι άνθρωπος παρ' όλα αυτά...»

Τζένη

Μη. Μπρεχτ «Η όπερα της πεντάρας»

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Ανδρέας Βουτσινάς

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ : Μανόλης Παντελιδάκης

Παίζουν και τραγουδούν

με σειρά εμφάνισης στην σκηνή

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΓΛΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΣΗΣ

ΣΟΦΙΑ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΡΑΟΥΝΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ : ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥ

«Περισσότερη σημασία για μένα στη ζωή έχει το να δημιουργείς ανθρώπους. Να κάνω την Άλκηστη ηθοποιό. Γιατί νομίζω ότι σήμερα είναι η μόνη ελληνίδα που μπορεί να κάνει ελληνική μουσική κωμωδία.»

Ανδρέας Βουτσινάς

«Η Άλκηστη είναι αιτία κι αφορμή για δράση. Από το 1986 μέχρι σήμερα κάναμε μαζί της ένα μεγάλο και ζωογόνο ταξίδι στο χρόνο και το χώρο του τραγουδιού, του θεάματος, της ψυχαγωγίας, της από κοινού δημιουργίας. Μια τυχερή και μοιραία συνάντηση που το σύνθημα ήταν "Κυκλοφορώ κι οπλοφορώ" και το παρασύνθημα "η Σωτηρία της ψυχής". Λεωφόρος Α', Λεωφόρος Β', μια τσιγγάνικη καρότσα μετά και δρόμο για το δάσος. Ανθρώπων έργα, φίλων έργα.»

Σταμάτης Κραουνάκης

Λίνα Νικολακοπούλου

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ

Η Άλκηστις Πρωτοψάλτη –που γεννήθηκε από Έλληνες γονείς στην Αλεξάνδρεια– ξεκίνησε την καριέρα της στο τραγούδι το 1975. Από τότε και μέχρι σήμερα η παρουσία της σε αυτό ήταν πάντα σημαντική.

Το '75 έκανε με τον Δήμο Μούτση την «Τετραλογία». Το σπουδαίο αυτό έργο ο συνθέτης το παρουσίασε στο πλατύ κοινό, σε μια μεγάλη λαϊκή συναυλία στο Παλαί Ντε Σπορ της Θεσσαλονίκης κι αργότερα στη Λήδρα. Έτσι η Άλκηστις ήρθε για πρώτη φορά σε άμεση επαφή με τον κόσμο... Κι άρεσε, άρεσε πολύ...

Η επόμενη χρονιά, το '76 ήταν η χρονιά της πρώτης συνεργασίας με τον Ηλία Ανδριόπουλο. Μαζί ταξιδέψανε στην Ευρώπη με επιτυχία. Λίγο πιο πριν η Άλκηστις είχε συνεργαστεί στην Αποσπερίδα με τον Ξυλούρη και την Κωχ. Πρωτοψάλτη και Ξυλούρης εντυπωσίασαν τον συνθέτη. Γι' αυτό κι αμέσως μετά την περιοδεία στην Ευρώπη, έκανε μαζί τους τον «Κύκλο Σεφέρη». Αυτή ήταν η δεύτερη δισκογραφική παρουσία της Άλκηστις Πρωτοψάλτη.

Το '77 ο Μούτσης της προτείνει να συνεργαστεί μαζί του στην «Εργατική Συμφωνία». Εκείνη δέχεται, ενώ παράλληλα γνωρίζει μεγάλη επιτυχία δίπλα στον Σταύρο Ξαρχάκο σε συναυλίες κι ακόμα παίρνοντας μέρος στην τότε παράσταση του Θεάτρου Σμαρούλα, στο έργο των Μποστ - Μουρσελά «Εφημερέβομεν». Στην μπουάτ Επιφάνεια, το '78 η Άλκηστις Πρωτοψάλτη συνεργάζεται για πρώτη φορά με τον Αντώνη Καλογιάννη, ενώ την ίδια χρονιά εμφανίζονται και οι δυο μαζί με τον Μπιδικώση στον Λυκαβηττό.

1979: Τούτη η χρονιά είναι χαρακτηριστική για την Άλκηστις Πρωτοψάλτη. Τραγουδά στα «Γράμματα στο Μακρυγιάννη» και η φωνή της ακούγεται απ' άκρη σ' άκρη σ' όλη την Ελλάδα. Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς τραγουδά πλάι στον Γιώργο Νταλάρα, την Βίκυ Μοσχολιού και τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου, και ενθουσιάζει. Λίγο αργότερα τραγουδά με τον Διονύση Σαββόπουλο στο Ρήγα και συμμετέχει μαζί του στη «Ρεζέρβα». Το '80 ηχογραφεί τα «Μανιάτικα Μοιρολόγια», τραγούδια της Μάνης της περιόδου 1600-1900. Το '81 περιοδεύει σ' όλη την επαρχία με την Δήμητρα Γαλάνη και τον Γιώργο Νταλάρα, το

'82 κάνει τον δεύτερο προσωπικό της δίσκο, ενώ το '83 συμμετέχει στο «Φράγμα» του Μούση Κλείνοντας οκτώ χρόνια στο τραγούδι η Άλκηστις συνεργάζεται για άλλη μια φορά με τον Ηλία Ανδριόπουλο στους «Προσανατολισμούς» σε ποίηση Οδυσσέα Ελύτη.

Αμέσως μετά συναντιέται με τον Γιάννη Σπανό και εκεί στο «Κύτταρο» της οδού Ηπείρου παρουσιάζουν στον κόσμο το έργο του συνθέτη «Έξοδος Κινδύνου». Η «Έξοδος Κινδύνου» συνδυάζεται δισκογραφικά για την σπουδαία τραγουδίστρια και με την μεταγραφή της στην Polygram, αρχίζοντας έτσι μια καινούργια δισκογραφική καριέρα, γεμάτη καλό τραγούδι.

Σεπτέμβρης '85: Η Άλκηστις Πρωτοψάλτη βρίσκει όσο ποτέ άλλοτε τον εαυτό της στα καινούργια τραγούδια του Σταμάτη Κραουνάκη και της Λίνας Νικολακοπούλου με γενικό τίτλο «Κυκλοφορώ κι Οπλοφορώ». Είναι μια σπάνιας ποιότητας δουλειά των δυο δημιουργών που γρήγορα πέρασε στον κόσμο.

Τα τραγούδια του δίσκου «Κυκλοφορώ κι Οπλοφορώ» η Άλκηστις τα παρουσίασε με επιτυχία τον περασμένο χειμώνα στη συμπρωτεύουσα, πλάι στον Γιάννη Πάριο.

Ιούνιος '86: Η Άλκηστις Πρωτοψάλτη συνεργάζεται για πρώτη φορά με την Δήμητρα Γαλάνη. Μαζί οι δύο κορυφαίες τραγουδίστριες θα δώσουν συναυλίες σε πολλές επαρχιακές πόλεις της Ελλάδας, καθώς και μερικές συναυλίες στην Αμερική, σε συνεργασία με την Καίτη Γκρέυ και την Βίκυ Μοσχολιού.

1988: Η Δήμητρα Γαλάνη, ο Γιάννης Πάριος, η Χάρης Αλεξίου και η Νένα Βενετσάνου δίνουν συνδέσεις τους στην Άλκηστις Πρωτοψάλτη και κυκλοφορεί ο νέος της δίσκος «Δικαίωμα». Τα τραγούδια παρουσίασε η Άλκηστις το χειμώνα του '88-'89 στη «Μέδουσα» πλάι στον Γιώργο Μαρίνο.

Φεβρουάριος 1989: Μετά από πολύμηνη συνεργασία με τον Σταμάτη Σπανουδάκη, κυκλοφορεί ο νέος της δίσκος «Δυο βήματα από την άμμο». Μια πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά του Σταμάτη και της Άλκηστις, σε στίχους του συνθέτη Γιάννη Ξανθούλη και ένα του Αντώνη Ανδρικήκη.

Επίσης ο Σταμάτης Σπανουδάκης συνέθεσε το soundtrack της ταινίας «Il colore del o dio» υπό την διεύθυνση του Pasquale, και η Άλκηστις συμμετείχε μ' ένα τραγούδι το οποίο είναι στα Αραβικά.

Την περίοδο 1989-90 εμφανίζεται με μεγάλη επιτυχία στο «Zoom» απ' όπου κυκλοφορεί κι ο δίσκος «Λεωφόρος Β'» σαν φυσική συνέχεια του προγράμματος που είχε παρουσιαστεί το 1987 στο κέντρο «Λεωφόρος».

Το 1991 σε συνεργασία με την Λίνα Νικολακοπούλου και τον Γιουγκοσλάβο συνθέτη Goran Bregović που εκείνη την εποχή έγινε γνωστός με την δουλειά του στην ταινία «Ο καιρός των τσιγγάνων», κυκλοφορεί ο δίσκος «Παραδέχτηκα». Ο δίσκος περιέχει παλιές και καινούργιες επιτυχίες του Goran Bregović, με την στιχουργική επιμέλεια της Λίνας Νικολακοπούλου.

Την περίοδο '91-'92 εμφανίζεται και πάλι στο «Zoom» με ακόμα μεγαλύτερη επιτυχία. Από εκείνες τις επιτυχημένες εμφανίσεις κυκλοφορεί ο ζωντανός δίσκος «Zoom '91-'92».

Το 1993 βρίσκει την Άλκηστις Πρωτοψάλτη στο studio, 8 χρόνια μετά το μνημειώδες «Κυκλοφορώ κι Οπλοφορώ», να συνεργάζεται και πάλι με τον Σταμάτη Κραουνάκη και την Λίνα Νικολακοπούλου. Αποτέλεσμα αυτής της συνεργασίας ο δίσκος «Ανθρώπων Έργα», καθώς και οι εμφανίσεις στο «Γκάτζ» που αποτέλεσαν τις πιο επιτυχημένες παραστάσεις του χειμώνα στην Αθήνα.

Παρασκευή 1 Ιουλίου, 9.30 μ.μ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΡΓΩ

«Παραλογές»

αυτοί που κάνουν οίστρο της ζωής τον φόβο του θανάτου

(Ένα θέαμα πάνω στις παραλογές, τα δημοτικά ποιήματα και τραγούδια)

Δραματουργική επεξεργασία - Σκηνοθεσία :

Σταύρος Τσακίρης

Σκηνικά - Κοστούμια : Σάββας Χαρατσίδης

Χορογραφία : Ντόρα Τσάτσου

Μουσική επιμέλεια : Χρίστος Τσιαμούλης

ΠΑΙΖΟΥΝ

Μάννα : Αιμιλία Υψηλάντη

Πέτρος Πετράκης

Ελευθερία Ρήγου

Βασίλης Ρίσβας

Γιώτα Φωτοπούλου

Κωνσταντίνα Παπαναστασίου

Τραγουδά : Γιώτα Βέη

Μουσικοί :

Χρίστος Τσιαμούλης

Βαγγέλης Καρίπης

Βοηθός Σκηνοθέτη : Βασίλης Αποστολάτος

Βοηθός Σκηνογράφου : Έρση Σπαθοπούλου

Εκτέλεση Κοστούμιών : Διονυσία Μπένου

Οργάνωση Παραγωγής : Μαρίνα Υψηλάντη

Καλλιτεχνική Εταιρεία Αργώ

Αργώ είναι το ταξίδι των Αργοναυτών και της Μήδειας. Το ταξίδι του θιάσου. Αργώ είναι η ανιγματική φωνή του φθεγγόμενου ξύλου. Αργώ είναι το μυστικό πως η Μήδεια, η γυναίκα, η μάγισσα, η βάρβαρη, είναι προσωπείο της ψυχής μας.

«...Για ποιο ταξίδι

κίνησες να πας,

να με θυμάσαι

και να μ' αγαπάς...»

Σταύρου Ξαρχάκου «Να με θυμάσαι»

Ένα πρόγραμμα για τις Παραλογές έχει για πρώτο και βασικό του στόχο να συντροφέψει τον θεατή σε μια παράσταση: Αυτήν που έστησαν ο Σταύρος Τσακίρης, ο Σάββας Χαρατσιδής, η Ντόρα Τσάτσου και ο Χρήστος Τσιαμούλης. Αυτήν που ερμηνεύουν η Αιμιλία Υψηλάντη και οι άλλοι ηθοποιοί του διάσου. Με όλους αυτούς μας ενώνει μία κοινή πίστη. Ότι το θέατρο δυναμώνει όταν αφήνει τις υπερπηδημένες περιοχές και δοκιμάζεται στα σύνορά του, όχι από το κυνήγι του παράξενου και του εξωτικού, αλλά για να βρει τις μυστικές ρίζες του και να δυναμώσει. Ποιος άλλος τέτοιος συνοριακός δρόμος, ή ποιος πρώτος σταθμός μιας πορείας που την εύχομαι να συνεχίζεται θα ήταν πιο πλούσιος σε γνώση και χαρά από τις Παραλογές; Τα δημοτικά αυτά ποιήματα των Ελλήνων και των άλλων βαλκανικών λαών που είναι τραγωδίες εν συνόψει;

Πρωτότυπα μελετήματα, όπως αυτά του Χ. Δάλκου, της Σ. Βούλγαρη, του Μ.Π. Δραγούμη, αναδημοσιεύσεις από έργα δασκάλων του παρελθόντος και σύγχρονων μελετητών και μία αναφορά στον Σικελιανό και τον Θεοτοκά συνδέτουν αυτό το αφιέρωμα, που εξετάζει την διαχρονία και την συγχρονία των παραλογών, την σχέση των δημοτικών τραγουδιών μας με τον χορό, την μουσική και το θέατρο.

Ευχαριστώ τον τυπογράφο κ. Γιάννη Σούκη και την «Φοινίκη», για μία ακόμα φορά πολύτιμους συνεργάτες σε μια δύσκολη προσπάθεια, τον κ. Παναγιώτη Σαράτση για το φωτομοντάζ και τον πρώην μαθητή και συνεργάτη μου ηθοποιό Κυριάκο Βελισσάρη που ανταποκρίθηκε με τον καλύτερο τρόπο στις ανάγκες της έρευνας, την κυρία Πολυτίμη Μπάγια, την κυρία Χριστίνα Στρατηγοπούλου και τον κ. Κώστα Μακρόπουλο, οι οποίοι ανέλαβαν τη μεταφραστική δουλειά.

Γ.Α.

Κόσμε χρυσέ κόσμε αργυρέ κόσμε μαλαματένιε
Ο κύκλος του χρόνου
Ο κύκλος της ζωής του ανθρώπου
Ο κύκλος του κόσμου
Η ζωή και η Ανάσταση
Η Γέννηση και ο Θάνατος,
σε Θεατρική παρουσίαση των δημοτικών μας τραγουδιών.

Δε δέλω τίποτα άλλο παρά να μιλήσω
απλά, να μου δοθεί ετούτη η χάρη

Γιατί το τραγούδι το φορτώσαμε με τόσες
μουσικές που σιγά-σιγά βουλιάζει

και την τέχνη μας τη στολίσουμε τόσο πολύ
που φagώθηκε από τα μαλάματα το πρόσωπό της

κι είναι καιρός να πούμε τα λιγιστά μας
λόγια γιατί η ψυχή μας αύριο κάνει πανιά.

Γ. Σεφέρης

Ο θάνατος του Διγενή*

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

...ΧΟΡΟΣ

(Αρχίζει πρώτα μόνος ο λαϊκός τραγουδιστής)

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

(στροφή)

Δεκάξη ως έγινε χρονώ,

ένα Μαρτιάτικο αυγινό,

—μόλις το θρόνο είχε πάρει—

γύμνωσε ξάφνου το σπαθί

και τέτοια λάμψη είχε χυθεί

πα στη λεπίδα του, που λες

αρχάγγελος απ' τις ψηλές

τις σφαίρες εκατέβηκε

να διαλαλήσει αιώνιαν άνοιξη

κρατώντας μυγδαλιάς μακρύ κλωνάρι...

Κι ως ξαναχάραξε τα σύνορα

με τούτο το σπαιδί το γυμνωμένο,

και στο λαό του ξαναγύρισε,

του φάνηκε τον ήβρε αρφανεμένο,

κι απ' τ' άλογό του ξεπεζεύοντας

που όλα το ζώνανε τα πλήθη,

δεν ετραβήχτη στο παλάτι του,

μηδέ στις δάφνες πάνω αποκοιμήθη,

μα βλέποντας τριγύρα του

άντρες, γυναίκες κ' έρημα παιδιά καθώς επέρνα,

στης Πόλης τα σοκάκια τράβηξε

και μπαίνοντας στην πιο φτωχιά ταβέρνα,

(αντιστροφή)

(Ο λαϊκός τραγουδιστής μ' όλα μαζί τα παληκάρια τώρα)

αντάμα με τον Πετρωνά

πιάνει κρασί και τους κερνά,

κι όλοι ως για νέα μεταλαβιά

κρατάν μισάνοιχτα τα χείλη,

γιομίζει ο νους τους από φως,

πίνει ο στραβός, πίνει ο κουφός,

πίν' η αδελφή, πίν' ο αδελφός,

πίνουν οχτροί και φίλοι...

(στροφή)

(Ο λαϊκός τραγουδιστής και πάλι μόνος)

Κ' είταν ως μέσα στο ναό...

Κι άξαφνα απ' όλο το λαό

που 'χε κεράσει,

ξεχύθη μια φωνή μαζί,

(Ο λαϊκός τραγουδιστής μ' όλα μαζί τα παληκάρια)

«Να ζει ο λεβέντης μας, να ζει

και να γεράσει!»).

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ (και πάλι μοναχός)

Κ' έπειτα γίνηκε σιωπή.

Κανείς δεν είχε τι να πει...

Μα ακούονταν σιγανές λαλιές,

σα να τιτίβιζαν φωλιές

μέσ' από δάση...

(Μικρό διάλειμμα όπου τα παληκάρια παίζουν μόνο τους τους ταμπουράδες)

* Μπροστά στον σφετεριστή αυτοκράτορα Βασίλειο τον Α' ο χορός των παληκαριών του Διγενή τραγουδά για τον αδικοχαμένο βασιλιά Μιχαήλ. Γραμμένο στα 1948, στη διάρκεια του εμφυλίου, το επαναστατικό αυτό από δρασκευτική και πολιτική άποψη έργο συνδυάζει δύο μεγάλες αγάπες του ποιητή: την τραγωδία και την δημοτική παίηση.

Κυριακή 3 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΧΗ (ΒΟΛΟΥ)

Σοφοκλέους

«ΑΝΤΙΓΟΝΗ»

(στο πρωτότυπο)

«Από τα πάθη και το βασανιστήριο της ύπαρξής μου, έπλασα κάτι που μπορώ να το ξεσκεπάσω στα μάτια του κόσμου, ένα άγαλμα, ηρωϊκό σχέδιο, που μπορώ να το ξεσκεπάσω και που είναι αληθινό...»

Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο

Τένεσι Ουίλιαμς «Το γλυκό πουλί της νιότης»

Σκηνική σύλληψη - Διδασκαλία - Σκηνοθεσία : Σπύρος Βραχωρίτης

Σκηνικός χώρος - Κοστούμια : Σάββας Χαρατσιδής

Μετρικό σύστημα : Μιχάλης Κοπιδάκης

ΕΚΔΟΧΕΣ

1986 (Βόλος - Εθνικό - Ινδία)

• 1987 (Αρχαίο θέατρο Λάρισας)

1992 (Σεββίλης - Δελφών)

1994 (Αθήνας - Βύρωνα)

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

(όλοι στο χορό)

Κρέων : Γιώργος Σφυρίδης

Αντιγόνη : Μάρθα Παπαθανασίου

Αίμων-Άγγελος-Εξάγγελος : Παντελής Σταυρίδης

Ισμήνη : Χριστιάννα Καραμανίδου

Τειρεσίας-Φύλαξ : Γιώργος Κάφκας

Κορυφαίος : Γιώργος Κομπογιάννης

Φύλαξ-Εξάγγελος : Γρηγόρης Δαλαλάκης

Εξάγγελος-Φύλαξ : Βαγγέλης Γιαννάκος

Χορικά : Ανθή Βασιλοπούλου

Χορικά : Άννα Κορνηνού

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Η πρόκληση για μένα, της «ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ» του Σοφοκλή είναι το ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ της μήνυμα, οι συγχορδίες συμφώνων και φωνέντων, η «οικολογικής» χροιάς ένταση των αγώνων λόγου, οι μετρικές ποικιλίες των χορικών, η ηχοχρωματική ροή των μονολόγων. Το ειδικό βάρος του Κρέοντα είναι η απέραντη δεξιοτεχνία του στον χειρισμό του δικανικού λόγου, η εμφανής απόλαυσή του όταν εξασφαλίζει (εξασφαλιζόμενος ταυτόχρονα) όλες τις δυνατές μορφές των ρητορικών σχημάτων. Η εξουσία του σχηματίζεται αμέσως μετά την επιτυχή διατύπωση μιας ιδέας, ενός αποφθέγματος, μιας ρήσης.

Η διαφορούμενη στάση, ως γλωσσική συμπεριφορά, η ειρωνική απόχρωση, η επιθετική, μέχρι διαλύσεως, χρήση του ρήματος συνδέουν τον «ρόλο» της Αντιγόνης (προϊποδέοντας, φυσικά και τον κατάλληλο άνδρα-υποκριτή).

Το κείμενο των 1359 τόσων στίχων, αποτελεί ένα είδος σκηνοθετικής «παρτιτούρας» κλειστού κυκλώματος. Το πρωτότυπο κείμενο του Σοφοκλή εμπεριέχει, εν σπέρματι, ολόκληρο τον κώδικα της αναβιώσής του.

Εικονογραφώντας την «γεωμετρία» των εισόδων, εξόδων, στάσεων, κινήσεων και μετακινήσεων των ηρώων του χορού αφ' ενός και **ηχοποιώντας** τα «μαθηματικά» της γλώσσας του Σοφοκλή αφ' ετέρου, **επιτυγχάνουμε** ένα είδος «δευτερογενούς» σκηνοθεσίας η οποία εξαρθρώνει όλον τον αναπαραστασιακό μηχανισμό της υπόθεσης (=story) του έργου. Το τραγικό, δεν εικονογραφείται αλλά μόνο σημαίνεται, μέσα από αντιθετικές φόρμες και ρυθμούς. Ο Κρέων οδύρεται στο φινάλε της «Αντιγόνης», **σε βίαιους χορευτικούς ρυθμούς** και όχι επαναπαύομενος σε δραματικές παύσεις και εξπρεσιονιστικές χειρονομίες (γνώριμα στοιχεία του Ευρωπαϊκού δράματος του 19ου αιώνα).

Οι άνδρες υποκριτές, ο μικρός αριθμός τους, η διανομή των ρόλων, το μετρικό σύστημα, είναι στοιχεία που καθορίζουν την ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ της Ελληνικής Τραγωδίας.

Σπέρμα θεάτρου ανά τους αιώνες, προς διαρκή αναζήτηση γονιμοποίησης.

Αύγουστος '82

Σπύρος Βραχωρίτης

Δευτέρα 4, Τρίτη 5 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

συναυλίες

JAN GARBAREK GROUP

«...Σε μερικούς ανθρώπους μερικά από τα πιο
τρυφερά και πολύτιμα συναισθήματα έχουν
ατροφία. Εμείς, οι άλλοι, έχουμε υποχρέωση
να τους βοηθήσουμε να τ' αποκτήσουν τα συ-
ναισθήματα αυτά, έχουμε υποχρέωση να το
κάνουμε έργο της ζωής μας, λάβαρό μας!»

Μπλανς Ντιμπούά

Τένεσι Ουίλιαμς «Λεωφορείον ο Πόθος»

JAN GARBAREK
saxophone-flute

RAINER BRÜNINGHAUS
keyboards

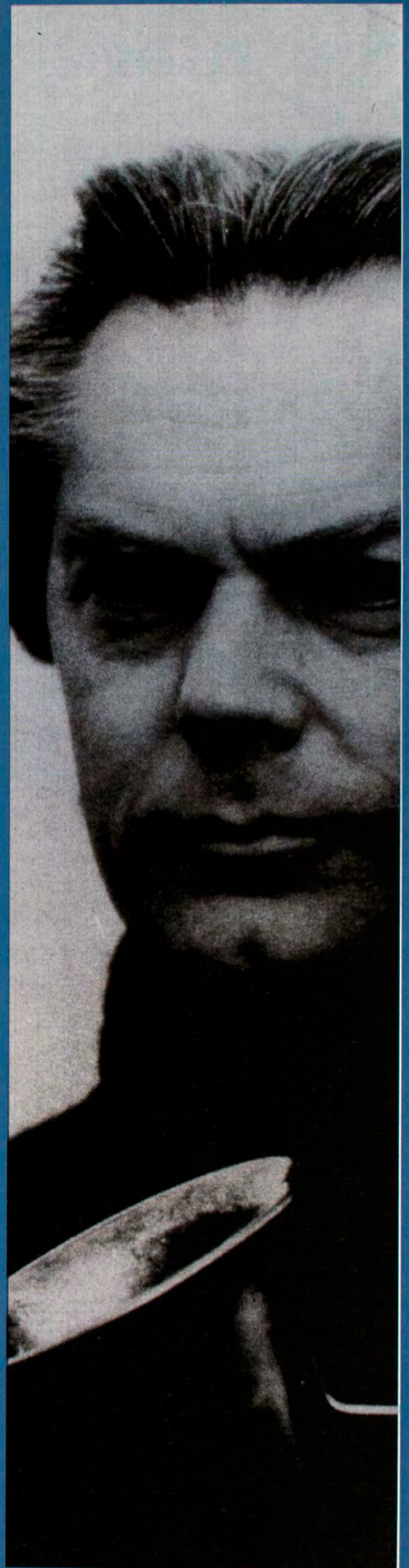
EBERHARD WEBER
bass

MARILYN MAZUR
percussion

«Πριν γίνω μουσικός, ήθελα να σπουδάσω γλώσσες, έναν ειδικό κλάδο που συγκρίνει τις ρίζες των διαφόρων γλωσσών. Έχοντας μάθει αρχαία ελληνικά και λατινικά, ήθελα να συνεχίσω με αραβικά και σανσκριτικά, για να καταλάβω την προέλευση των λέξεων.»

Η μουσική σταδιοδρομία του Jan Garbarek δεν ήταν μια παραίτηση από τις επιστημονικές του αναζητήσεις. Ήταν η μεταφορά τους σε μια άλλη διάσταση: Οι εξερευνήσεις του (εμφανείς στις πλέον των 40 ηχογραφήσεων με την ECM), ιδιαίτερα στις νορβηγικές παραδόσεις ήταν αρκετές για ν' ανακαλύψει πως η μουσική του κόσμου, η μουσική των εθνών, δεν αναγνωρίζει τα σύνορα του πολιτικού χάρτη. «Αυτό που πραγματικά με συναρπάζει –λέει ο Garbarek– είναι η σχέση μεταξύ νορβηγικής και ινδικής μουσικής, μέσω Βαλκανίων και Μικράς Ασίας.»

Αυτή λοιπόν, είναι η αναζήτηση που ο Garbarek επιστρέφει πάντα, ψηλαφώντας τους ήχους που ενώνουν τους πολιτισμούς. Διόλου τυχαία, οι συνεργάτες του Jan Garbarek, από τον Τυνήσιο Απουατ Brahem, τον Τσέχο Miroslav Vitous, τον Αμερικανό Charlie Haden, την Ινδή L. Shankar, τον Βραζιλιάνο Egberto Gismonti, τον Πακιστανό Ustad Fateh Ali Khan, την Ελένη Καραϊνδρου και τόσους άλλους, αναγνωρίζουν στο παίξιμό του τρόπους και χρώματα που αγγίζουν την ουσία της δικής τους μουσικής παράδοσης.

Ο ίδιος λέει: «Αν υπάρχει προσωπική επαφή, επικοινωνία, μ' έναν συγκεκριμένο μουσικό από άλλη κουλτούρα, υπάρχουν οι προϋποθέσεις να κάνουμε καλή μουσική μαζί».

Ο Jan Garbarek αναμφίβολα ξεκίνησε σαν μουσικός της jazz. Ήταν μόλις 13 χρόνων όταν άρχισε να παίζει σαξόφωνο. Ο ίδιος μιλώντας για την εποχή θυμάται: «Ακούγοντας τον Coltrane ένιωσα κάτι ν' αλλάζει. Ήταν μια ολοκληρωμένη, άλλη διάσταση. Μετά απ' αυτή την επαφή, έμαθα να ψάχνω και να βρίσκω ισάξιες ποιητικά καταστάσεις σε άλλες μουσικές δομές και φόρμες. Ο Coltrane άνοιξε μια πύλη για μένα, μ' έμαθε να ακούω μουσική με άλλο τρόπο, να την πλησιάζω διαφορετικά απ' ό,τι σαν απλός ακροατής και προσπαθούσα να μάθω, ακούγοντας ταυτόχρονα... Ανακάλυψα πως ο μύθος του είχε κτιστεί πάνω στο ίδιο του το παρελθόν, σε ό,τι είχε κάνει μέσα από την ιστορία της jazz, την κλασική μουσική και περισσότερο απ' όλα, τη μουσική άλλων πολιτισμών, την ασιατική, την αφρικάνικη, την ινδική μουσική...».

Παρόλο που αναγνωρίστηκε αμέσως το σολιστικό του ταλέντο, ο Jan Garbarek κατόρθωσε να διατηρήσει άφθαρτη μέσα στον χρόνο την δημιουργική αγωνία της σέβας αναζήτησης. Η συνεργασία του με μουσικούς όπως οι George Russell, Keith Jarrett, Don Cherry ήταν κάθε φορά μια εκ νέου απόπειρα επικοινωνίας.

Η συνάντηση του Jan Garbarek με την ECM, ήταν αναπόφευκτη. Η κοινή αναζήτηση «του καλύτερου ήχου μετά τη σιωπή» από τα πρώτα χρόνια, από την εποχή του «Afric Pepperbird», μέχρι το «Twelve Moons» έθεσε τις βάσεις για μια Νέα Μουσική, για μια νέα σχέση ήχων, χρωμάτων και της ατμόσφαιρας που τα γεννούν. Μια νέα αισθητική στη μουσική γεννήθηκε.

...«Όταν με ρωτάνε τι είδους μουσική παίζω είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω: "Δεν ξέρω". Αυτή είναι η αλήθεια.» Πραγματικά, κρατώντας τις αποστάσεις από το καθαυτό ιδίωμα της jazz, αλλά και από κάθε είδους αναβίωση του bebop, ο Jan Garbarek ιχνηλατεί νέους ηχητικούς κόσμους.

Και η μουσική, το μέλλον της;

...«Νομίζω πως η βάση για την εξέλιξη της μουσικής είναι να μπορέσεις να ενσωματώσεις όλα εκείνα τα στοιχεία που φαίνονται αρχικά "ξένα" σε μια καινούργια ατμόσφαιρα. Οτιδήποτε αποτελεί σκουπίδι, αργά ή γρήγορα θα εξαφανιστεί. Έχουν πάψει πλέον να υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στις διαφορετικές φόρμες. Παλαιότερα ο κόσμος ήταν πιο αυστηρός στις επιλογές του. Σήμερα ακούει από Μπαχ μέχρι λάτιν ανάλογα με τη διάθεσή του. Η μουσική μεταναστεύει παρέα με τους ανθρώπους και κουβαλάει τα μυστικά της κουλτούρας τους. Απ' αυτή την πραγματικότητα, δ' αναδυθεί κάτι νέο, κάτι συγκλονιστικό...» (*)

Αυτή η μουσική των εικόνων και των χρωμάτων, η διαδικασία της πολιτισμικής μείξης των ήχων και των συγκινήσεων είναι ο κοινός δρόμος που ο Jan Garbarek μοιράζεται με τους συντρόφους του κουαρτέτου του.

Ο **Eberhard Weber**, ο κατ' εξοχήν ατμοσφαιρικός κοντραμπασίστας και συνθέτης της γερμανικής jazz και σύγχρονης μουσικής σκηνής, με ευμεγέδη δισκογραφική παρουσία στην ECM –ένας από τους πιο παλιούς συνεργάτες του Garbarek.

Rainer Brüninghaus : πιανίστας και συνθέτης, ισορροπιστής διανοήσης και καθαρού συναισθήματος.

Marilyn Mazur : η δανέζικη καταγωγή της συναντιέται με την δέμητης jazz ιστορίας της (Wayne Shorter) στα κρουστά.

(*) αποσπάσματα από τις σημειώσεις του Steve Lake για τον Jan Garbarek, και από την συνέντευξη, στον Γιώργο Αθανασόπουλο τον Αύγουστο του '93 για το Τζαζ & jazz.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ **JAN GARBAREK**

Madar - ECM 1515
Twelve Moons - ECM 1500
Atmos - ECM 1475
Star - ECM 1444
Ragas and Sagas - ECM 1442
I Took Up The Runes - ECM 1419
Rosensfole - ECM 1402
Legend Of The Seven Dreams - ECM 1381
All Those Born With Wings - ECM 1324
It's OK to listen to the gray voice - ECM 1294
Wayfarer - ECM 1259
Paths, Prints - ECM 1223
Eventyr - ECM 1200
Folk Songs - ECM 1170
Aftenland - ECM 1169
Magico - ECM 1151
Photo with... - ECM 1135
Places - ECM 1118
Dis - ECM 1093
Dansere - ECM 1075
Witchi-Tai-To - ECM 1041
Triptykon - ECM 1029
Sart - ECM 1015
Afric Pepperbird - ECM 1007
Works (a compilation)

Συμμετοχές:

Bill Connors : Of Mist and Melting - ECM 1120
David Darling : Cycles - ECM 1219
Paul Giger : Alpstein - ECM 1426
Egberto Gismonti : Sol Do Meio Dia - ECM 1116
Zakir Hussain : Making Music - ECM 1349
Keith Jarrett : Personal Mountains - ECM 1382
Keith Jarrett : Nude Ants - ECM 1171/72
Keith Jarrett : My Song - ECM 1115
Keith Jarrett : Arbour Zena - ECM 1070
Keith Jarrett : Belonging - ECM 1050
Keith Jarrett-Jan Garbarek : Luminessence - ECM 1049
Eleni Karaindrou : Music for films - ECM 1429
Art Lande-Jan Garbarek : Red Lanta - ECM 1038
Gary Peacock : Guamba - ECM 1352
Gary Peacock : Voice from the Past-Paradigm - ECM 1210
Shankar : Song for Everyone - ECM 1281

Shankar : Vision - ECM 1261
Ralph Towner/Solstice : Sound and Shadows - ECM 1095
Ralph Towner : Solstice - ECM 1050

Επιλογή Δισκογραφίας του **Eberhard Weber**

Pendulum - ECM 1518
Orchestra - ECM 1374
Chorus - ECM 1288
Later That Evening - ECM 1231
Fluid Rustle - ECM 1137
Silent Feet - ECM 1107
The Following Morning - ECM 1084
Yellow Fields - ECM 1066
The Colours of Chloë - ECM 1042

Συμμετοχές:

The Gary Burton Quartet/w Eberhard Weber: Passengers - ECM 1092
Gary Burton Quintet : «Ring» - ECM 1051
Pat Metheny : Watercolors - ECM 1097
Ralph Towner/Solstice : Sound and Shadows - ECM 1095
Ralph Towner : Solstice - ECM 1060
Συμμετοχές στη δισκογραφία του Jan Garbarek :
ECM 1500, ECM 1419, ECM 1381, ECM 1294, ECM 1259, ECM 1223, ECM 1135.

Επιλογή Δισκογραφίας του **Rainer Brüninghaus**

Continuum - ECM 1266

Συμμετοχές :

Silent Feet - ECM 1107
The Following Morning - ECM 1084
Yellow Fields - ECM 1066
The Colours of Chloë - ECM 1042

Συμμετοχές στη δισκογραφία του Jan Garbarek :

ECM 1500, ECM 1419, ECM 1381.

Τετάρτη 6 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

συμμετέχουν :

ΑΚΛΙΝΟΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΜΙΔΑΣ

Ηλίας Αγλαδιώτης : drums
 Βασίλης Γκίνος : πιάνο - keyboards
 Σπύρος Γκούμας : μπουζούκι
 Σάκης Κατσάτσος : μπάσο
 Σωτήρης Λεμονίδης : πιάνο - αρμόνιο
 Αντώνης Μιτζέλος : κιθάρα
 Αχιλλέας Περισίδης : ακουστική κιθάρα
 Γιάννης Ζευγόλης : βιολί

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Πειραιά. Το 1980 γνωρίστηκε με τους μουσικούς με τους οποίους δημιούργησε την ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ. Ένα γκρουπ που τραγουδούσε ρεμπέτικα, σμυρνείκα και παλιά λαϊκά τραγούδια. Στη συνέχεια ηχογράφησε 3 δίσκους, ζωντανές εκτελέσεις απ' τα club και άλλους χώρους όπου εμφανίστηκαν. Όλη αυτή την περίοδο έκαναν πολλές συναυλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αυτά τα 5 χρόνια που δουλέψανε μαζί, ήταν τα πιο συντροφικά και τα πιο τρυφερά της χρόνια. Στη συνέχεια είχε την τιμή να συνεργαστεί δισκογραφικά και σε ζωντανές εμφανίσεις με τους μεγαλύτερους Έλληνες συνθέτες. Με τους: Μάνο Χατζηδάκι, Σταύρο Ξαρχάκο, Νίκο Μαμαγκάκη, Διονύση Σαββόπουλο, Σταύρο Κουγιουμτζή, Νίκο Ξυδάκη, Σταμάτη Σπανουδάκη και Χρήστο Νικολόπουλο. Το 1986 συνεργάστηκε με τον Σταμάτη Σπανουδάκη στο δίσκο «Κοντραμπάντο» και το 1987 παρουσίασε και δισκογράφησε το πρόγραμμα των Βουτσινά-Νικολακοπούλου «Λεωφόρος Α΄», με την Άλκηστη Πρωτοψάλτη και τον Κώστα Γανωτή. Το 1988 συνεργάστηκε με την Δήμητρα Γαλάνη υπό την διεύθυνση του Μάνου Χατζηδάκι στην μπουάτ ZOOM. Το 1989-90 συνεργάζεται για δεύτερη φορά με τον Σταμάτη Σπανουδάκη στον δίσκο «Τανιράμα». Το 1990 κάνει συναυλίες σε όλη την Ελλάδα με την Δήμητρα Γαλάνη και τους Χάρη και Πάνο Κατσιμίχα. Το 1991 στο γήπεδο Φιλαδέφειας συναυλία για τις Χαμένες Πατρίδες, μαζί με τον Γιώργο Νταλάρα, υπό την διεύθυνση του Σταύρου Ξαρχάκου. Το καλοκαίρι κυκλοφορεί ο δίσκος «Μένω εκτός» και ξεκινά τις προσωπικές της συναυλίες με πολύτιμους συνεργάτες, τον Δημήτρη Ζερβουδάκη και τον Πέτρο Γαϊτάνο. Το καλοκαίρι του 1992 ακολουθεί μεγάλη περιοδεία σε όλη την Ελλάδα με αποκορύφωμα την συναυλία στον Λυκαβηττό τον Σεπτέμβριο του 1992 όπου ένα ασφυκτικά γεμάτο θέατρο την αποθεώνει.

Το 1993 έπεται η πολύμηνη φιλοξενία στον «Απόλλωνα» και ο νέος της ζωντανός δίσκος «Η νύχτα κατεβαίνει». Το 1994 έρχεται η «Αναστασία» του Δημήτρη Παπαδημητρίου.

Το άμεσο μέλλον επιφυλάσσει μια νέα δισκογραφική δουλειά σε συνεργασία με το Νεοϋορκέζικο συγκρότημα Night Ark και συναυλίες σε όλη την Ελλάδα, την Κύπρο και το εξωτερικό.

«Στα 25 αυτά χρόνια του περιπετειώδους ταξιδιού μου στο τραγούδι, οι ωραιότερες στιγμές ήταν όποτε μου δόθηκε η ευκαιρία να ανακαλύψω καινούργια πρόσωπα, ικανά και έτοιμα να πορευτούν τον δρόμο που περπάτησα κι εγώ».

Μ' αυτά τα λόγια η Δήμητρα Γαλάνη παρουσιάζει στο κοινό τον πρώτο προσωπικό δίσκο του Αλκίνοου Ιωαννίδη με γενικό τίτλο «Στην αγορά του κόσμου».

Γεννημένος στη Λευκωσία το 1969 φοίτησε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου με δασκάλους όπως η Λύδια Κονιόρδου και ο Γιώργος Μιχαλακόπουλος. Το καλοκαίρι που μας πέρασε εμφανίστηκε με τον Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου, όπου ερμήνευσε το ρόλο του Μοσχονία στο έργο «ΣΑΜΙΑ» του Μενάνδρου παίρνοντας ταυτόχρονα πολύ καλές κριτικές.

Εκτός όμως από τις πραγματικά αξιόλογες θεατρικές του ικανότητες, ο Αλκίνοος Ιωαννίδης φύλαγε έως τώρα το καλύτερο του χαρτί στο μανίκι: Στα 23 του χρόνια κάνει το ντεμπούτο του σαν ερμηνευτής και μας κερδίζει.

Ο δίσκος «Στην αγορά του κόσμου» είναι το αποτέλεσμα μιας δουλειάς αρκετών μηνών, που πήρε σάρκα και οστά λίγο πριν εκπνεύσει το '93. Δημιούργημα του Νίκου Ζούδιαρη, συνθέτη και στιχουργού, ο οποίος ξέρει καλά τις ισορροπίες μεταξύ λαϊκού και έντεχνου και τις τηρεί πιστά. Πολύτιμη συνεργάτης του σ' αυτή την προσπάθεια η Δήμητρα Γαλάνη βέβαια που εκτός από τη διεύθυνση παραγωγής, ερμηνεύει δύο απ' τα τραγούδια του δίσκου καθώς και ένα ντουέτο με τον Αλκίνοο Ιωαννίδη. Την ενορχηστρωτική φροντίδα ανέλαβε ο Τάκης Μπουρμάς.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΜΙΔΑΣ

Γεννήθηκε στις Σέρρες και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε πιάνο και κλασικό τραγούδι.

Το 1978 άρχισε να τραγουδά σε διάφορα ερασιτεχνικά συγκροτήματα. Τον επόμενο χρόνο φτιάχνει το συγκρότημα Aposcalypsis, με τον κιμπορντίστα Βασίλη Δερτιλή, όπου ο Γιάννης Παλαμίδας έγραφε τους στίχους και τραγουδούσε. Στο τέλος της ίδιας χρονιάς, το 1979 κυκλοφόρησε ο δίσκος «Aposcalypsis», με μουσικό ύφος προοδευτικής rock όπερας. Η μουσική του γκρουπ είχε έντονα στοιχεία από κλασική μουσική. Στις ζωντανές εμφανίσεις του συγκροτήματος είχε επίσης και τη σκηνική επιμέλεια. Το 1981 συνεργάστηκε με τη Λένα Πλάτωνος στο δίσκο «Σαμποτάζ» σε στίχους Μαριανίνας Κριεζή. Συμμετείχε ακόμα και σε άλλες δισκογραφικές δουλειές της Λένας Πλάτωνος όπως στις «Μάσκες ήλιου» και στο «Σπάσιμο των πάγων». Το 1986 κυκλοφόρησε ο προσωπικός του δίσκος με τίτλο «Σινερομάντζα». Στο δίσκο αυτό είχε γράψει τη μουσική και τους στίχους. Το 1987 συμμετέχει στο δίσκο του Δημήτρη Μαραγκόπουλου «Μαρίνα Ντολόρες - Παρελδόν». Από το 1988 μέχρι το 1990 συνεργάζεται με τον Τζήμη Πανούση σε ζωντανές εμφανίσεις. Τώρα ετοιμάζει έναν δίσκο με αναφορές στην ελληνική παραδοσιακή μουσική.

«Δεν τους δείχνω
 την αλήθεια, αλλά
 τι έπρεπε να είναι αλήθεια».

Μπλανς Ντιμπούα

Τένεσι Ουίλιαμς

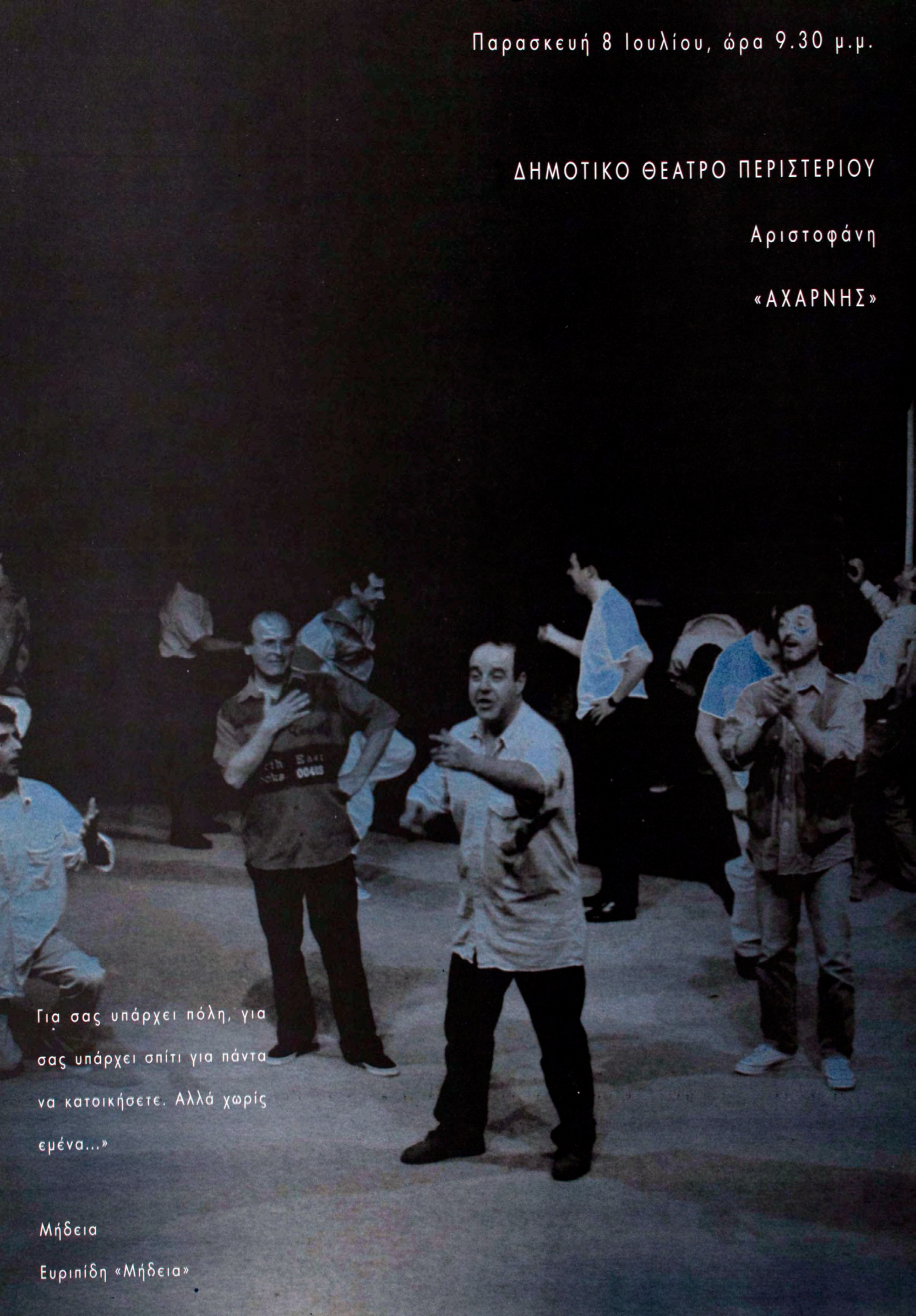
«Λεωφορείον ο Πόδος»

Παρασκευή 8 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Αριστοφάνη

«ΑΧΑΡΝΗΣ»

Για σας υπάρχει πόλη, για
σας υπάρχει σπίτι για πάντα
να κατοικήσετε. Αλλά χωρίς
εμένα...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ «ΑΧΑΡΝΗΣ»

Μετάφραση : Τάσσος Ρούσσος

Σκηνοθεσία : Άρης Μιχόπουλος

Σκηνικά - Κοστούμια : Αφροδίτη Κουτσουδάκη

Μουσική : Μιχάλης Τρανουδάκης

Χορογραφία : Δόνη Μιχαηλίδου

Δραματουργική επιμέλεια : Κόννη Σοφιάδου

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

(με σειρά εμφάνισης)

Δικαιοπόλις : Παύλος Χαϊκάλης

Κήρυκας : Σταμάτης Τζελέπης

Αμφίθεος : Δημήτρης Παλαιοχωρίτης

Πρεσβευτής : Δημήτρης Τζουμάκης

Ψευδαρτάβας : Γιώργος Κυριακίδης

Θεωρός : Κώστας Αβραμιώτης

Ευριπίδης : Κώστας Μπάσης

Λάμαχος : Δημήτρης Τζουμάκης

Μεγαρίτης : Σταμάτης Τζελέπης

Συκοφάντης : Στέφανος Αθανασόπουλος

Θηβαίος : Γιώργος Κυριακίδης

Νίκαρχος : Δημήτρης Παλαιοχωρίτης

ΧΟΡΟΣ

Στέφανος Αθανασόπουλος, Κώστας Αβραμιώτης,

Γιάννης Κατσάμπας, Κώστας Παπαϊωάννου,

Κώστας Πασπάλης, Αλέξης Βερώνης,

Δημήτρης Ζώτος, Ασημάκης Κοντογιάννης,

Παναγιώτης Κορδάλης, Γιώργος Σουξές,

Παναγιώτης Βερέμης, Δημήτρης Μποζώνης,

Κώστας Ζάπας

«Το θέμα της κωμωδίας του Αριστοφάνη «Αχαρνής» είναι η ειρήνη. Μια ειρήνη εξαιρετικά ιδιάζουσα, όμως, που δεν αφορά στο σύνολο ενός λαού αλλά στην ευδαιμονία ενός και μόνο ανθρώπου. Του Αθηναίου πολίτη Δικαιοπόλη που, κατά τον έκτο χρόνο του Πελοποννησιακού πολέμου, σύναψε συνθήκη ειρήνης με τους Σπαρτιάτες, αποκλειστικά για τη δική του οικογένεια!

Μια ουτοπία ενός ποιητή αντιφατικού, ο οποίος έδειχνε ν' αδιαφορεί για τις αληθινές αιτίες των πραγμάτων και ν' αγνοεί τη διαλεκτική της ιστορίας. Κι ένα θεατρικό πρόσωπο που επιβάλλει το δικό του παιγνίδι και τους κανόνες του και εμπορεύεται ερήμην των γεγονότων.

Όλα στην αγορά και πώληση και η ειρήνη ένα παίγνιο. Πολιτικοί και στρατηγοί μετακινούν πλαστικά αεροπλανάκια και παίζουν «κουτσό» στον παγκόσμιο χάρτη. Κι όμως, το παιγνίδι κάποτε αποτελούσε την ψυχαγωγία των παιδιών· στο σοκάκι μπροστά στο σπίτι, στην αυλή του σχολείου, στην αλάνα της γειτονιάς. Παιγνίδι επικοινωνίας και δημιουργικότητας που ξόρκιζε το κακό δείχνοντας την κωμική του πλευρά. Παιγνίδι που το λέγαμε «ο πόλεμος» και όχι «η ειρήνη». Γιατί γνωρίζαμε ότι τα κράνη ήταν από χαρτί και τα τουφέκια ξύλινα και ζούσαμε τη δική μας ουτοπία, αφού ο φίλος που «σκοτώσαμε» θα μας περίμενε στο παρακάτω τετράγωνο. Και το βραδάκι, σκαρφαλωμένοι στη μάντρα του θερινού κινηματογράφου, βλέπαμε μάχες σινεμασκόπ.

Αυτό το παιγνίδι διαλέξαμε για θεατρική φόρμα στους «Αχαρνής». Το έργο ξετυλίγεται στον τόπο του παραμυθιού και της ουτοπίας μας: σ' ένα εγκαταλειμένο θερινό σινεμά, όταν μια παρέα παιδιών εισβάλλει στο χώρο και διακωμωδεί τη σοβαρότητα των «μεγάλων». Μια παρέα παιδιών που γνωρίζει την διαδικασία της πολιτικής οικονομίας αλλά τραγουδάει και παίζει «εν ου παικτοίς» γιατί φυλάει ακοίμητη τη φλόγα της ελπίδας στη ψυχή της.

Άρης Μιχόπουλος

Δευτέρα 11, Τρίτη 12 Ιουλίου,

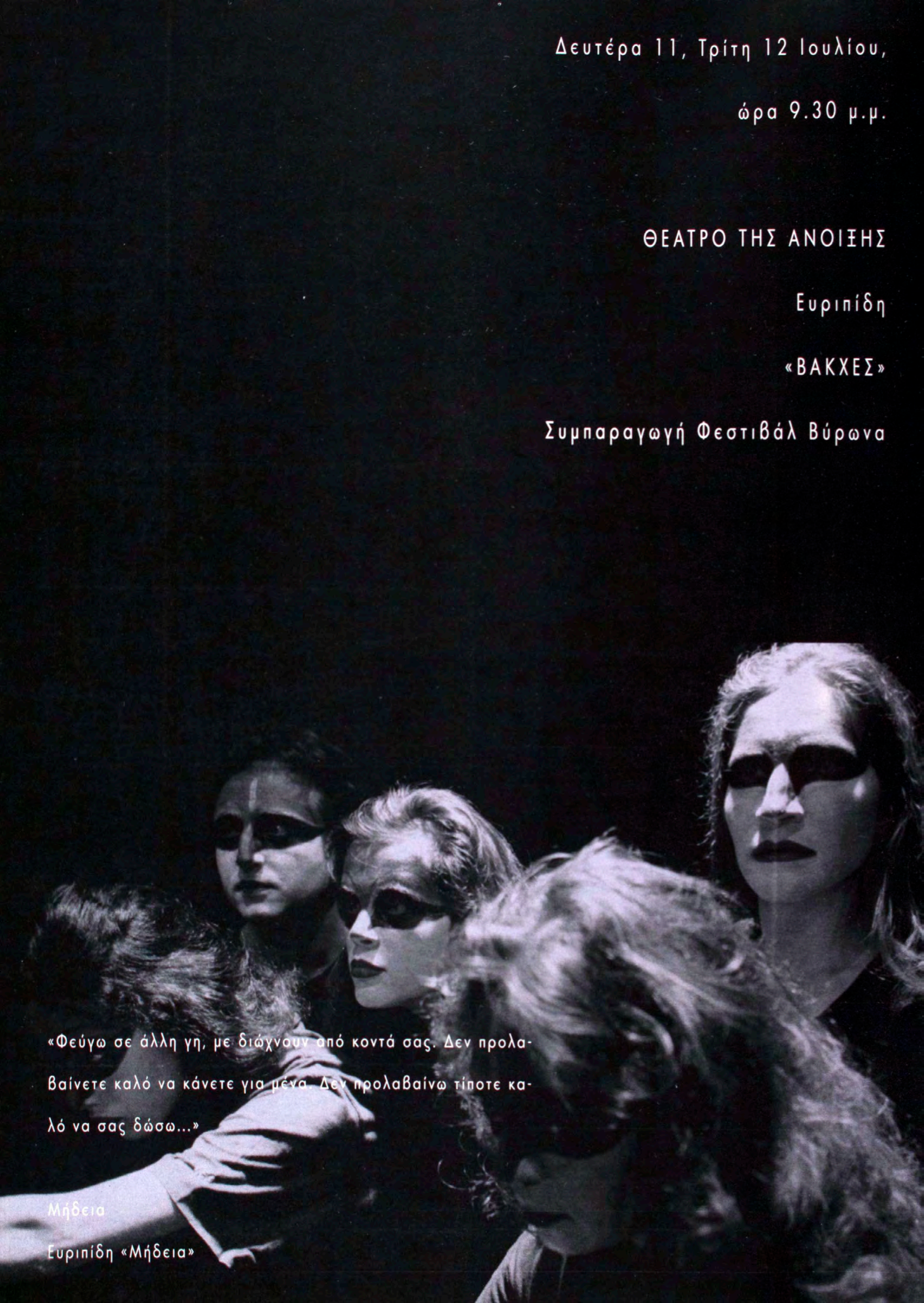
ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ευριπίδη

«ΒΑΚΧΕΣ»

Συμπαραγωγή Φεστιβάλ Βύρωνα

«Φεύγω σε άλλη γη, με διώχνουν από κοντά σας. Δεν προλαβαίνετε καλό να κάνετε για μένα. Δεν προλαβαίνω τίποτε καλό να σας δώσω...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

Σκηνοθεσία : Γιάννης Μαργαρίτης

Σκηνικό : Παναγιώτης Ζωγράφος

Κινησιολογική επιμέλεια χορικών :

Αγγελική Στελάτου

Κοστούμια : Άννια Λέκκα

Μουσική : Βαγγέλης Κατσούλης

Βοηθός σκηνοθέτη : Σέργιος Γκάκας

ΔΙΑΝΟΜΗ

Διόνυσος : Λάζαρος Γεωργακόπουλος

Τειρεσίας : Γιώργος Μωρόγιαννης

Κάδμος : Μανώλης Γιούργος

Πανθέας : Χρήστος Γαλάνης

Δούλος :

Στέλιανος Μανωλακάκης, Δημήτρης Σταμούλης

1ος Άγγελος : Χαρά Δημοπούλου

2ος Άγγελος :

Στέλιανος Μανωλακάκης, Μάρα Μπαρόλα,

Δημήτρης Σταμούλης

Αγαύη : Χρυσάνθη Δουζή

ΧΟΡΟΣ

Αφροδίτη Αλ Σαλέχ, Χαρά Δημοπούλου,

Χρυσάνθη Δουζή, Στέλιανος Μανωλακάκης,

Μάρα Μπαρόλα, Μαρία Παμπούκη,

Δημήτρης Σταμούλης

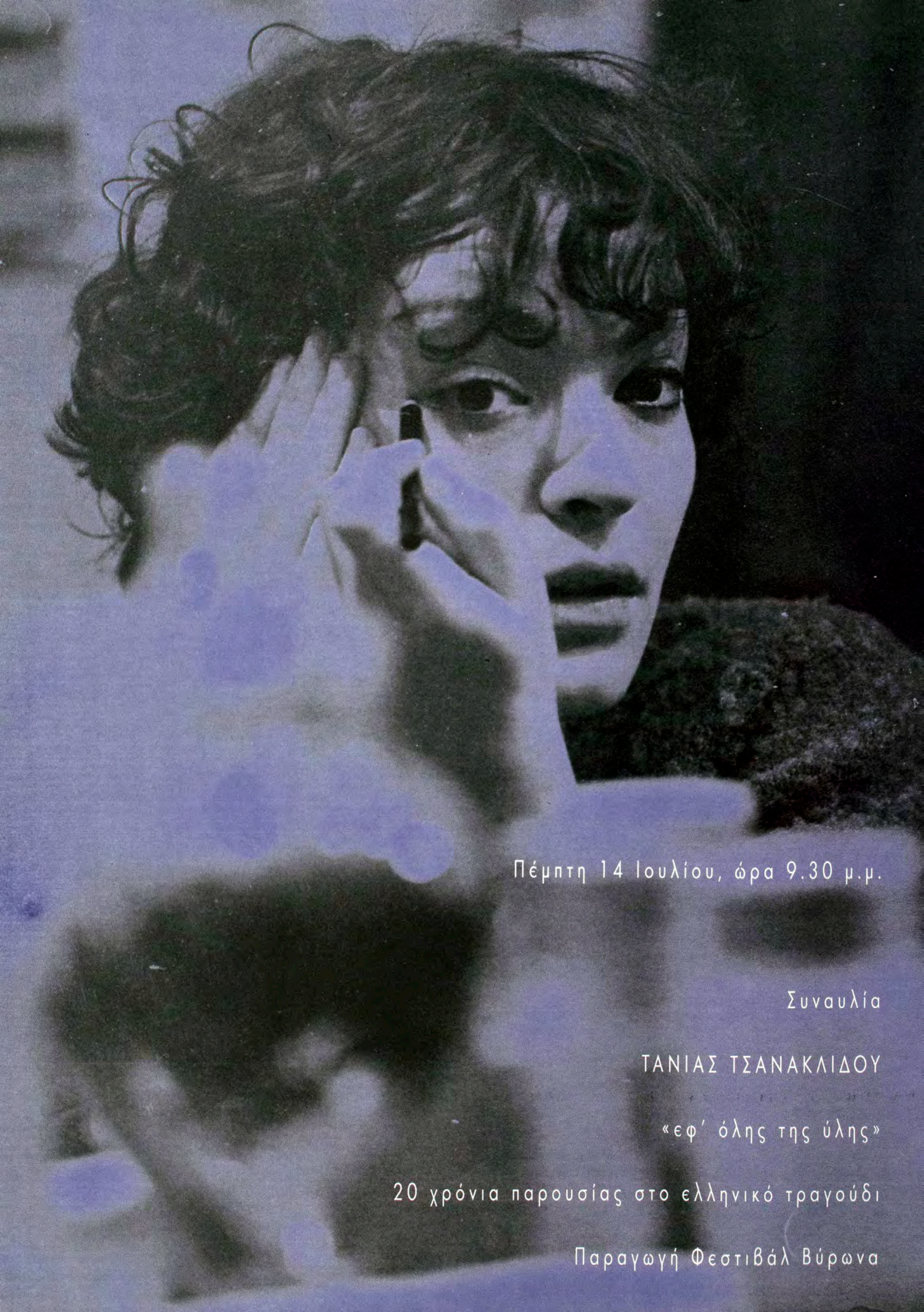
Περίληψη των Βακχών

Ο Θεός Διόνυσος φθάνει στην Θήρα μαζί με τις ακόλουθές του. Έχει τρελάνει τις αδερφές της μάνας του Σεμέλης, επειδή δεν παραδέχονται την θεϊκή καταγωγή του. Ο Κάδμος και ο Τειρεσίας, καλούν όλους να δεχθούν τον νέο Θεό, και έτσι να περιορίσουν την οργή του. Ο Πενθέας, εγγονός του Κάδμου και βασιλιάς της Θήβας, ανάστατος από τα συμβαίνοντα δίνει εντολή να συλλάβουν τον Διόνυσο. Μετά την σύλληψη και την φυλάκιση ο Διόνυσος, παντοδύναμος θεός, κάνει το θαύμα του. Λύνεται και βγαίνει από την φυλακή του. Ένας αγγελιοφόρος περιγράφει τα τρομερά που είδε να συμβαίνουν στον Κιθαιρώνα, εκεί που οι γυναίκες της Θήβας οδηγημένες από τον Θεό οργιάζουν. Ο Πενθέας χάνει το μυαλό του και πάει στον Κιθαιρώνα να κρυφοκυτάξει τα όργια των μανάδων-γυναϊκών. Οι γυναίκες όμως τον ανακαλύπτουν. Η μάνα του Πενθέα η Αγαύη σκοτώνει τον γιό της, πιστεύοντας πως σκότωσε λιοντάρι. Καρφώνει το κεφάλι του σ' ένα θυρό και το περιφέρει στην έρημη Θήβα. Ο Κάδμος συνεφέρει σιγά-σιγά την κόρη του που έντρομη καταλαβαίνει πως στον θυρό είναι το κεφάλι του παιδιού της. Ο Διόνυσος δεν σταματά εδώ. Εξοργίζει τον Κάδμο και την Αγαύη. Ο Θεός νίκησε και τιμώρησε σκληρά εκείνους που αρνήθηκαν την θρησκεία του.

«Βάκχες» η πιο δρασκευτική από τις τραγωδίες.

Ένα από τα πιο βίαια έργα της αρχαίας Ελληνικής γραμματείας. Μία τελετουργία όπου η τελική ωμοφαγία - θεοφαγία οδηγεί στην εγκαθίδρυση της θρησκείας αλλά και στη σιωπή του χάους στην χωρίς τέλος απόγνωση. Σε μια εποχή που η φρίκη μας κατακλύζει, η έσχατη φρίκη της τραγωδίας του Ευριπίδη, τονίζει τον επικαιρικό χαρακτήρα του δράματος. Εδώ η ιστορία του έργου παίζει με τον μύθο και τις παραλλαγές, ενώ ο μύθος δεν είναι παρά μία εκδοχή της τελετουργίας. Η δημιουργία πραγματώνεται μέσα από το ζωντανό πλάσμα που θυσιάζεται. Όταν όμως η θηρία είναι η ωμοφαγία του γιού για τη μητέρα, τότε έχουμε την καταστροφή της γέννας και την επιστροφή στο σημείο που όλα άρχισαν. Ο κόσμος επιστρέφει στο χάος, για να ξαναρχίσουν όλα από την αρχή. Θελήσαμε ο μύθος και η τελετουργία να φτάσουν μέχρι το σώμα της παράστασης. Ο λόγος και η κίνηση να έχουν σαν αφετηρία την κραυγή, τη σύσπαση του σώματος πριν από το τίναγμα για το χορό. Πάντα όμως μέσα από το στυλιζάρισμα, μια και όπως λέει ο Γιαν Κοττ, το αρχαίο ελληνικό θέατρο είναι θέατρο του συμβολικού σημείου. Δεν υπάρχει δρασκευτική εμπειρία χωρίς τη μεσολάβηση των αισθήσεων. Οι «Βάκχες» λοιπόν μας καλούν «να αφήσουμε την μεταφυσική να ξαναμπει στις ψυχές, μέσω του σώματος».

Γιάννης Μαργαρίτης

Πέμπτη 14 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία

ΤΑΝΙΑΣ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ

«εφ' όλης της ύλης»

20 χρόνια παρουσίας στο ελληνικό τραγούδι

Παραγωγή Φεστιβάλ Βύρωνα

Ένα τραγούδι ακροβατούσε πάνω στα σύμβολα και τις αιχμές των σχημάτων, άφηγε το βάρος του να γλιστράει απαλά στις μαλακές καμπύλες και τις υγρές κοιλότητες. Η αληθινή ζωή παραμόνευε έξω απ' το παράθυρο. Στα χαλαρωμένα δάχτυλα του παιδιού το μολύβι λικνιζόταν στον ρυθμό της μουσικής που θά γεννιόταν. Όλα ήταν απόλυτα και φυσικά. Το μέλλον τρύπωνε απ' τις χαραμάδες της μισόκλειστης γρίλλιας και στόλιζε με επίθετα τα αποστεωμένα ουσιαστικά. Διάλεξα ένα κατάμαυρο φόρεμα και φυγάδευσα το είδωλό μου μέσα απ' τον παλιό βενετσιάνικο καθρέφτη. Εκεί συναντήθηκα με την Ναστάσια Φιλίπποβνα, την Σόνια, τον Μπορίς Βιάν και τον Τζακ Κέρουακ. Στριψαμε τσιγάρο και πήραμε να τραγουδίσουμε παράτονα ένα μελαγχολικό μπλουζ. Στο τέλος μείναμε ολομόναχοι.

Μάζεψα ό,τι μπόρεσα και το φύλαξα σ' ένα άδειο πακέτο CAMEL LIGHT. Πήρε το μάτι μου τον Τομ Ρόμπινς να χαμογελάει ύποπτα. Η γεύση του ξαναβιωμένου τρυπώνει σαν μούχλα στις σκοτεινές μου κοιλότητες και η παρουσία του «τέλους» ρίχνει την μακρυνά της σκιά πάνω στους γυρτούς τοίχους. Όσο για κείνο το τραγούδι συνεχίζει τα ακροβατικά και τους ατέλειωτους γύρους του θανάτου με μοναδικό αναβάτη το ανείπωτο και το κρυμμένο.

Σε κάθε πλήρη κύκλο μια μικρή φτερωτή νεράιδα αλλάζει σελίδα στο ανοιγμένο βιβλίο του μικρού παιδιού, και η ελπίδα του να επιστρέψει στον κόσμο των μεγάλων γίνεται ολοένα και αδύναμη.

Τελικά δραπετεύει και το ίδιο μέσα σε μία ζωγραφιά με πολύχρωμους κλόουν, μπαλόνια και κατάλευκα άλογα.

Στο τέλος της ιστορίας όλοι οι πρωταγωνιστές αλλάζουν τηλέφωνα και υποσχέσεις κι ανοίγονται στην κατασκότεινη θάλασσα.

Το τραγούδι παρέμενε εκεί, ακόμα και όταν όλα τα φώτα και τ' άστρα τ' ουρανού είχαν σβήσει.

Τάνια Τσανακλίδου
Σεπτέμβριος '93, Πήλιο

Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να πείσω τελικά την Τάνια να δημοσιοποιήσει αυτό το κείμενο, ένα από τα πολλά που έχει γράψει. Γραμμένα στα μικρά μπλε τετράδια που είχαμε στο δημοτικό και καταχωνιασμένα μέσα σ' ένα σεντούκι μαζί με διάφορα αναμνηστικά.

– Δεν τα έχει διαβάσει σχεδόν κανένας, είσαι από τους πρώτους, μου λέει.

– Ωραία, έλα να βάλουμε κι άλλους στην παρέα, της απαντώ.

– Θα αστειεύεσαι! Ντρέπομαι. Δεν είναι τίποτα σημαντικό. Εξ' άλλου, ποιον ενδιαφέρουν αυτά;

– Δεν θα το μάθεις ποτέ αυτό, εκτός και αν μ' αφήσεις να τα βάλω στο πρόγραμμα, της είπα. Εξ' άλλου, είναι τόσο φοβερό να εκτεθείς;

Ένα κομμάτι της ψυχούλας της Τάνιας είναι εδώ, πάνω στο χαρτί. Δεν άξιζε το ρίσκο;

Οδυσσέας Ιωάννου
Ιούνιος '94

«Και τι είμαι εγώ για να μ' αλλάζουν,
βρε αδελφέ; Γραμμόφωνο;»

Στέλλα

Μιχ. Κακογιάννη «Στέλλα»

ΤΑΝΙΑ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ

Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκε στη Δράμα. Μεγάλωσε στην Θεσσαλονίκη όπου σπούδασε αρχαιολογία και θέατρο. Από 8 χρόνων παίζει στην «Παιδική Σκηνή» της Μάρως Σαϊδου. Στα 9 της συμμετέχει στην παράσταση του έργου του Λ. Πιραντέλλο «Απόψε αυτοσχεδιάζουμε».

Είκοσι ενός χρόνων κάνει την εμφάνισή της στην Αθήνα πρωταγωνιστώντας στην παιδική σκηνή της Ξένιας Καλογεροπούλου στο έργο «Μορμόλης» και ταυτόχρονα στην μουσική «Λήδρα» με τον Γιάννη Μαρκόπουλο πρωτοπαρουσιάζοντας τα έργα: «Θητεία», «Μετανάστες» και «Θεσσαλικός Κύκλος».

Στα χρόνια της μαθητείας της στην Δραματική Σχολή του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης και παράλληλα με τις σπουδές της στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, συμμετέχει σε όλες τις παραστάσεις του Αρχαίου Δράματος του Κ.Θ.Β.Ε. καθώς και σε πολλά έργα κλασικού ρεπερτορίου.

Το 1975 κάτω από την σκηνοθετική καθοδήγηση του Καρόλου Κουν ερμηνεύει Ειρήνα στις «Τρεις αδερφές» του Τσέχωφ, και το 1981 στο Αθηναϊκό κηποθέατρο παρουσιάζει το έργο «Εντίθ Πιάφ» ενσαρκώνοντας τον ομώνυμο ρόλο.

Συνεργάσθηκε με σπουδαίους Έλληνες συνθέτες και στιχουργούς κρατώντας μία σταθερή πορεία στο χώρο του έντεχνου τραγουδιού.

Το 1987 εκπροσώπησε την Ελλάδα στο Φεστιβάλ τραγουδιού της Eurovision με το τραγούδι «Τσάρλι Τσάπλιν», ενώ την ίδια χρονιά τραγούδησε «Τα παιδιά του Πειραιά» στις Κάννες, στο μεγάλο Gala του Φεστιβάλ, στο πλαίσιο των Nino Rota, Simona Cara και Bibi Anterson.

Το 1980 τιμήθηκε με το βραβείο ερμηνείας του διεθνούς Φεστιβάλ τραγουδιού «ROSE D' ORE».

Τραγούδησε στην Αμερική, Αυστραλία, Γαλλία, Ελβετία, Βέλγιο, Σουηδία, Γερμανία και Κύπρο, αποσπώντας εξαιρετικές κριτικές.

1994: Η Τάνια Τσανακλίδου είναι παρούσα. Στην ευαισθησία και στην έκφραση του ελληνικού τραγουδιού.

Δ ι σ κ ο γ ρ α φ ί α

1974	Ο Μορμόλης
1974	Τα λαϊκά
1974	Θητεία
1974	Αχ Έρωτα
1975	Καπνισμένο τσουκάλι
1975	Παραστάσεις
1976	Ερωτόκριτος
1980	Χωρίς ταυτότητα
1981	Piaf
1982	Φίλε
1984	Μεταμορφώσεις
1985	Της βροχής και της νύχτας
1986	Παιχνίδι για δύο
1987	Ζήτω το ελληνικό τραγούδι
1988	Τα τραγούδια του μπαρ
1988	16 από τα ωραιότερα τραγούδια μου
1988	Μάνα γερνάω
1990	Ίσως φταίνε τα φεγγάρια
1990	Φώτα παρακαλώ
1990	Αλλοιώτικη μέρα
1991	Ναδίρ
1992	Η Τ. Τσανακλίδου τραγουδά Σπανό
1993	Τοπίο μυστικό
1994	10 τελευταία χρόνια

Δευτέρα 18 Ιουλίου,

ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΔΙΑΛΟΓΟΣ»

Κάρλο Γκολντόνι

«Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΔΥΟ ΑΦΕΝΤΑΔΩΝ»

«...Έχουμε προδεύσει, βγήκαμε από τη ζούγκλα! Υπάρχει η τέχνη, η ποίηση, η μουσική!»

Μπλανς Ντιμπούά

Τένεσι Ουίλιαμς «Λεωφορείον ο Πόθος»

Μετάφραση :

Θέμης Μουμουλίδης

Παναγιώτα Πανταζή

Σκηνοθεσία : Θέμης Μουμουλίδης

Σκηνικά - κοστούμια : Κώστας Βελινόπουλος

Κινησιολογική επεξεργασία : Αλίκη Καζούρη

Φωτισμοί : Αντώνης Παναγιωτόπουλος

Μουσική επιμέλεια : Κώστας Θωμαΐδης

Ξιφογραφίες : Θάνος Δερμάτης

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πανταλόνε : Κώστας Δαρλάσης

Σίλβιο : Μάκης Δεστούνης

Κλεαρέτη : Λίλιαν Δημητρακοπούλου

Ντοτόρε : Κώστας Φλωκατούλας

Σμεραλντίνα : Φωτεινή Ντεμίρη

Μπριγκέλλα : Χάρης Γρηγορόπουλος

Τρουφαλντίνο : Χάρης Σώζος

Βεατρίκη : Γιώτα Φέστα

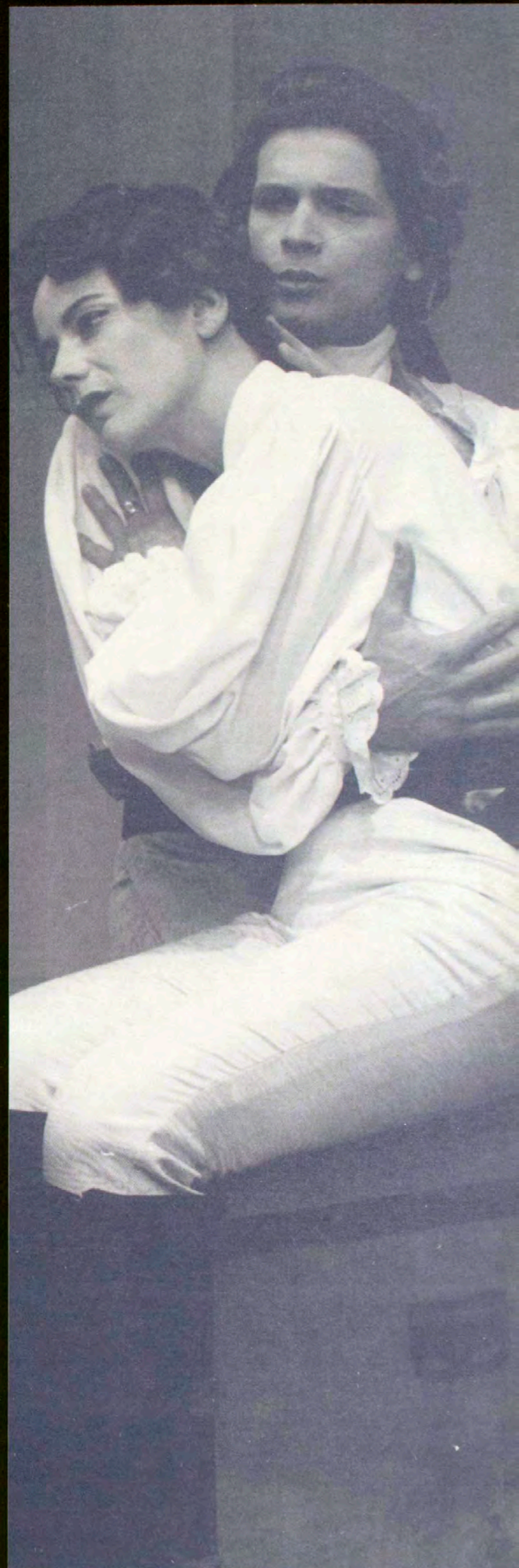
Φλορίντο : Νίκος Παπαδόπουλος

Υπηρέτης, βαστάζος, γκαρσόνι, καμαριέρης : Θάνος Δερμάτης

Η σκηνή στη Βενετία - 1745

Ο υπηρέτης δύο αφεντάδων, γράφτηκε μετά από παραγγελία του ιταλού κωμικού (Τρουφαλντίνο)

Α. Σάκκι το 1745. Παρουσιάσθηκε την ίδια χρονιά στην Βενετία, στο θέατρο Σαν Σαμουέλλε.

Ο Γκολντόνι δισειδανείται ολοένα και περισσότερο την κεφαλαιώδη σημασία του αναμορφωτικού έργου που προτίθεται να ασκήσει. Έχει συλλάβει το ιδεώδες μιας «κωμωδίας χαρακτήρων», και ολόκληρη αυτή η περίοδος θα σηματοδοτηθεί από τον αγώνα ανάμεσα στην τελευταία και στην παραδοσιακή *commedia dell' arte*, που προβάλλει σθεναρή αντίσταση. Πρέπει να υποθέσουμε, ότι ο ίδιος αγώνας εκτυλίσσεται και στο ίδιο το πνεύμα του Γκολντόνι, καθώς αυτός είναι στενά συνδεδεμένος με την παράδοση της οποίας γνωρίζει τα προτερήματα και τα δέλητρα, διαβλέποντας όμως ταυτόχρονα πως θα πρέπει στο εξής να περάσει από την αναπόφευκτη αναίρεσή της για να φτάσει στη μοναδική φόρμα που είναι ικανή να δώσει στο ιταλικό κωμικό θέατρο την αξία που του είναι απαραίτητη.

Και όταν ακόμη δε νοιώθει καθόλου αυτή τη νοσταλγική μεταμέλεια, είναι υποχρεωμένος να συμπεριφερθεί σαν να την ένοιωθε, τόσο ισχυρές ήταν οι αντιστάσεις που προβάλλονταν, περισσότερο ή λιγότερο συνειδητά, από τους ηθοποιούς και το κοινό του.

Όπως γίνεται συχνά, το Σημείωμα για τον Αναγνώστη, που παρατίθεται από τον Γκολντόνι στην αρχή της έκδοσης του «Υπηρέτη δύο αφεντάδων», μας παρέχει πολύτιμες πληροφορίες. Παρ' ότι δε διευκρινίζει ότι εμπνεύσθηκε από μια γαλλική πηγή μεταγραμμένη από τον Riccoboni και περιορίζεται στο να σημειώσει ότι του προτάθηκε από τον Σάκκι, τη χαρακτηρίζει όμως εξ αρχής ως φαρσοκωμωδία, διαφορετική από τις «κωμωδίες χαρακτήρων» του κι αυτό γιατί είναι συγκροτημένη γύρω από το πρόσωπο του Τρουφαλντίνο. Η κωμωδία αυτή εκτυλίσσεται σ' έναν κόσμο που ελάχιστα ενδιαφέρεται για την αληθοφάνεια, γιατί είναι αυτός της *Commedia dell' arte*. Ο χαρακτήρας του Τρουφαλντίνο νομιμοποιείται εδώ να παρουσιάζει τις, με οποιοδήποτε άλλο τρόπο ασυμβίβαστες, αντιθέσεις ανάμεσα στην ηλιθιότητα και την ευφυΐα: μπορεί να είναι «ηλίθιος όταν φέρεται απερίσκεπτα», αλλά «τετραπέρατος όταν ενεργεί με δόλο» και σ' αυτό έγκειται ο χαρακτήρας του Τρουφαλντίνο.

Από την άλλη, σύμφωνα με τον Γκολντόνι, δε θα έπρεπε να γίνεται τόσος λόγος ιδιαίτερα γι' αυτόν τον πρωταγωνιστή, και «η κωμωδία θα μπορούσε να κάνει και χωρίς αυτόν».

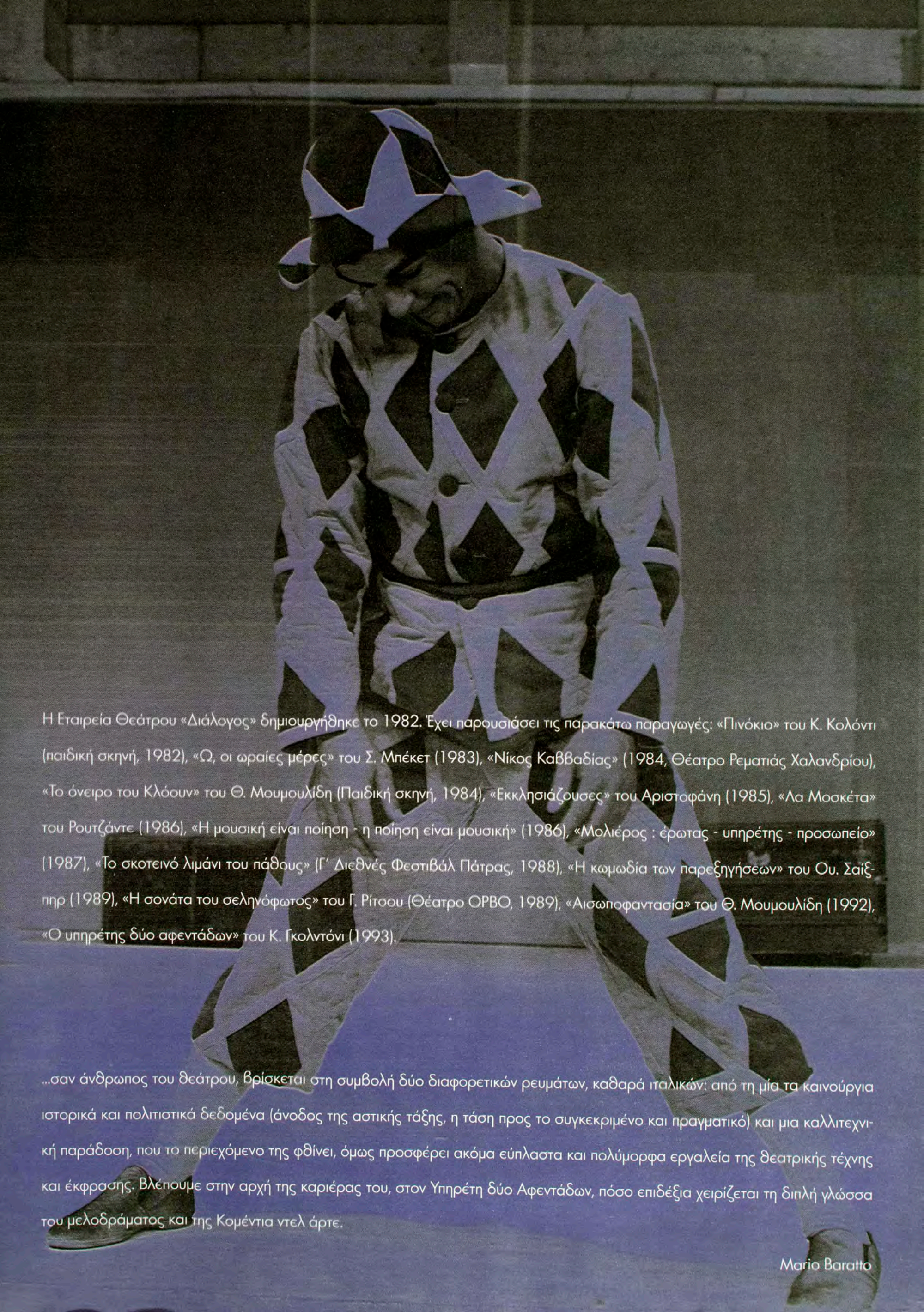
Αυτή η δήλωση δικαιολογημένα εκπλήσσει, και προκαλείται κανείς να απαντήσει πως σ' αυτή την περίπτωση το έργο θα ήταν ακατανόητο ή τουλάχιστον εξ ολοκλήρου διαφορετικό.

Όπως ο Τρουφαλντίνο, όλα τα πρόσωπα κατάγονται απευθείας από τον κόσμο της *Commedia dell' arte*.

Πρώτα-πρώτα, οι δύο «γέροι»: ο Πανταλόνε (υπό το παραδοσιακό όνομα Πανταλόνε των Μπιζονιόζι), και ο Ντοτόρε, με τα παιδιά τους Κλεαρέτη και Σίλβιο αντίστοιχα. Μέσα σ' αυτό το μικρόκοσμο ο Γκολντόνι εισάγει δύο στοιχεία ξένα, με διπλή έννοια (ξένα), αφού είναι κι οι δύο Τορινέζοι: έναν νέο άντρα, τον Φλορίντο Αρετούζι, και μια νέα γυναίκα μεταμφιεσμένη σε άντρα, τη Βεατρίκη. Τέλος, τρεις ρόλοι «υπηρέτων» που αντιπροσωπεύονται από τον Μπριγκέλα υπό την ιδιότητα του ιδιοκτήτη λοκάντας, την Σμεραλντίνα ως καμαριέρα της Κλεαρέτης και τέλος τον Τρουφαλντίνο. Η πλοκή ξεκινά από το γεγονός ότι στη λοκάντα του Μπριγκέλα καταφτάνουν διαδοχικά, και εν αγνοία ο ένας του άλλου, η Βεατρίκη, αναζητώντας τον δολοφόνο του αδελφού της, που θεωρεί πως είναι ο Φλορίντο, και ο Φλορίντο κυνηγημένος από την αστυνομία του Τορίνο. Ο Πανταλόνε και Ντοτόρε συναντιούνται για το γάμο του Σίλβιο και της Κλεαρέτης, παρουσία της Σμεραλντίνας και του Μπριγκέλα, παλιού φίλου του Πανταλόνε. Ο τελευταίος και ο Ντοτόρε, είναι δύο άνθρωποι γνώστικοί που φροντίζουν για τη διακριτικότητα, και αποφασίζουν να γιορτάσουν σε στενό περιβάλλον αυτό το γάμο, του οποίου η προοπτική γοητεύει τη Σμεραλντίνα που ονειρεύεται να παντρευτεί. Συμπτωματικά θυμούνται το μυστηριώδη θάνατο ενός Τορινέζου συνεργάτη του Πανταλόνε, του Φεντερίκο Ρασπόνι, που «δολοφονήθηκε εξ' αιτίας της αδελφής του». Ο Μπριγκέλα τους βεβαιώνει πως είχε γνωρίσει τον νεκρό, καθώς και την αδελφή του: «Μια νέα, έξυπνη και τολμηρή, ντυνόταν αντρικά, καβαλούσε άλογο, κι εκείνος την αγαπούσε πάνω κι απ' αδελφή του...»

Στο σημείο αυτό φθάνει ο Τρουφαλντίνο για να τους διαβιβάσει ένα μήνυμα: εκδηλώνει από την αρχή το αφελές θράσος του, πολλαπλασιάζοντας τις ερωτήσεις στους μεν και στους δε, προτού ευαρεστηθεί να αυτοπαρουσιαστεί σαν υπηρέτης εκείνου του οποίου μόλις συζητούσαν το θάνατο: του Φεντερίκο Ρασπόνι από το Τορίνο. Μέσα σε γενική κατάπληξη, εμφανίζεται η Βεατρίκη μεταμφιεσμένη σε άντρα και, υπό το όνομά του αδελφού της, διεκδικεί το χέρι της Κλεαρέτης που ο Πανταλόνε είχε υποσχεθεί στον τελευταίο...

Από αυτά τα πρώτα δεδομένα, ξεδιπλώνεται η κυρίως πλοκή, αυτή που δίνει στο έργο το όνομά του και η οποία δένεται από τη στιγμή που, φτάνοντας με τη σειρά του στο πανδοχείο του Μπριγκέλα, ο Φλορίντο θα προσλάβει κι αυτός τον Τρουφαλντίνο στην υπηρεσία του. Ευτυχώς –κι αντίθετα μ' αυτό που γράφει ο Γκολντόνι στο Σημείωμά του προς τους Αναγνώστες– υπάρχει ο Τρουφαλντίνο που αρκεί για να δώσει στο έργο την πραγματική κωμική του διάσταση. Είναι ακριβώς αυτός ο ρόλος που του επιτρέπει να αξιοποιήσει στο έπακρο τα χαρίσματα του ακροβάτη που περιλαμβάνει ο «τύπος» του: όπως π.χ. στη σκηνή 15 της β' πράξης, όπου ο Φλορίντο και στη συνέχεια και η Βεατρίκη-Φεντερίκο, διατάζουν τον Τρουφαλντίνο, όπως γινόταν συνήθως στα πανδοχεία για τους υψηλούς ταξιδιώτες, να τους σερβίρει το γεύμα, έχοντας μάλιστα τη φαινή ιδέα να γευματίσουν στο ιδιαίτερο διαμέρισμά τους. Σ' αυτή τη φάση ο Τρουφαλντίνο μπορεί να φανεί πραγματικά άξιος του τίτλου του ως «Υπηρέτη δύο αφεντάδων», τρέχοντας δεξιά κι αριστερά για να σερβίρει τα πιάτα των δύο αφεντάδων του... Αυτό το έργο με το διαβολεμένο ρυθμό, εκτυλίσσεται χωρίς να βγει από την σκιά της *Commedia dell' arte*. Εδώ ο Γκολντόνι «όφειλε» ίσως να πιέσει τον εαυτό του για να συλλάβει και να συντάξει μια κωμωδία που θα σεβόταν αυτό το είδος (του οποίου είχε πλήρως εντοπίσει και απορρίψει τα απορήματα, την κούραση και τη σκληρήνυση) και ταυτόχρονα να έδινε την εντύπωση ότι το δοξάζει, τη στιγμή ακριβώς που το πρόδιδε εξ ολοκλήρου.

Η Εταιρεία Θεάτρου «Διάλογος» δημιουργήθηκε το 1982. Έχει παρουσιάσει τις παρακάτω παραγωγές: «Πινόκιο» του Κ. Κολόντι (παιδική σκηνή, 1982), «Ω, οι ωραίες μέρες» του Σ. Μπέκετ (1983), «Νίκος Καββαδίας» (1984, Θέατρο Ρεματιάς Χαλανδρίου), «Το όνειρο του Κλόουν» του Θ. Μουμουλίδη (Παιδική σκηνή, 1984), «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη (1985), «Λα Μοσκέτα» του Ρουτζάντε (1986), «Η μουσική είναι ποίηση - η ποίηση είναι μουσική» (1986), «Μολιέρος : έρωτας - υπηρέτης - προσωπίο» (1987), «Το σκοτεινό λιμάνι του πάδους» (Γ' Διεθνές Φεστιβάλ Πάτρας, 1988), «Η κωμωδία των παρεξηγήσεων» του Ου. Σαίξπηρ (1989), «Η σονάτα του σεληνόφωτος» του Γ. Ρίτσου (Θέατρο ΟΡΒΟ, 1989), «Αισωποφαντασία» του Θ. Μουμουλίδη (1992), «Ο υπηρέτης δύο αφεντάδων» του Κ. Γκολντόνι (1993).

...σαν άνθρωπος του θεάτρου, βρίσκεται στη συμβολή δύο διαφορετικών ρευμάτων, καθαρά ιταλικών: από τη μία τα καινούργια ιστορικά και πολιτιστικά δεδομένα (άνοδος της αστικής τάξης, η τάση προς το συγκεκριμένο και πραγματικό) και μια καλλιτεχνική παράδοση, που το περιεχόμενο της φθίνει, όμως προσφέρει ακόμα εύπλαστα και πολύμορφα εργαλεία της θεατρικής τέχνης και έκφρασης. Βλέπουμε στην αρχή της καριέρας του, στον Υπηρέτη δύο Αφεντάδων, πόσο επιδέξια χειρίζεται τη διπλή γλώσσα του μελοδράματος και της Κομέντια ντελ άρτε.

Τρίτη 19 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

Συναυλία

ΧΑΡΗ & ΠΑΝΟΥ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑ

«Στα μάτια παίζει τ' άστρο της αυγής,
ο ήλιος πλένει τ' όνειρο της γης...»

Σταύρου Ξαρχάκου «Να με θυμάσαι»

Ο Χάρης και ο Πάνος Κατσιμίχας γεννήθηκαν και σπούδασαν στην Αθήνα. Είναι δίδυμοι και το 1974 πήγαν μαζί στην Πάντειο. Αργότερα την περίοδο '78-'79 ο Πάνος έκανε μεταπτυχιακά στην Γαλλία, ενώ από τα τέλη του '75 μέχρι το 1982 ζήσανε στο Δυτικό Βερολίνο, παίζοντας ελληνική μουσική (λαϊκά, Θεοδωράκη, Χατζηδάκι, Σαββόπουλο κ.λπ.) σε ρυθμούς φολκλορικής μουσικής. Γυρίζοντας στην Αθήνα, ο Χάρης ασχολήθηκε επαγγελματικά με τις μεταφράσεις ξένων βιβλίων. Τραγούδια φτιάχνουν από το 1975 και ανήκουν στην σχολή των τραγουδοποιών που γράφουν μουσική, στίχους και ερμηνεύουν οι ίδιοι τα τραγούδια τους. Το 1977-78, ο Πάνος έλαβε μέρος στην παράσταση «Αχαρνές» του Διονύση Σαββόπουλου. Το 1982 με το τραγούδι «Μια βραδιά στο λούκι» συμμετείχαν και βραβεύτηκαν στους αγώνες ελληνικού τραγουδιού στην Κέρκυρα, που οργάνωσε ο Μάνος Χατζηδάκις. Παράλληλα με τη δουλειά τους γράφουν τραγούδια για παιδιά και παιδικά παραμύθια στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Το 1983 εκδίδεται ένα παιδικό βιβλίο τους «Οι Καλλικιάτσοι και η Αγέλαστη Πολιτεία», που έχουν ήδη μελοποιηθεί και πρόκειται να κυκλοφορήσει σε δίσκο σύντομα. Το 1985 κυκλοφόρησε ο δίσκος «Ζεστά Ποτά» σε παραγωγή Μανώλη Ρασούλη, που είχε αμέσως μεγάλη αποδοχή από τον κόσμο. Το 1986 συνεργάζονται με τον Γιώργο Νταλάρα σε συναυλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Το καλοκαίρι του 1987 οργάνωσαν την Ελλάδα δίνοντας συναυλίες με μεγάλη επιτυχία και συγχρόνως κυκλοφορεί ο δεύτερος προσωπικός τους δίσκος με τον τίτλο «Όταν σου λέω πορτοκάλι να βγαίνεις». Το τέλος του 1988 ανοίγει το δρόμο για να καταγραφεί στα μουσικά ενδιαφέροντα του 1989 το «Απρίλη, Ψεύτη!». Ο Χάρης και ο Πάνος Κατσιμίχας στον «Απρίλη, Ψεύτη!» στηρίζουν τις προτάσεις τους και μουσικά και στιχουργικά και για άλλη μια φορά, η ποιητική τους παρέμβαση στο χώρο του στίχου και οι βιοματικές παρεμβολές τους, είναι υπέροχα αληθινές και χρήσιμες. Το 1991 συμμετέχουν στο δίσκο «Γραμμές των Οριζόντων» του Θάνου Μικρούτσικου σε ποίηση Ν. Καββαδία και την ίδια χρονιά στον δίσκο «Ερωτική Πρόβα» με τραγούδια του Δημήτρη Λάγιου. Το 1992 κυκλοφορεί ο τέταρτος προσωπικός δίσκος τους «Η Μοναξιά του Σχοινοβάτη». Τον Ιούνιο του 1993 συμμετέχουν στις συναυλίες του Bob Dylan στον Λυκαβηττό. Εκτός από τους πανέμορφους και γεμάτους ευαισθησία στίχους τους, είναι και σημαντικοί συνθέτες με χαρακτηριστικό χρώμα στη μουσική τους, που τους επιβάλλει σαν την καινούργια πρόταση στα μουσικά μας πράγματα. Στις καλοκαιρινές συναυλίες του 1994 ο Χάρης και ο Πάνος Κατσιμίχας θα παρουσιάσουν τραγούδια από τους τέσσερις προηγούμενους δίσκους τους και καινούργια τραγούδια από τον δίσκο «Της Αγάπης Μαχαιριά» που θα κυκλοφορήσει στα τέλη του καλοκαιριού. Στο φετινό πρόγραμμα, επίσης, θα συμβάλουν με μια δαυμάσια επιλογή ξένων και ελληνικών τραγουδιών οι τραγουδιστές Αλμπένα Ιβανόβα και Δημήτρης Λιόλιος.

Υπάρχουν μερικά βράδια που δεν περνάνε με τίποτα. Σκαλώνουν πάνω σε κάτι ανίατα παράπονα που δεν τα παίρνει ο ύπνος με τίποτα, κι εσύ από πάνω τους, στο προσκέφαλό τους να τους λες παραμύθια για να κοιμηθούν και να σε ξεχάσουνε. Η αλήθεια είναι πως τα παράπονά μας είναι παραχαϊδεμένα. Τουλάχιστον είναι πιο χαϊδεμένα απ' όσο είμαστε εμείς. Και κάποιες φορές και κακομαθημένα. Ξυπνάνε όταν τα πράγματα δείχνουν να πηγαίνουν καλά και σου πιάνουν σαν δόκανο το πόδι τη στιγμή που ετοιμάζεσαι να πετάξεις.

Κι έτσι πιασμένος, γίνεσαι το καλύτερο δόλωμα για τα όμορφα τραγούδια. Είσαι το τυράκι στη φάκα. Γίνεσαι ένα φιλί που το δαγκώνουν, δέλουν να το φάνε.

Και σε μία εποχή που ο βάλτος έχει γεμίσει με ψωνισμένα βατράχια που πιστεύουν πως είναι μαγεμένοι πρίγκηπες, ένα φιλί έχει μεγάλη αξία. Έτσι και αλλιώς γι' αυτό γράφουμε τραγούδια. Για να γίνουμε όμορφοι, ψηλοί, γοητευτικοί με γαλανά μάτια. Αλλιώς θα κάναμε ήδη πασαρέλα.

Είσαι ο τέταρτος παίκτης σ' ένα καρέ με δυνατούς χαρτοπαίκτες. Οι άλλοι τρεις είναι ο έρωτας, η μοναξιά και ο θάνατος. Εσύ εκπροσωπείς την ομορφιά. Μόνος εναντίον όλων. Αλλά έχεις καλό χαρτί, κατεβάζεις τέσσερις άσσους, αλλά αυτοί σου κατεβάζουν πέντε! «Ρε παιδιά εννέα άσσοι σε μία τράπουλα είναι πολλοί» τους λες. «Μη μας βγάζεις γλώσσα, φίλε, γιατί μπορούμε κάλλιστα να σου κατεβάσουμε πενήντα δύο» σου απαντάνε.

Και έτσι χάνεις και τους μοιράζεις αυτό που έχεις. Την ομορφιά.

Έτσι δίνεις ομορφιά στον έρωτα, τη μοναξιά και το θάνατο. Έτσι κερδίζεις, αλλά το ξέρεις μόνο εσύ. Και το τραγουδάς.

Όσο για απόψε, έχοντας πάντα την υποψία ότι η αλήθεια ίσως να βρίσκεται αλλού, εμείς είμαστε εδώ για τα τραγούδια του Χάρη και του Πάνου. Έτσι κι αλλιώς μετά θα πάμε κι αλλού...

Οδυσσεάς Ιωάννου

Η ορχήστρα

των Χάρη & Πάνου Κατσιμίχα

αποτελείται από :

Albena Ivanova : τραγούδι

Δημήτρης Λιόλιος : τραγούδι

Σπύρος Παπαδάτος : πλήκτρα

Rhodell Fields : πλήκτρα

Θοδωρής Γιαννακόπουλος : ηλεκτρική κιθάρα

Ντίνος Κοτσινάρης : ηλεκτρική κιθάρα

Δημήτρης Λιόλιος : μπάσο

Γιάννης Χαραλαμπίδης : τύμπανα

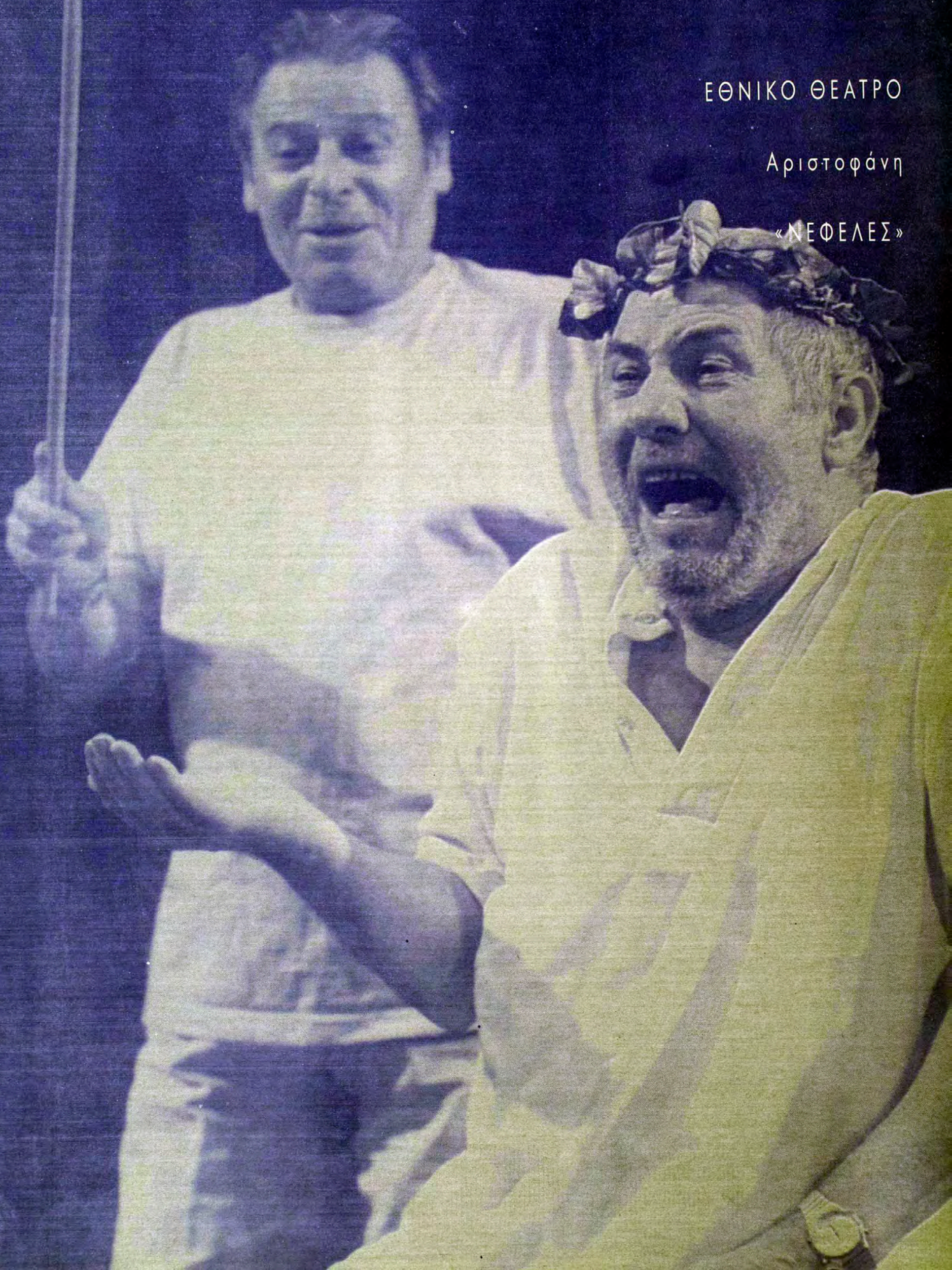
Παρασκευή 22, Σάββατο 23 Ιουλίου,

ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αριστοφάνη

«ΝΕΦΕΛΕΣ»

Μετάφραση : Παύλος Μάτεσις
Σκηνοθεσία : Κοραής Δαμάτης
Σκηνικά : Απόστολος Βέπτας
Κοστούμια : Άννα Μαχαιριανάκη
Μουσική : Βασίλης Δημητρίου
Χορογραφία : Κοραής Δαμάτης
Μουσική Διδασκαλία : Ολυμπία Κυριακάκη
Βοηθός Σκηνοθέτη : Ιωάννα Μιχαλακοπούλου
Βοηθός Χορογράφου : Νικολέττα Κόκκινου

ΔΙΑΝΟΜΗ

(με σειρά εμφάνισης)

Στρεψιάδης : Γιώργος Μιχαλακόπουλος
Φειδιππίδης : Γιώργος Λέφας
Θεράπων Στρεψιάδη : Νίκος Μαγδαληνός
Σπουδαστής : Δημήτρης Κώτσαρης
Μαθητές Σωκράτη :
Αντώνης Ζαχαράτος, Ακίνδυνος Γκίκα,
Μάνος Ζαχαράκος, Μάριος Παπαγεωργίου
Σωκράτης : Γιάννης Ροζάκης
Παράβαση-Αριστοφάνης : Ντίνος Δουλγεράκης
Δίκαιος Λόγος : Θόδωρος Κατσαφάδος
Άδικος Λόγος : Γιώργος Ισιδίμης
Α' Δανειστής : Τρύφων Παπουτσής
Β' Δανειστής : Σπύρος Φασσιανός

ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ

Έρση Μαλικένζου, Ειρήνη Κονίδου, Τζένη Καλύβα,
Χριστίνα Βαρζοπούλου, Ελένη Τζώρτζη

ΧΟΡΟΣ

Σοφία Κακαρελίδου, Μίνα Ξενάκη, Ελένη Παναγιώτου,
Ελισάβετ Γιαννοπούλου, Ελευθερία Βιδάκη, Πίτσα Κονιτσιώτη,
Μαρία Αναστασίου, Σοφία Μάραλη, Όλγα Αλεξανδροπούλου,
Γεωργία Καλλέργη, Βάνα Ζακκά, Στέλλα Φυρογένη, Δροσιά Κανά,
Άννα Καχριμάνη, Κλαίρη Μανιάτη, Μαρία Τσίμα, Μαρία Φιλίππου,
Μάρθα Φριντζιλά, Γιάννα Ανδρεοπούλου, Ζαχαρούλα Οικονόμου

Ας είσθε ευτυχισμένοι –αλλά εμένα, παρακαλώ,
αφήστε με να ζω σ' αυτήν εδώ την γη...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

το 428 π.χ., στα Μεγάλα Διονύσια. Οι κριτές του έδωσαν την τρίτη και τελευταία θέση. Οι «Νεφέλες» που σώζονται δεν είναι το αρχικό έργο, αλλά διασκευή του από τον ίδιο τον Αριστοφάνη.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Το κύριο πρόσωπο στις Νεφέλες είναι ο Στρεψιάδης, αγρότης από την Αττική, ίσος σε κοινωνική θέση και όμοιος στα γούστα με τον Δικαιόπολη, εύπιστος όμως και κουτούτσικος, πότε γεμάτος αυτοπεποίθηση και πότε τελείως απελπισμένος. Παντρεύτηκε γυναίκα από αριστοκρατική οικογένεια που ζούσε μέσα στην Αθήνα, στο άστυ· και ακριβώς η οικογένεια της γυναίκας του έσπρωχνε το μοναχογιό του τον Φειδιππίδη να ασχολείται με τα πολυέξοδα αθλήματα της χρυσής νεολαίας, την ιππασία και τις αρματοδρομίες, με αποτέλεσμα ο Στρεψιάδης να χρεωθεί ως το λαιμό και να τον πιέζουν τώρα άγρια οι δανειστές του. Έχει ακουστά για ένα φροντιστήριο, που το διευθύνουν δύο διανοούμενοι, ο Σωκράτης και ο Χαιρεφώντας· σε αυτό οι νέοι δίδασκονται, καθώς άκουσε, όλα τα τεχνάσματα της δικανικής ρητορικής. Ο Στρεψιάδης ελπίζει ότι, αν ο γιός του περάσει αυτή τη σχολή, θα μπορέσει ο ίδιος, με τη βοήθεια του γιού του, να κατατροπώσει στα δικαστήρια τους δανειστές του χωρίς να πληρώσει τα χρέη του. Του Φειδιππίδη όμως δεν του αρέσει καθόλου η ιδέα να κλειστεί μέσα και να μελετά, οπότε ο Στρεψιάδης διαπιστώνει ότι, όσο κι αν τον φοβίζει η προχωρημένη του ηλικία και το κακό μνημονικό του, δεν του μένει παρά να φοιτήσει στο φροντιστήριο ο ίδιος.

Οι πρώτες του εντυπώσεις, τα ανέκδοτα που του διηγείται ο μαθητής που τον υποδέχεται, οι μαθητές καθώς τους βλέπει να εργάζονται, και τα παράξενα επιστημονικά όργανα που χρησιμοποιούν, τον παραξενεύουν, τον διασκεδάζουν και –αφελής καθώς είναι– τον ενθουσιάζουν. Επικρατεί ο ενθουσιασμός, και όταν τελικά συναντά τον Σωκράτη (κρεμασμένον στον αέρα, επειδή πιστεύει ότι, όταν απομακρυνθεί κανείς από τον υγρό αέρα του εδάφους, μπορεί να σκεφτεί καλύτερα τα δύσκολα προβλήματα) τον παρακαλεί να τον πάρει μαθητή. Ο Σωκράτης τον «μυεί» με ιεροτελεστία ανάλογη με τις θρησκευτικές μύσεις και επικαλείται τις Νεφέλες –νέες θεότητες, στη λατρεία των οποίων είναι αφιερωμένο το σχολείο. Ο Στρεψιάδης εντυπωσιάζεται πάρα πολύ από την εμφάνιση των μεγαλόπρεπων αυτών όντων («Νεφέλες» αποτελούν το χο-

ρό του έργου), και όλες οι παραδοσιακές του δοξασίες για τα φαινόμενα της φύσης και τη διακυβέρνηση του σύμπαντος από τον Δία πέφτουν σαν χάρτινοι πύργοι εμπρός στις επιστημονικές θεωρίες που με τρῶση προθυμία και αυτοπεποίθηση του εκθέτει ο Σωκράτης. Υπόσχεται να λατρεύει στο μέλλον τις καινούργιες θεότητες που του παρουσίασε ο Σωκράτης: το Χάος, τις Νεφέλες και τη Γλώσσα. Για αντάλλαγμα οι Νεφέλες του υπόσχονται ότι, αν είναι καλός μαθητής, θα γίνει διάσημος «σύμβουλος» και οι συμπολίτες του θα του φέρνουν να λύσει τα νομικά τους προβλήματα.

Οι ικανότητές του όμως δεν είναι σύμμετρες με την αισιοδοξία του: δεν έχει ούτε το μυαλό ούτε την υπομονή να καταλαβεί ή να απομνημονεύσει τα στοιχεία φιλολογίας που επιχειρεί να του διδάξει ο Σωκράτης. Τότε ο Σωκράτης του ζητά να ξεπλώσει σ' ένα κρεβάτι και να αφήσει ελεύθερη τη φαντασία του (ο σύγχρονος αναγνώστης παρατηρεί βέβαια εδώ κάποια αναλογία με τη μέθοδο του «ελεύθερου συνειρμού», όπως τη χρησιμοποιεί η ψυχοθεραπευτική: αλλά στον Αριστοφάνη ο σκοπός της κατάκλισης είναι διαφορετικός), με την ελπίδα ότι ίσως επινοήσει έξυπνους τρόπους για να ξεφύγει από τις αγωγές των δανειστών του. Το κρεβάτι δεν είναι άνετο, γιατί τα ζώφια έχουν επωφεληθεί από την υπεροπτική περιφρόνηση των ανέσεων της καθημερινής ζωής που διακρίνει τη σχολή του Σωκράτη. Αλλά ακόμη και έτσι ο Στρεψιάδης τα καταφέρνει να κατεβάσει δυο τρεις εξεζητημένες ιδέες: έχει όμως ξεπεράσει τις δυνατότητές του: ο Σωκράτης χάνει την υπομονή του, και τον διώχνει από το φροντιστήριο.

Ο Στρεψιάδης, απελπισμένος όσο και στην αρχή και οπλισμένος με τα λίγα που έμαθε, κι αυτά αναφομοιώτα, βρίσκει το κουράγιο και επιμένει να στείλει τον Φειδιπίδη μαθητή στο φροντιστήριο. Αυτός φοβάται πως ο πατέρας του τρελάθηκε, δεν μπορεί όμως και να τον περιφρονήσει τελείως (γιατί η ελληνική κοινωνία έδινε μεγάλη σημασία στο θέμα της υπακοής στους γονείς), και έτσι δέχεται να τον παρουσιάσουν στον Σωκράτη, που βέβαια βλέπει στο πρόσωπο του γιού μαθητή καλύτερο από τον πατέρα. Πατέρας και γιός παρακολουθούν τώρα έναν τυπικό αγώνα ανάμεσα στον Δίκαιο και τον Άδικο Λόγο, δύο συμβολικά πρόσωπα που βγαίνουν από το σχολείο. Σκοπός του αγώνα είναι να διαλέξει ο Στρεψιάδης αν η εκπαίδευση του γιού του θα ανατεθεί στον Δίκαιο Λόγο ή στον Άδικο. Ο Δίκαιος επαινεί την καλλιέργεια και την ηθική που χαρακτηρίζουν τις περασμένες γενιές, και αναφέρεται υποτιμητικά στη σύγχρονη νεολαία, όπως περίπου γίνεται και στις μέρες μας. Ο Άδικος υποβάλλει ερωτήσεις στον Δίκαιο, στήνοντάς του εύκολες αλλά αποτελεσματικές παγίδες, και περιγράφει με ζωηρά χρώματα τις ηδονές, τις επιτυχίες και την εξασφάλιση που μπορεί να αποκτήσει ο νέος, όταν θα έχει εκπαιδευτεί να υπερνικά με τη γλώσσα κάθε δυσκολία. Ο Στρεψιάδης πετά από τη χαρά του, και ο Φειδιπίδης ακολουθεί γκρινιάζοντας τον Άδικο Λόγο για να μαθητεύσει κοντά του.

Όταν τελειώνουν τα μαθήματα, φαίνεται αρχικά ότι ο Φειδιπίδης ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες του πατέρα του. Γεμάτος ευφορία ο Στρεψιάδης αποδιώχνει δύο δανειστές που ήρθαν να του ζητήσουν τα χρήματά τους. Υποχωρούν θυμωμένοι: ο γέρος τους πρόσβαλε ανακατεύοντας με αλλόκοτο τρόπο κοροϊδία, βία και διάφορα αλλοπρόσαλλα ψήγματα ιδεών τα οποία δανείζεται από τον Σωκράτη και τον Φειδιπίδη. Έπειτα όμως τα πράγματα παίρνουν νέα τροπή. Ο Στρεψιάδης μετά το γεύμα διαφωνεί με το γιό του σχετικά με την ποίηση: ο Φειδιπίδης περιφρονεί τους παλαιούς ποιητές που το έργο τους ανέδρευσε τον πατέρα του, ενώ ο Στρεψιάδης δεν μπορεί να χωνέψει τις ανηθικότητες του Ευριπίδη. Ο Φειδιπίδης του δίνει μια και τον ρίχνει κάτω – αλλά οι αρχαίοι Έλληνες όσο φιλόνοικοι και αν ήταν, αγανακτούσαν όταν τα παιδιά κακομεταχειρίζονταν τους γονείς τους. Ο Στρεψιάδης εύχεται τώρα να μην είχε στείλει ποτέ τον γιό του στο σχολείο του Σωκράτη, και η απελπισία του μεγαλώνει περισσότερο όταν σε μια συζήτηση ο Φειδιπίδης υποστηρίζει ότι οι πανάρχαιες κοινωνικές παραδόσεις δεν αντέχουν. Μετανιωμένος τώρα για την ανέντιμη πρόθεσή του – η οποία και τον οδήγησε στην καταστροφή από τους δανειστές του, βάζει με τη βοήθεια ενός δούλου του φωτιά στο φροντιστήριο, αναγκάζοντας έτσι τον Σωκράτη και τους μαθητές του να το βάλουν στα πόδια.

K.J. Dover

«Η κωμωδία της Αριστοφάνη»

Μτφ. : Φάνης Ι. Κακριδής

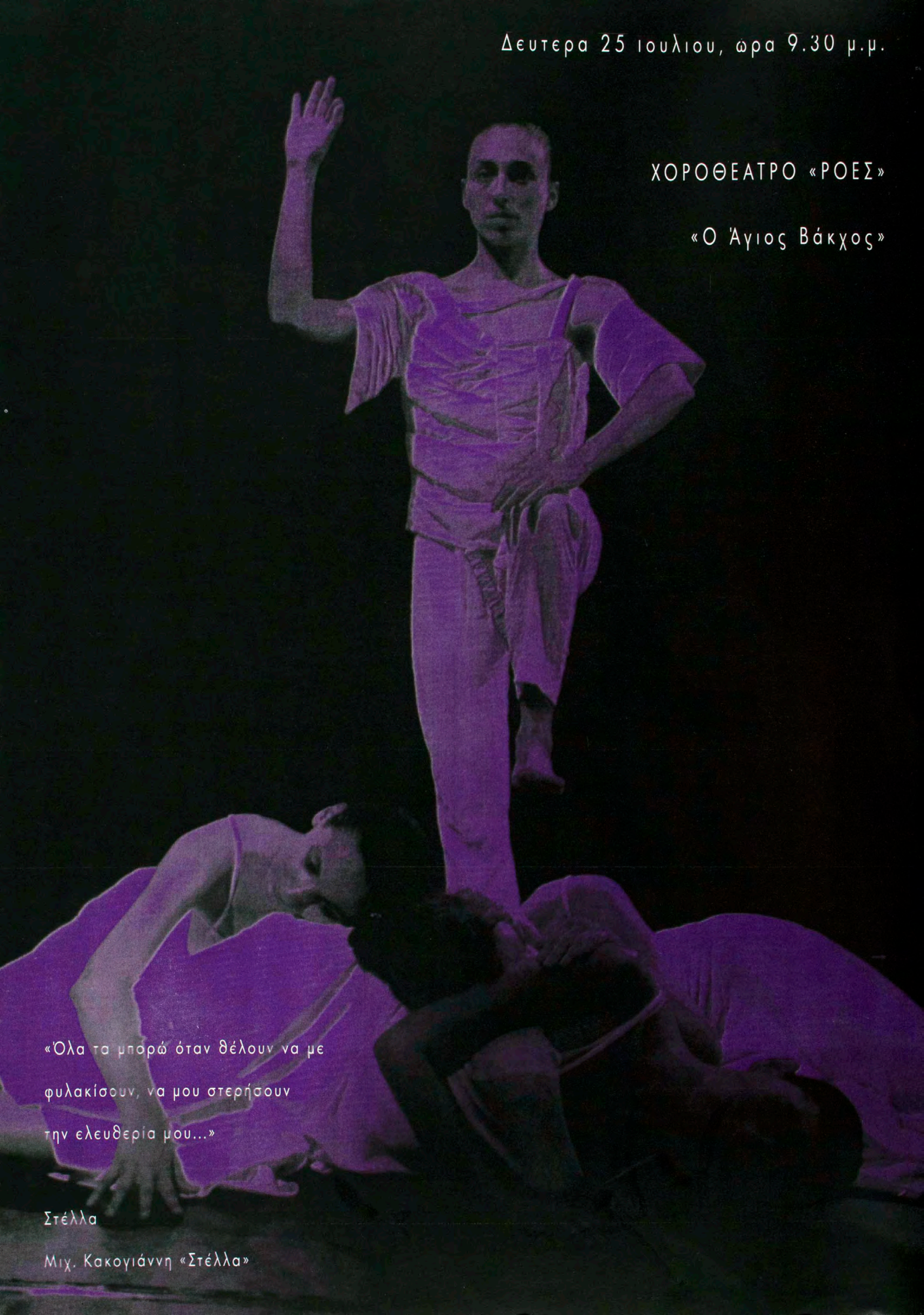
Εκδόσεις : Μορφωτικό Ίδρυμα

Εθνικής Τραπέζης

Δευτέρα 25 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ «ΡΟΕΣ»

«Ο Άγιος Βάκχος»

«Όλα τα μπορώ όταν θέλουν να με
φυλακίσουν, να μου στερήσουν
την ελευθερία μου...»

Στέλλα

Μιχ. Κακογιάννη «Στέλλα»

«Εδά τραπέζιν όμορφο με καμουχά στρωμένο»

Μουσική επιμέλεια : Λάμπρος Λιάβας

Κοστούμια : Καλλιόπη Κοπανίτσα

Καπέλα : Δήμητρα Καίσαρη

Χορογραφία : Σοφία Σπυράτου

Χορεύουν :

Ερωτικό : Μαρία Ναυπλιώτου, Μαρουσώ Καραλέκα, Σπύρος Βλάχος

Νύφη : Μαρουσώ Καραλέκα, Λένα Γολεμάτη, Έλενα Κουρκούλη

Θρήνος : Αλέκος Καρύδης, Λούμπα Πέκοβιτς, Σοφία Σπυράτου, Μαρουσώ Καραλέκα

Ξενιτειά : Βάσια Λιουάκη, Τζέιμς Ντα Σίλβα

Γιορτές της Άνοιξης : Λένα Γολεμάτη και οι

Χρύσα Βαρβάκη, Βαρβάρα Παξιμαδά, Τάνια Μπάμπικινα

«Ο Άγιος Βάκχος»*

Χορικά από τα έργα του Αριστοφάνη «Νεφέλες», «Θεσμοφοριάζουσες», «Λυσιστράτη».

Μουσική : Ελένη Καραϊνδρου, Γιάννης Μαρκόπουλος, Γιώργος Κουρουπός

Νεφέλες : Η ομάδα και Λένα Γολεμάτη.

Ύμνος στον Απόλλωνα : Τζέιμς Ντα Σίλβα

Θεσμοφοριάζουσες : Η ομάδα

Λυσιστράτη : Μυρίνη Βάσια Λιονάκη

Κινησίας : Σπύρος Βλάχος

Πόλεμος : Τζέιμς Ντα Σίλβα

Θεσμοφοριάζουσες : Η ομάδα

Κοστούμια - μάσκες : Ιωάννης Παπαντωνίου

Βοηθός ενδυματολόγος : Βασίλης Ζηδιανάκης

Μεταφράσεις :

Νεφέλες : Κώστας Βάρναλης

Θεσμοφοριάζουσες : Παύλος Μάτεσης

Χορογραφία : Σοφία Σπυράτου

Χοροθέατρο Ροές

Τον Νοέμβριο του 1989, η Σοφία Σπυράτου ίδρυσε το Χοροθέατρο Ροές, με σκοπό την ανάπτυξη του χορού, του θεάτρου και της μουσικής, την προώθηση της έρευνας για τις τέχνες αυτές και την εμπέδωση των ελληνικών στοιχείων τους.

Στις χορογραφίες που δημιουργεί δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στην χρήση των στοιχείων της ελληνικής παράδοσης (μουσική, χορός, λαϊκά δρώμενα), σε συνδυασμό με τις μεθόδους και τεχνικές του σύγχρονου χορού και θεάτρου.

Στοχεύει επίσης στην ανάδειξη νέων καλλιτεχνών και στην οργάνωση μουσικών παραστάσεων στο κέντρο και την επαρχία.

Το Χοροθέατρο Ροές είναι πολιτιστικό σωματείο, μη κερδοσκοπικό, επιχορηγούμενο από το υπουργείο Πολιτισμού και τον όμιλο επιχειρήσεων Μαρινόπουλου.

«Εδά τραπέζιν όμορφο, με καμουχά στρωμένο

Ο βασιλιάς κι ο Μαυριανό κι ο Μικροκωνσταντίνος
αντάμα τρώγαν κι έπιναν στου πλάτανου τη ρίζα...»

Από τους πρώτους στίχους του δημοτικού τραγουδιού, η έμπνευση με οδηγεί στο να παραλληλίσω τη ζωή με το όμορφο τραπέζι. Στρωμένο μ' όλα τα γλυκά και τα πικρά που πρέπει κανείς να δοκιμάσει, το τραπέζι κέντρο του ζευγαριού, της οικογένειας, της ομάδας. Με τονδο τη ζωή και το θάνατο και θέματα τον έρωτα, τις γιορτές της άνοιξης, το θάνατο, την ξενιτειά και τη γέννα. Δεμένο άρρηκτα με τη δημοτική μουσική και ντυμένο τη δυναμική και τις εικόνες που από την αρχαία αγγειογραφία μέχρι τους δημοτικούς χορούς σηματοδοτεί την ελληνική ομορφιά. «Ο δε μελιώδης ρυθμός ας στυλωθεί εις το κέντρο της εθνικότητας και ας υψώνεται κάθετα, ενώ το νόημα από το οποίο πηγάζει η ποίηση και το οποίο αυτή υπηρετεί, απλώνει βαθμηδόν τους κύκλους του» – Διονύσιος Σολωμός.

Θά 'θελα να τονίσω τη σημασία που 'χει για μένα αυτή η σύνδεση των χορικών του Αριστοφάνη με το ύφος τόσο των ίδιων των χορικών τελετών –γιορτών– ύμνων στο Βάκχο και τους άλλους θεούς, όσο με το μουσικό ύφος στο οποίο γράφτηκαν. Ρυθμολογία ελληνικών δημοτικών χορών 7/8, 9/8 κ.λπ. και άμεση αναφορά στα ελληνικά χριστιανικά πανηγύρια. Κι έτσι με οδηγό το Διόνυσο, Βάκχο χαρούμενο ή Άγιο Χριστιανό, προσπάθησα να οδηγήσω τη γιορτή των χορικών μέσα απ' αυτό το διαχρονικό πανηγύρι της ζωής και της άνοιξης. Θά 'θελα να ευχαριστήσω θερμά τους συνθέτες που παραχώρησαν τις μουσικές των χορικών, αποσπάσματα των συνθέσεων για ολόκληρες τις κωμωδίες που γράφτηκαν για τις παραστάσεις του Εθνικού Θεάτρου και του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδας.

* Τίτλος δανεισμένος από το ομώνυμο βιβλίο του Αλέξη Σολωμού

Τετάρτη 27 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΧΗΣΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ «ΧΟΡΕΥΤΕΣ»

«Κίνηση στον χρόνο»

«Γι' αυτή την πορεία μας προς το στόχο μας, όποιος
κι αν είναι, μη μείνεις πίσω με τα κτήνη...»

Μπλανς Ντιμπού

Τένεσι Ουίλιαμς «Λεωφορείον ο Πόθος»

«Κίνηση στο χρόνο»

Μέρος Α'

Περίπατος στα ερείπια

Το όνειρο

Μέρος Β'

Διαδικές σχέσεις της εκπνοής

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Χορογραφία : Αλίκη Καζούρη

Μουσική Σύνθεση : Κώστας Μπεβεράτος

Κοστούμια : Κώστας Βελινόπουλος

Φωτισμοί : Αντώνης Παναγιωτόπουλος

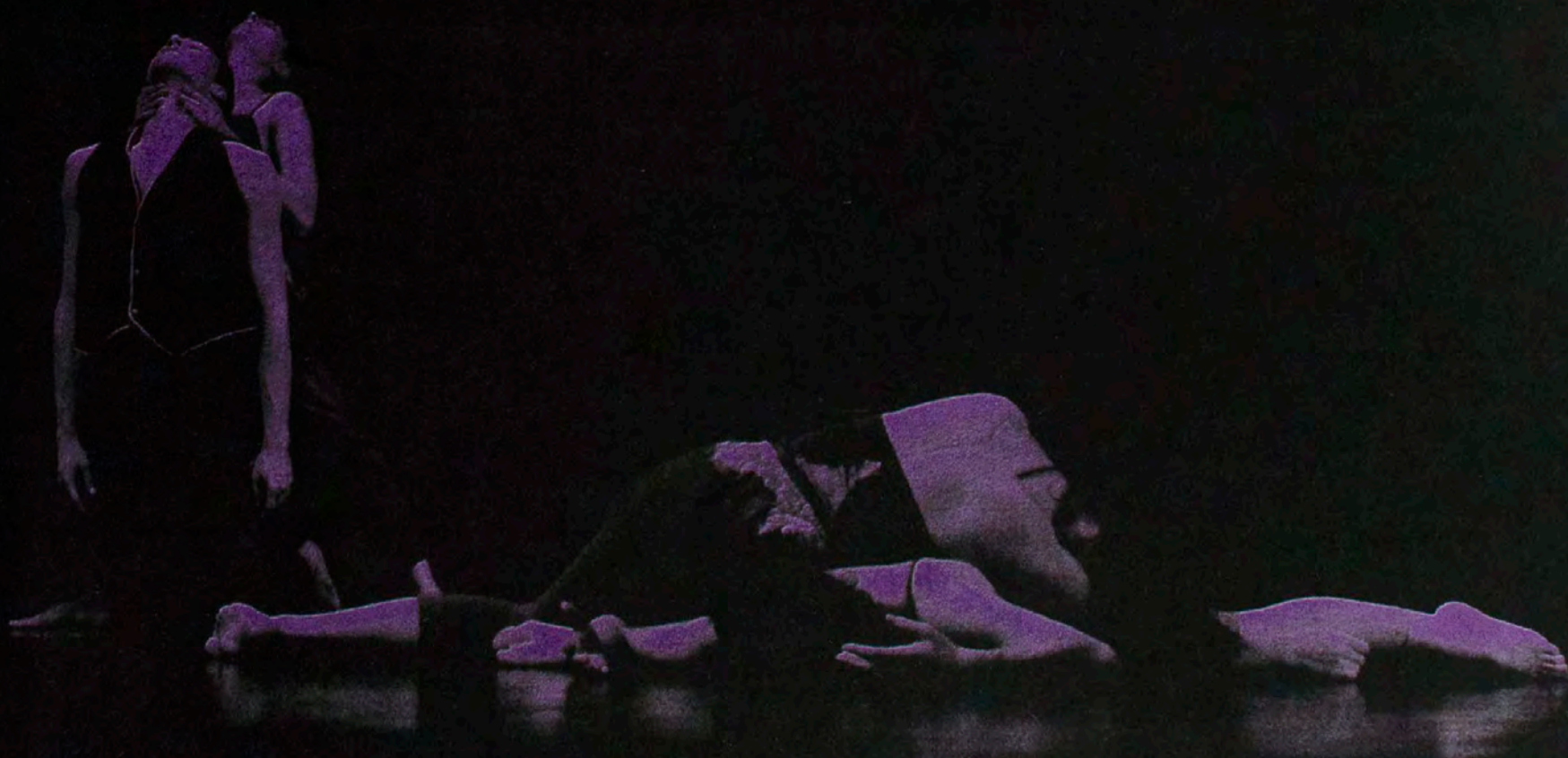
ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Λουκία Τζάρα, Χριστίνα Γεροσίδη, Βικτώρα Νούμτα,
Μάτα Μάρα, Μιχάλης Ναλμπάντης, Μαρία Ανθυμίδου,
Αλέκος Καρύδης, Αλίκη Καζούρη, Μάτα Σακκά,
Λίλυ Πετρίδη, Νίκος Δούλος

Η Εταιρεία Ορχηστρικής Τέχνης «ΧΟΡΕΥΤΕΣ» ιδρύθηκε τον Ιούλιο του 1993 από τους Μαρία Ανθυμίδου, Αλίκη Καζούρη, Μιχάλη Ναλμπάντη, ύστερα από πολύχρονη συνεργασία, με στόχο να δίνει συνεχώς το «παρών» στην ελληνική χορευτική ζωή με ένα χορευτικό σχήμα που θα λειτουργεί σε μόνιμη βάση και θα απορροφά συνεχώς νέους χορευτές.

Η εταιρεία αυτή ιδρύθηκε επειδή τα μέλη της ένοιωθαν την ανάγκη να οργώσουν και πάλι σε βάθος το αποδυναμωμένο χορευτικό έδαφος για να παράγουν κάτι νέο, δυνατό και χυμώδες.

Η Εταιρεία Ορχηστρικής Τέχνης έκανε την πρώτη της εμφάνιση τον Οκτώβριο του 1993 με 5 παραστάσεις στο Αθηναϊκό Δημοτικό Θέατρο έχοντας την υποστήριξη του ΥΠ.ΠΟ. και δύο παραστάσεις στο θέατρο «ΚΝΩΣΣΟΣ» τον Δεκέμβριο του 1993.

Παρασκευή 29 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΝΑΤΑΣΣΑΣ ΖΟΥΚΑ

«Τα παραμύθια του Κόσμου»

«...Έχω δακρυσμένη καρδιά σαν αληθινός
καλλιτέχνης.»

Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο

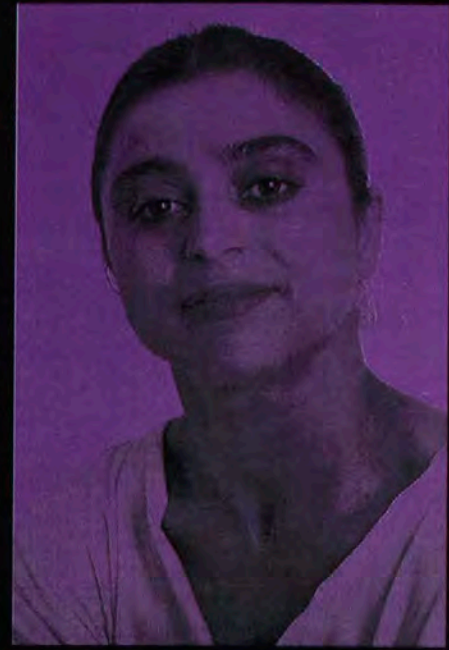
Τένεσι Ουίλιαμς «Το γλυκό πουλί της νιότης»

Το χοροθέατρο της Νατάσσας Ζούκα με την συνεργασία της Σαβίνας Γιαννάτου βρίσκεται στην διαδικασία παραγωγής του μουσικοχοροθεατρικού θεάματος «Τα παραμύθια του Κόσμου».

Βασίζεται σε ένα κολλάζ από παλιά μαγικά Σμυρνείκα παραμύθια που αποδίδονται με συνοδεία παραδοσιακών οργάνων και σε μουσικές παραδοσιακές (Σμυρνείκα, Ισπανοεβραϊκά, Τούρκικα, Ηπειρώτικα, Βουλγάρικα).

Το θέαμα διαρκεί 2 ώρες. Το σενάριο, η σκηνοθεσία και η χορογραφία ανήκουν στην Νατάσσα Ζούκα.

Κοστούμια και σκηνικός χώρος : Ιωάννα Παπαντωνίου

Μουσική διδασκαλία : Σπύρος Σακκάς

Διδασκαλία σπαδιού : Χρήστος Δροσόπουλος

Φωτισμοί : Αργύρης Θέος

Τεχνικός φωτισμού-ήχου : Παναγιώτης Μανουσάκης

ΔΙΑΝΟΜΗ

Τραγουδίστρια-ηθοποιός : Σαβίνα Γιαννάτου

Ηθοποιός τραγουδιστής : Ταξιάρχης Χάνος

Ηθοποιός-χορεύτρια : Νατάσσα Ζούκα

ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Αντώνης Απέργης : κανονάκι, ούτι, πνευστά

Γιάννης Νικολετόπουλος : κρουστά

Χάρης Λαμπράκης : νεί

Ευχαριστούμε για την παραχώρηση μουσικού υλικού τους :

Λάμπρο Λιάβα και Γιώργο Παπαδάκη

Βοηθός σκηνογράφος - ενδυματολόγος : Βασίλης Ζηδιαννάκης

Κατασκευή σκηνικού : Δημήτρης Χαλκιόπουλος

Εκτέλεση κοστούμιών : Ελένη Μελισάρη

Η παραγωγή αυτή εντάσσεται στις δραστηριότητες

του "Εργαστηρίου Φωνητικής Τέχνης και Σωματικής Έκφρασης"

Η Νατάσσα Ζούκα γεννήθηκε στην Αθήνα. Το 1976: Δίπλωμα της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου. - 1979-79: Σπουδές στην Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης. - 1980-82: Υποτροφία Ιδρύματος Ωνάση. Δίπλωμα της Σχολής Jacques Lecoq στο Παρίσι (Κίνηση - Αυτοσχεδιασμός - Θέατρο). Κλασικό χορό με την Joel Maïet (Παρίσι), σύγχρονο με τους Anna Mittelhozer (Παρίσι), Peter Gosh (Παρίσι). - 1985: «Philadelphia College of Performing Arts» (Αμερική). - 1976-86: Ιδρυτικό μέλος του Θεάτρου της Άνοιξης, συμμετέχει ως ηθοποιός και χορογράφος σε δέκα παραγωγές (Ζαν Ζενέ - «Οι δούλες», Γκέοργκ Μπύχνερ - «Βούτσεκ», Λέσσιγκ - «Η Μίνα», κ.ά.). - 1983: «Τρωάδες» του Ευριπίδη σε σκηνοθεσία Σ. Ντουφεξή με το Εθνικό Θέατρο (χορογραφία). - 1984: «Ηλέκτρα» του Σοφοκλή σε σκηνοθεσία Γ. Μαργαρίτη με το Θέατρο της Άνοιξης (επώνυμος ρόλος και χορογραφία). - 1985: «Θεσμοφορίζουσες» του Αριστοφάνη σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν με το Θέατρο Τέχνης (χορογραφία). - 1985: «Ερωτόκριτος», όπερα του Ν. Μαμαγκάκη σε σκηνοθεσία Β. Νικολαΐδη στο Φεστιβάλ Ηρακλείου (χορογραφία). - 1986: «9 Μονόπρακτες Όπερες» των Michael Torke, Π. Κορέλλη, Μ. Τραυλού, Martin Buttler, Χ. Χατζή, Γ. Κουμντάκη, Ι. Παπαδάτου σε σκηνοθεσία Σ. Σακκά και μουσική διεύθυνση Θ. Αντωνίου στο Φεστιβάλ Ηρακλείου (χορογραφία). - 1987: «Τρωάδες» του Ευριπίδη με την Ασπασία Παπαθανασίου (χορογραφία). - 1988: «Στη Σιωπή», όπερα του Β. Ριζιώτη στο Φεστιβάλ Πάτρας και στον «Μουσικό Μάιο» του Λονδίνου (performer). - 1989: Φεστιβάλ - αφιέρωμα στον John Cage, Ολλανδία, «Three Dances» (performer). - 1989: «Το τραγούδι του Αιώνα», όπερα του Δ. Μαραγκόπουλου (χορογραφία). - 1990-91: «Φως παραθύρου - Εκλάμψεις - Συμφωνία». Σύλληψη - σκηνοθεσία - χορογραφία (χοροθέατρο Ν. Ζούκα), «Εικόνες Χειμερίας Νάρκης», έργο του Δ. Μαραγκόπουλου. Σκηνοθεσία - χορογραφία, Μέγαρο Μουσικής.

Τα παραμύθια του κόσμου

«Το παραμύθι είναι πεζή λογοτεχνική αφήγηση του λαού, το διήγημά του ή η νουβέλα του. Μοναδικός στόχος του είναι η ευχαρίστηση των ακροατών.»

Γιώργος Ιωάννου

Η Σαβίνα Γιαννάτου γεννήθηκε στην Αθήνα. Μελέτησε τραγούδι με την Γωγώ Γεωργιλοπούλου και τον Σπύρο Σακκά, στου οποίου το «Εργαστήρι Φωνητικής Τέχνης» συμμετείχε για δύο χρόνια. Ήταν μαθήτρια του Α. Αινειάν στα θεωρητικά και του Γ. Μηλιαρέση στην κιθάρα. Τελείωσε επίσης το μεταπτυχιακό τμήμα μουσικού θεάτρου του «Guildhall School of Music and Drama» του Λονδίνου με υποτροφία του «Μουσηγέτη».

Επαγγελματικά ξεκίνησε το '79 τραγουδώντας στην εκπομπή του Γ' προγράμματος της ΕΡΤ «Εδώ Λιλιπούπολη» και συμμετέχοντας στην χορωδία της ΕΡΤ.

Από τότε έχει συνεργαστεί κυρίως με νέους Έλληνες συνθέτες (Πλάτωνος, Γρηγορίου, Μαραγκόπουλος, Κατσούλης) και έχει εκδόσει σε συνεργασία με τις δισκογραφικές εταιρείες «Λύρα» και «Σείριος» 12 δίσκους από τους οποίους ο ένας με δικές της συνθέσεις και στίχους.

Από το 1983 είναι μέλος του «Εργαστηρίου Παλιάς Μουσικής», με το οποίο έχει ερμηνεύσει έργα Μεσαιωνικά, Αναγεννησιακά και Μπαρόκ σε ηχογραφήσεις για το Ραδιόφωνο, την Τηλεόραση και σε πολλές συναυλίες σε όλη την Ελλάδα.

Έχει συμμετάσχει σε Ελληνικά και ξένα μουσικά φεστιβάλ (Κρήτης, Πάτρας, Αθηνών, Σπολέτο) και σε μουσικά εργαστήρια ηλεκτρονικής και αυτοσχεδιαζόμενης μουσικής σαν ερμηνεύτρια και σαν συνθέτης. Τραγούδησε στο ρόλο της Αρετούσας στην όπερα «Ερωτόκριτος και Αρετούσα» του Νίκου Μαμαγκάκη στο φεστιβάλ Ηρακλείου και Αθηνών.

Μια φορά και έναν καιρό είχε και δεν είχε... είχε έναν βασιλιά. Αρχή του παραμυθιού, καλησπέρα σας.

Και ούλα αυτά τα χροουτούσε στο «καλό του σπιτιού του», στο φιδάκι και στο φιδόδεντρο. Και ακόμα πιο πολύ στο γλυκό του ούτι, που ήπαιζε τσοί όμορφοι σκοποί του...

Πολλοί λένε πως το παραμύθι σαν είδος προήλθε απ' τα όνειρα, και μάλιστα τα όνειρα των μάγων, που είχαν την τάση, αλλά και το καθήκον, να διηγούνται δαυμαστά και υπερφυσικά πράγματα στους πιστούς.

Συναντώντας τούτη την όμορφη σκέψη, μαγεμένη μ' όλα αυτά τα πλάσματα που λέγονταν και λέγονται παραμυθάδες και έχοντας στα αυτιά μου σαν σειρήνα των παραμυθιών την φωνή της Σαβίνας ξεκίνησα το ταξίδι στον περιπετειώδη κόσμο με τους δράκους, τις νεράιδες, τις λάμιες, τα απίθανα θηρία και τέρατα, τα μαγικά καρφιά, τις βελόνες, τα δαυματοουργά μήλα, καρύδια, αμύγδαλα, φουντούκια, τα χωρίς αρχή και τέλος ταξίδια στον άλλο κόσμο, τα απελπιστικά αδιαπέραστα δάση, τα δαυμαστά παλάτια που με την ίδια ευκολία και ταχύτητα παρουσιάζονται ή χάνονται, τις εναγώνιες και θαμπές περιπλανήσεις...

Περιπλανώμενη στον κόσμο αυτό και διανύοντας τη Μεγάλη Εβδομάδα, ανακαλύπτω ένα κείμενο εμπνευσμένου κριτικού με τίτλο «Ο ήχος της κάθαρσης». Ξεκινούσε με μια σημείωση του μαέστρου Otto Klemperer σχετικά με την ερμηνεία στα «Πάθη κατά Ματθαίον» του Γ.Σ. Μπας πως: Η μουσική είναι παιδεία όσο και η δρασκεία, στο μέτρο που οι δύο βοηθούν τον άνθρωπο να κατακτήσει τη γνώση της ζωής και τις «συνέπειες του ζην» στην πνευματική τους διάσταση. Το ερώτημα, συνέχιζε ο κριτικός, για τον ήχο αυτών των ημερών είναι το αν μπορεί η μουσική, το τραγούδι, η διήγηση των παθών να αποκαλύψει τις δυνατότητες της ανθρωπίνης φύσης, την ανάγκη του ανθρώπου να κατανοήσει το πάθος όχι ως βάσανο

αλλά ως πορεία προς την κάθαρση και την εξιλέωση.

Στα όρια της θλίψης ο άνθρωπος τραγουδάει τα καλύτερά του τραγούδια...

Ευρισκόμενη λοιπόν σε μία, κατά Εμπειρικό, αποκάλυψη συναντώ την ίδια αγωνία του ένφοβου θνητού μέσα στην παραμυθένια περιπέτεια. Στο παραμυθένιο καλειδοσκόπιο βλέπω τον βίο του ανθρώπου σαν μία πορεία Παθών, που η αφήγησή τους είναι λύτρωση - απόλαυση - παρηγοριά. Την προσπάθεια μέσα από τον δύσκολο - μεταφυσικό και καρτερικό αγώνα να βρει και να κατακτήσει την «Όμορφιά του κόσμου», να κατανοήσει το δάνατο ως προϋπόθεση της αναγέννησής του, το τέλος ως αρχή, δικαίωση της φύσης του. Για να ντύσει αυτή την ομορφιά με την αδωότητα της ψυχής του, κεντά τον κάμπο με τα λουλούδια, τη θάλασσα με τα ψάρια και τον ουρανό με τα άστρα...

Στην παράσταση δεν υπάρχει ούτε ένα αυτοτελές παραθύρι παρά κομμάτια και αποσπάσματα που διαλέγονται και πλέκονται με την μουσική. Το τραγούδι το ίδιο αναλαμβάνει να συνεχίσει την δράση δίνοντας χώρο στη φαντασία και την αίσθηση του θεατή, γίνεται χορός, εικόνα, χειρονομία και γυρίζει πάλι πίσω στον αφηγητή, κάνοντας κύκλο μέσα σε ένα μεγάλο κύκλο ζωής, (γέννηση - έρωτας - γάμος - θάνατος).

Αν καυκιστής πως σκότωσες δράκο σαν και μένα... να μαρμαρώσεις ίσαμε το λαιμό, ακούγεται το στοιχείο να λείι στο Γιαννάκη και εμείς ελπίζουμε να μην το ξεχάσει ποτέ και καυκιστεί.

Ο ήχος του Νέι αφηγείται αυτό που ο λυγμός του ανθρώπου δεν φτάνει να κάνει ήχο. Η ανάσα από ροδοπέταλα της πεντάμορφης χαϊδεύει τα αυτιά και τα μάγια της τσιγγάνας ξορκίζουν το κακό του σπιτιού και της ψυχής. Όσπου η μέρα μερώνει και όλα τα πλάσματα ησυχάζουν και γυρίζουν στο μαγικό κουτί τους.

